

TISDAGEN DEN 19 JANUARI 2010

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 15.00.)

2. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

3. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

4. Jordbävningen i Haiti (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är utrikesrepresentanten Catherine Ashtons uttalande om jordbävningen i Haiti.

Vi kommer också att få lyssna till kommissionsledamot Karel De Gucht, men först ger jag ordet till Catherine Ashton. Det är ett stort nöje för mig att få välkomna henne. Jag har arbetat mycket tillsammans med henne i andra sammanhang och önskar henne lycka till med det nya uppdraget.

Catherine Ashton, *vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik.*
– (EN) Herr talman! Tack så hemskt mycket för era vänliga ord. Ärade ledamöter! Jag bad om denna debatt för att få tillfälle att uppdatera parlamentet om situationen i Haiti efter den fruktansvärda jordbävningen den 12 januari. Förlusterna och skadorna är oerhört omfattande. Upp till tre miljoner människor har drabbats av tragedin och dödssiffrorna fortsätter att stiga.

Detta är en enorm humanitär och politisk katastrof. Närmast inriktar vi oss på att arbeta tillsammans med Förenta nationerna och ledningen i Haiti för att lindra det haitiska folkets lidande. På lång sikt har vi gjort ett åtagande att bygga upp Haiti igen. Många europeiska medborgare har också förlorat livet och omkring 1 000 personer saknas fortfarande.

EU reagerade snabbt, inte genom att sträva efter tidningsrubriker utan med siktet fullständigt inställt på att se till att de behövande fick hjälp. På FN:s inrådan avstod vi från att resa till Haiti omedelbart. Det skulle bara ha tagit uppmärksamhet och redan knappa resurser från hjälparbetet. Vi kommer självfallet att resa till Haiti så snart det är lämpligt, och jag har kommit överens med kommissionsledamot Karel De Gucht om att han reser till Haiti den här veckan för att framföra EU:s deltagande och understryka vårt engagemang för folkets bästa. Han kommer också att ta tillfället i akt att se över våra hjälpinsatser hittills och diskutera vilka de mest trängande behoven kommer att vara under de kommande veckorna och månaderna med FN och vårt folk ute på fältet.

Under tiden fortsätter vi att arbeta för fullt på alla plan: med humanitära och politiska frågor och med säkerheten. Under de senaste dagarna har jag haft ständig kontakt med utrikesminister Hillary Clinton, FN:s ledning, EU:s utrikesministrar och Kanada, som leder gruppen "Haitis vänner": allt i syfte att få till stånd ändamålsenliga och samordnade internationella insatser. Jag kommer att resa till Förenta staterna den här veckan för att följa upp denna och andra frågor med USA:s regering, FN:s generalsekreterare och andra i New York.

FN har bett om snabbt ekonomiskt stöd – på 575 miljoner US-dollar – samt logistisk hjälp med att transportera humanitärt bistånd. I går bad FN:s generalsekreterare också om polisiära och militära förstärkningar av FN:s fredsbevarande styrka.

För att hjälpa till att mobilisera och samordna våra insatser har jag bett det spanska ordförandeskapet för EU att sammankalla ett extramöte med rådet (utrikesfrågor). För första gången sedan Lissabonfördraget trädde i kraft drar vi nu samman kommissionens och rådets sekretariat och medlemsstaterna till en gemensam ansträngning under samordning av mig. Detta är något helt nytt.

Vi hade ett givande rådsmöte i går. Alla var överens om att det behövs snabba insatser och nära samordning med FN. När det gäller den ekonomiska hjälpen kom rådet till följande slutsatser. Det välkomnade kommissionens preliminära åtagande om omedelbar humanitär hjälp på 30 miljoner euro, vid sidan av de 92 miljoner euro som medlemsstaterna har gjort preliminära åtaganden om.

Det välkomnade kommissionens preliminära åtagande om 100 miljoner euro till tidiga icke-humanitära insatser, till exempel för återställande och återuppbyggnad, och noterade kommissionens preliminära uppskattning att 200 miljoner euro kommer att finnas att tillgå för mer långsiktiga åtgärder.

Det efterlyste en internationell konferens om Haiti när tiden är mogen, efter det att man gjort en fullständig uppskattning av behovet av insatser efter det akuta krisläget.

Sammantaget är detta en god respons på kort tid. Hjälpens kommer också att riktas till Dominikanska republiken. Det kommer att vara ett mindre problem att uppbåda tillräckligt med pengar än att få ut hjälpen till de människor som behöver den i nuläget. Vi måste se till att pengarna kommer till användning för hållbar politisk och fysisk återuppbyggnad. Efter FN:s generalsekreterares begäran om hjälp med att transportera humanitärt bistånd och om ytterligare polisstyrkor bad rådet mig att redovisa EU:s medlemsstaters bidrag och lägga fram förslag till en sådan mobilisering. Jag arbetar på det.

Omedelbart efter rådets möte sammankallade vi kommittén för utrikes- och säkerhetspolitik för att göra en uppföljning. Redan nu finns det tidiga uppgifter om medlemsstaternas bidrag, inklusive möjliga insatser via den europeiska gendarmeristyrkan. Under de närmaste dagarna kommer arbetet med att ta fram snabba, riktade insatser att fortsätta i rådets beredningsgrupper.

Rådet (utrikesfrågor) kommer att sammanträda igen nästa måndag. Vi kommer att följa upp Haitifrågan och diskutera ytterligare åtgärder.

Detta är ett viktigt test av EU:s yttre politik i Lissabonfördragets nya värld. Haitis folk – och vårt eget folk – förväntar sig snabba, ändamålsenliga och samordnade insatser. Och det är det vi anser att de får.

Jag ser fram emot att arbeta tillsammans med parlamentet om detta och är glad över att kunna vara här i dag och ge er denna information och höra era åsikter.

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Låt mig börja med att understryka att den här katastrofen saknar motstycke, både när det gäller de humanitära konsekvenserna och konsekvenserna för landet i allmänhet.

Haiti är ett av världens fattigaste länder. Det är ett land som befinner sig i en kroniskt bräcklig situation och vars befintliga basfunktioner och grundkapacitet har drabbats av mycket allvarliga störningar. Världssamfundet har också drabbats hårt. Personal från FN och icke-statliga organisationer och vår egen kommission saknas fortfarande, vilket också är en förklaring till problemen med att organisera stödet på plats. Det är viktigt att förstå att detta inte beror på bristande kompetens utan på att stödgivarna själva har drabbats. Hjälpinsatserna flyter inte så smidigt som man skulle önska, även om vi ser att det blir bättre för varje timme som går.

Med andra ord handlar det inte bara om att rädda människoliv. Vi måste faktiskt rädda landet som helhet. Det var därför som den höga representanten Catherine Ashton sammankallade detta extramöte med rådet, vilket var ett mycket användbart verktyg för att ta itu med problemet. Jag vill bara mycket kort nämna fyra stora utmaningar.

För det första måste vi naturligtvis tillfredsställa humanitära behov. Dessa är enorma och rör främst akutvård för de skadade, vatten och hygien – det finns till exempel risk för kolera – mat och bostäder. Det råder störst brist på kirurgi, primärvård och läkemedel, utrustning för vattenbehandling, livsmedel, tillfälliga bostäder och logistiskt stöd. Däremot finns det tillräckligt med räddningskapacitet. Prioriteringarna för den organisatoriska samordningen är att slutföra behovsbedömningen, skapa en mer detaljerad bild av behoven och organisera transportlogistiken. Dessa frågor kommer också att tas upp inom EU-institutionerna.

Slutligen måste vi organisera samordningen av de internationella hjälpinsatserna. Detta är alltid mycket svårt under sådana här omständigheter. Jag vill betona att europeiska ECHO- och MIC-team sattes in direkt, bara några timmar efter jordbävningen. Ända sedan dess har de arbetat med att bedöma behoven och samordna stödet. Vi samarbetar med team från FN:s kontor för samordning av humanitär hjälp (OCHA), och står i ständig kontakt med John Holmes, FN:s samordnare för humanitära frågor.

Den andra punkten är att bygga upp, eller återuppbygga, en grundläggande statsapparat. Detta är mycket viktigt. Landet måste fungera igen, inte bara fysiskt – de flesta byggnader har förstörts – utan dessutom saknas en mängd höga tjänstemän och de statliga strukturerna har drabbats av allvarliga störningar.

Rådet välkomnar att vi omgående kommer att skicka en grupp sakkunniga från EU med uppgift att bedöma vilka de mest trängande behoven staten och den offentliga förvaltningen har för att kunna ge teknisk hjälp. Vår diplomatiska personal och samarbetspersonalen på plats har förstås bäst förutsättningar att göra detta, men de är överbelastade. Detta arbete kommer att bli allt viktigare under de närmaste dagarna. Vi, Europeiska unionen och Europeiska kommissionen, kan tillsammans med rådet spela en ledande roll för att fysiskt återupprätta de statliga institutionerna och naturligtvis även hjälpa folket.

För det tredje har vi naturligtvis planen för att återuppbygga landet, där vi måste ha ett perspektiv som sträcker sig bortom de akuta hjälpinsatserna. Om några veckor kommer många katastrofteam och resurser som sätts in nu att ha lämnat landet och det finns en risk för en andra katastrofvåg – någonting mycket typiskt för katastrofer av det här slaget – om vi inte upprätthåller vår hjälp och vårt stöd.

Vi måste omedelbart upprätta heltäckande, samordnade gemensamma insatsplaner från EU:s sida på medellång och lång sikt. Våra tjänstemän arbetar på det. Dessa bör utformas så att vi får en lämplig arbetsfördelning mellan EU-institutionerna och medlemsstaterna och så att strategin för hjälpinsatser, återställning och utveckling hänger samman, med en hållbar och friktionsfri övergång mellan akutinsatser och åtgärder efter det akuta krisläget.

Vi har uppmanat alla medlemsstater att delta i dessa insatser fullt ut och att omvandla alla våra åtaganden om samordning och effektivt bistånd till handling. I den här situationen kommer styrkan i våra åtaganden att testas och vi måste vara starka om vi ska lyckas.

Slutligen har vi de ekonomiska insatserna. Som den höga representanten redan har nämnt kommer kommissionen att göra en stor insats, främst i form av humanitärt stöd – med 30 miljoner euro, varav större delen – 22 miljoner euro för att vara exakt – är helt nya pengar som kommer utöver de humanitära åtaganden vi redan har gjort gentemot Haiti. Det tidiga katastrofbiståndet – som inte är humanitärt stöd (och det jag nyss sade om de statliga institutionerna hör naturligtvis hit) – uppgick till 100 miljoner euro, varav hälften var omfördelade pengar och hälften nya. Sedan har vi det mer långsiktiga stödet, där det nu i det inledande skedet finns ett belopp på 200 miljoner euro.

Därefter får vi se hur läget är. Nu talas det om siffror på omkring 10 miljarder US-dollar. Det tycker jag låter mycket och det kan hur som helst inte kommissionens budget matcha. Vi får se hur givarkonferensen går och höra med medlemsstaterna om exakt hur vi ska kunna delta med högre belopp i slutändan. Detta är det EU-övergripande paket som nu har satts samman utöver alla de insatser som medlemsstaterna redan gör och kommer att göra.

Som den höga representanten sade kommer jag att resa till regionen – till Haiti och också till Dominikanska republiken – i morgon bitti för att diskutera med myndigheterna, bland annat om insatserna att försöka bygga upp de statliga institutionerna igen. Presidenten och stora icke-statliga organisationer finns på plats. Jag kommer också att resa till Dominikanska republiken. Det är viktigt att vi också träffar myndigheterna där, eftersom det är de som är grannarna. Man kan redan konstatera att situationen kan komma att skapa viss överbelastning vid gränsen, så jag kommer även att sammanträffa med de dominikanska myndigheterna.

Det är allt jag har att säga för närvarande. När jag kommer tillbaka kommer jag att rapportera till utskottet för utveckling, på måndag eftermiddag.

Gay Mitchell, för PPE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag är säker på att kammaren vill hedra minnet av de saknade FN- och EU-anställda och alla de som saknas och lider i Haiti just nu.

Det gläder mig att kommissionsledamot Karel De Gucht ska resa dit och att han kommer att rapportera till utskottet för utveckling när han kommer tillbaka på måndag. Detta är en mycket välkommen utveckling. För att använda hans egna ord saknar den här katastrofen motstycke, och jag tycker att det är rätt att framhålla det när det gäller ett land av det här slaget. Därför anser jag i förbigående sagt verkligen att Europeiska unionen måste vara mer synlig.

Nu när vi har en hög representant som är vice ordförande i kommissionen måste denna person vara mer synlig i sådana här frågor.

EU är världens största biståndsgivare. Vi ger 60 procent av allt bistånd och är förmodligen den största givaren av humanitärt bistånd också. Men nu ser vi amerikanska sjukhusfartyg där, medan det enda vi ser av EU är att medlemsstaterna går in från Belgien och Irland och Storbritannien eller vad det nu är. Det borde finnas en synlig EU-närvaro. Varför inte stridsgrupper? Varför inte några stående grupper som roterar och är redo att gå in i området när sådana här saker inträffar?

Det sista jag vill säga är att det som hände i Haiti har sina rötter i fattigdomen. Vi får inte glömma Haiti när den här fruktansvärda tragedin klingar av och försvinner ur tv-rutorna. Det är dags att ta itu med den bakomliggande fattigdomen i Haiti en gång för alla.

Linda McAvan, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! I dag går våra tankar till Haitis folk och den tragedi de upplever. Jag är säker på att alla ledamöterna vill sända Haitis folk sina kondoleanser. Det är en tragedi, men som Gay Mitchell har sagt är det en tragedi som utspelar sig i ett land där 75 procent av invånarna redan lever under fattigdomsgränsen. Detta är någonting vi verkligen måste titta på för framtiden.

Allmänheten har reagerat på utmaningen att hjälpa Haiti på ett utmärkt sätt. Enbart i Storbritannien har 30 miljoner pund samlats in på bara några dagar – från allmänheten i tider av finanskris – så vi vet att vi har allmänheten bakom oss när vi försöker samla in pengar till Haiti.

Jag vill tacka den höga representanten för allt ni har gjort för att få ihop snabba EU-insatser för Haiti. Tsunamin lärde oss att en god samordning i själva verket är lika viktig som de medel vi sätter in. Det handlar inte om vilka nationsbeteckningar stödet har, utan om att få ut det, att arbeta tillsammans med FN för att få ut det.

I det längre perspektivet gläder det mig att det kommer att hållas en internationell konferens om Haiti. Jag anser att vi måste se till Haiti som helhet, till dess utestående skuld, och jag hoppas att Haitis skuldproblem kommer att finnas med på dagordningen för den internationella konferensen. Haiti är skyldigt internationella borgenärer 890 miljoner US-dollar, varav en stor del kommer från Internationella valutafonden (IMF). IMF har beviljat Haiti ett lån på 100 miljoner US-dollar. Kan vi omvandla det till ett bidrag? Det är ingen mening med att göra landet utarmat i ytterligare 100 år. Så jag hoppas att ni sätter upp detta på dagordningen för IMF-mötet.

Jag hoppas också att vi kommer att ta upp andra frågor och tycker att ni har rätt i att frågan om gränsen till Dominikanska republiken är lika viktig. Så tack än en gång för era ansträngningar. Jag hoppas att hela parlamentet kommer att arbeta hårt för att få till stånd en bra och samordnad insats.

Liam Aylward, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att önska den höga representanten Catherine Ashton lycka till med de många utmaningar som väntar henne under hennes mandatperiod. Som hon mycket väl vet, och som FN har förklarat, är situationen i Haiti den värsta humanitära katastrofen på decennier. Antalet saknade människor, offer och dödade fortsätter att stiga.

De mänskliga kostnaderna för tragedin är omätbara. Biståndet börjar komma in, men vi känner alla till de betydande svårigheter som biståndsarbetarna har med att försöka fördela stödet till dem som bäst behöver det.

De icke-statliga organisationerna ute på fältet har uppgett att växande problem med säkerhet, logistik och byråkrati hindrar stödet att komma fram och förvärrar den redan katastrofala situationen. Det är dessa problem som betyder skillnaden mellan liv och död för haitierna.

Det behövs ett tydligt ledarskap och samordnade insatser i det frenetiska arbetet med att lindra lidande och kaos. Icke-statliga organisationer, statliga organ, internationella organisationer och lokala myndigheter måste arbeta tillsammans för att ge katastrofhjälp på många områden till de behövande.

Det står klart att landet behöver ett massivt internationellt stöd omedelbart. De europeiska medborgarnas respons och rekordstora generositet och solidaritet har varit enorm. De över 420 miljoner euro i humanitärt stöd till Haiti från EU som utlovades i går visar på ledarskap och engagemang, men stödet måste levereras på ett samordnat och ändamålsenligt sätt.

Europeiska unionens uttalade strävan är att konsolidera och förstärka de globala hjälpinsatserna. Jag hoppas att ni kommer att anstränga er för att nå detta mål under era respektive besök i Förenta staterna, Haiti och på andra håll senare i veckan, fru Ashton och kommissionsledamot De Gucht.

Den långsiktiga utvecklingen av den fattigaste nationen på västra halvklotet måste prioriteras. De 200 miljonerna euro i stöd från EU för att bidra till återuppbyggnaden av Haiti på lång sikt är en positiv start,

men när tv-kamerorna har stängts av och världens uppmärksamhet riktas åt andra håll måste EU, i egenskap av global ledare, agera och ta sitt ansvar.

Eva Joly, för *Verts/ALE-gruppen*. – (FR) Herr talman, fru utrikesrepresentant, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Den här nya humanitära krisen som Haiti genomlever är kanske större än alla de föregående, så mycket större att jag tvivlar på att det går att finna de rätta orden för att tala om offren, för att tala om de överlevande och sträcka ut handen till familjerna och berätta för dem att vi verkligen delar deras smärta och är medvetna om vårt ansvar.

Hur våldsam jordbävningen än var kan den inte ensam förklara skadornas omfattning. De beror också på den kroniska fattigdom som har rått i Haiti i många år. Hittills har världssamfundet inte lyckats förändra någonting där. Vad värre är: genom att tvinga på Haiti en politik som vi nu vet inte fungerade har de internationella institutionerna, EU och dess partner gjort den sociala strukturen, ekonomin och institutionerna ännu ömtåligare.

På 1970-talet var Haiti nästan självförsörjande i fråga om livsmedel. Landet producerade 90 procent av de jordbruksprodukter det behövde. I dag importeras över hälften. Detta har säkerligen haft en skadlig inverkan på den lokala produktionen. Före jordbävningen var Haiti ett land utan resurser, eftersom det hade berövats de resurser det hade rätt till.

Därför måste vi först förse Haiti med så mycket stöd som möjligt för de akuta problemen. Från den synpunkten kan vi bara beklaga att det har varit väldigt svårt att få fram internationellt stöd. Vi måste förbättra våra förfaranden i framtiden. Framför allt måste vi emellertid vara medvetna om att långsiktigt utvecklingsstöd inte kommer att vara ändamålsenligt om vi insisterar på prioriteringar som vi anser vara de rätta trots att alla ute på fältet säger till oss att vi har fel. Vi måste ifrågasätta våra egna metoder, men det kommer inte att fungera om vi inte ökar de medel vi anslår till utvecklingspolitiken på lång sikt. Europeiska unionen har meddelat att den kommer att frigöra en viss mängd stöd till Haiti och det har medlemsstaterna också gjort. Vi talar om 130 miljoner euro på kort sikt och 200 miljoner för de långsiktiga behoven.

Jag skulle vilja jämföra dessa siffror med andra, med de 155 miljarder US-dollar som bankerna i City of London och på Wall Street gör sig redo att betala ut till några tusen av sina anställda. Det gör att vi måste fråga oss vilken utvecklingsmodell vi vill verka för på global nivå.

Det är nödvändigt med humanitär katastrofhjälp, men inte tillräckligt. Den får inte under några omständigheter bli en ersättning för utvecklingsstödet, och de länder som detta är avsett att hjälpa får inte uppleva att det fungerar som ett veritabelt diktat. Det bästa sättet att hjälpa länder som har stora problem är att fortsätta att respektera dem, att göra det möjligt för dem att dra nytta av sina egna resurser. Vi måste skriva av Haitis skuld och betala vår skuld till landet.

Vi är skyldiga offren i Haiti att hjälpa dem att bygga upp ett land som var ödelagt redan innan denna naturkatastrof fullständigt vände upp och ned på det.

(Applåder)

Nirj Deva, för *ECR-gruppen*. – (EN) Herr talman! Vi känner med och tänker på Haitis lidande folk. Jag vill ge Catherine Ashton och Karel De Gucht en eloge för de insatser som hittills har gjorts och fortfarande görs. Det råder ingen tvekan om att det kommer pengar. Jag var med när tsunamin drabbade först Sri Lanka och sedan Indonesien. Jag har bevittnat jordbävningar i Turkiet. Jag såg vad som hände i Kina. Varje gång något liknande inträffar står vi där handfallna. Vi har vattenreningstabletter och tält och rent vatten men ingen infrastruktur. Jaså, är infrastrukturen förstörd, säger vi. Det är klart att den är förstörd. Vi måste mycket snabbt kunna tillhandahålla en tillfällig infrastruktur.

Och hur gör man då det? Vad sägs om ett hangarfartyg? De har el, de har kärnkraft, de har generatorer för vattenrening och de har helikoptrar. Skulle vi kunna organisera en global räddningsinsats som är redo att ge sig iväg med kort varsel, som kan tillhandahålla provisoriska hamnar, tillfälliga bostäder och ersättning för all infrastruktur som blir förstörd? Vi måste tänka nytt i fråga om hur vi ska kunna rädda liv omedelbart efter en katastrof.

Patrick Le Hyaric, för *GUE/NGL-gruppen*. – (FR) Herr talman, fru utrikesrepresentant, herr kommissionsledamot! Jag vill än en gång säga att vi är djupt bedrövade över det som Haitis folk, Haitis barn tvingas genomlida.

De har nu levt, överlevt, i ett absolut helvete i sju dagar. Den globala solidariteten värmer, men den måste fortfarande konsolideras och samordnas bättre med det enda syftet att hjälpa Haitis folk, som är törstiga, hungriga, hemlösa och berövade den mest grundläggande sjukvård. Heder åt alla de män och kvinnor som deltar i arbetet.

Europeiska unionen har inledningsvis beslutat att frigöra en del medel. Vi får emellertid inte nöja oss med det. EU:s stöd måste öka betydligt och det globala banksystemet måste involveras. Europeiskt livsmedelsöverskott måste snarast skeppas till det haitiska folket.

Låt oss vara uppriktiga. Vår kontinent har en stor skuld till Haiti och det är vår skyldighet att kompensera alla dessa år av övervälde och plundring. Vi måste dra lärdom av det sätt på vilket den här ön, Karibiens pärla, har styrts av internationella finansinstitut som har kvävt den med skrämmande höga skulder och lika skrämmande räntor på dessa skulder.

Parlamentet bör uttala sig för en omedelbar och ovillkorlig avskrivning av hela statsskulden. Vår grupp hoppas att man vid den konferens som snart ska hållas i Montreal kommer att göra konkreta förberedelser för en internationell konferens om hur vi ska reparera och återuppbygga Haiti och skapa en hållbar utveckling med det haitiska folkets hjälp.

Denna återuppbyggnad måste ske under FN:s beskydd, så att det haitiska folket kan återfå sin ekonomiska och politiska suveränitet. Haiti får inte bli bytet i en kamp om herraväldet mellan stormakter. Så samtidigt som vi berömmar Förenta staternas hjälpsatser måste vi vara på vår vakt och vägra låta de nordamerikanska ledarna använda denna fruktansvärda katastrof som förevändning för att ockupera ön, styra den och etablera militärbaser där.

EU måste föregå med gott exempel. Vi ska bara ha ett mål, bara bry oss om en sak: Haitis folk, Haitis barn.

Fiorello Provera, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill ge uttryck för min stora solidaritet med alla dem som har drabbats av denna naturkatastrof.

I sådana här situationer, med storskalig förstörelse av byggnader och infrastruktur och med tusentals döda, är det nästan omöjligt att få fram hjälp på ett effektivt sätt utan ett minimum av allmän ordning och säkerhet. Alla stödsatser är svåra utan nära samordning när det gäller att samla in de förnödenheter som behövs och dela ut stödet på ett ordnat sätt. Det är viktigt att förstå vad det är som behövs, vem som behöver det och när.

En annan sak som man måste tänka på är att även om offentliga och privata givare har varit generösa så har alltför ofta enorma summor gått till andra än dem som verkligen behövde pengarna. Därför måste det finnas ett strikt kontrollsystem för att förhindra att pengar slösas bort eller stjäls, särskilt i ömtåliga länder med stor korruption och brister i styrelsesättet. EU bör visa att det är effektivt. Jag hoppas att det blir så.

Nick Griffin (NI). – (EN) Herr talman! De fasansfulla händelserna i Haiti är chockerande. Det är mänskligt att känna medlidande med de oskyldiga offren för naturkatastrofen där.

Vi är alla välavlönade och har råd att skänka pengar. Om alla brittiska Europaparlamentariker gör det kommer jag att skänka mitt sammanträdesarvode för i dag. Men våra väljare har så höga skatter att de inte har råd med er generositet.

Globaliseringen har förstört våra industrier. Bankerna har ruinerat våra ekonomier. EU-byråkratin stryper våra företagare och genom luredrejeriet med koldioxidskatt kastas miljoner människor in i dödlig bränslefattigdom.

Dödssiffrorna i Haiti är chockerande, men i vinter kommer över 50 000 pensionärer bara i Storbritannien att avlida i förtid till följd av kylan och uppvärmningskostnaderna.

Hundratusentals människor i hela Europa kommer att dö, men eftersom denna sanning är en skam för den politiska eliten och eftersom den belyser den obekväma sanningen om den globala nedkylningen kommer den här skandalen att begravas under lika stor tystnad som våra avlidna äldre.

Hundratusentals människor av vårt eget folk dör på grund av statens försumlighet och EU:s kalla skatter och ändå insisterar ni på att kasta iväg andras pengar på en katastrof på någon annans bakgård. Det är inte medlidande, det är hyckleri, och det luktar illa.

Jag vet att vårt kristna arv känns obekvämt på det här stället, men som alltid innehåller vår bibel en evig sanning som de flesta här helst skulle vilja bortse ifrån – Första Timotheosbrevet 5:8: ”Men om någon inte sörjer för sina anhöriga, i synnerhet den egna familjen, har han förnekat tron och är sämre än en som aldrig har trott.”

Michèle Striffler (PPE). – (FR) Herr talman, fru utrikesrepresentant! Som sades tidigare hade den här katastrofen en extrem omfattning på grund av jordbävningens styrka. Den var utan tvekan en av de allvarligaste någonsin och därför fruktar vi att antalet förlorade människoliv kommer att bli fruktansvärt högt.

Icke desto mindre är jag glad över kommissionens och medlemsstaternas snabba reaktion och det åtagande de har gjort att öronmärka ett stort stödpaket på 429 miljoner euro för humanitär katastrofhjälp och återuppbyggnad av Haiti. Det är dock beklagligt att européerna har agerat utan samordning och att Europeiska unionens insatser inte är tillräckligt synliga, vilket står i skarp kontrast mot USA:s effektiva hjälpmaskineri och gör att vi glömmer att EU är världens största givare av humanitärt bistånd och utvecklingsbistånd.

Kommissionen har också aktiverat gemenskapens räddningstjänstmekanism, som samordnar medlemsstaternas hjälperbudanden och för närvarande är navet i vårt krishanteringssystem. Den senaste tidens händelser bekräftar att EU:s krisrespons måste förbättras. Det är viktigt att det finns en ordentlig organisation med räddningstjänstkapacitet och därför vill jag påminna er om Michel Barniers förslag från 2006 om att inrätta en europeisk räddningstjänst. Det ligger färdigt, så det är bara att tillämpa det.

Dessutom uttalade sig Europeiska rådets ordförande Herman Van Rompuy i dag för en snabbinsatsstyrka. På några dagar har Förenta staterna tagit på sig en dominerande roll i räddnings- och samordningsarbetet. Det är viktigt att komma ihåg att OCHA, FN:s kontor för samordning av humanitära frågor, har bäst förutsättningar att genomföra central och global samordning.

Gör inte misstaget att tro att detta handlar om ett flaggkrig. Med en god organisation sparar man tid och pengar och jag anser att EU-medborgarna har rätt att få reda på vad EU gör.

Patrice Tirolien (S&D). – (FR) Herr talman! Är Haiti dömt till olycka?

Alltsedan landet blev självständigt har naturkatastroferna avlösts av politiska katastrofer och i dag har vi att göra med en tragedi av historiska mått. Vi har döda, skadade, oräkneliga förstörda byggnader och raserade nationella politiska strukturer och samarbetsstrukturer.

Vi måste vinna över ödet. Europeiska unionen måste delta i denna katastrof- och återuppbyggnadsinsats. Det är vår skyldighet på grund av alla våra band med Haiti, band som först och främst är historiska: Haiti var tidigare en koloni, den mest välmående av dem alla. Vi har också diplomatiska band med landet: genom Cotonouavtalet blev ön en privilegierad partner. Slutligen har vi geografiska band, eftersom Haiti är Europeiska unionens granne tack vare de yttersta randområdena.

Dessutom är krisen i Haiti ett första test för den nya europeiska avdelningen för yttre åtgärder, som ni leder fru Ashton. Detta har hittills fallit väl ut. Den här katastrofen understryker också utmaningarna och de förbättringar vi måste göra av den här strukturen, eftersom den amerikanska reaktionen gör att vår mobiliseringsförmåga ifrågasätts, bortsett från solidaritetsrörelsen på vår kontinent.

Således får de enastående insatserna att skapa europeisk samordning och medlemsstaternas bidrag inte överskugga svårigheterna i diskussionen om huruvida den europeiska gendarmeristyrkan ska sättas in. Det är viktigt att FN styr hur EU:s medel används, men dessa svårigheter gör att man kan dra slutsatsen att EU måste skaffa sig en självständig, integrerad struktur med resurser för att kunna hantera så komplicerade uppgifter som en humanitär katastrof innebär.

Slutligen är återuppbyggnadsfasen en enorm utmaning. Det råder ingen brist på uppgifter – uppgifter på det politiska, administrativa, ekonomiska och sociala området samt på miljöområdet. Det här kanske är noll i en ny era för Haiti. Det är dessutom en stor politisk utmaning för EU, som måste etablera sig som en synlig ledare i den här processen.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Varje kväll i nyhetssändningarna blir vi påmind om det ousägliga lidandet i Haiti.

Lidandets omfattning kanske bara kan jämföras med det nästan världsomspännande medlidande som omger det. Visst är detta medlidande spontant och uppriktigt, men det är kortlivat. Sanningens ögonblick kommer

om ett par veckor, när medierna väljer att inrikta sig på andra händelser. Om ingen tar kommandot riskerar haitierna att återigen stå ensamma, utlämnade till sitt öde.

I ett land där allt återstår att göra, till att börja med återställande och återuppbyggnad, är det viktigt att agera så att de olika förloppen leder till verklig utveckling. Europeiska unionen har en omfattande uppsättning verktyg och grundmurad erfarenhet på det här området. Därför är de utmaningar som det haitiska samhället, som är förtvivlat fattigt, står inför också ett sannings ögonblick för EU.

Under de kommande dagarna och månaderna måste vi agera på ett ändamålsenligt och beslutsamt sätt. Detta är den viktigaste aspekten i återhämtningsinsatserna när vi väl har återställt säkerheten och den allmänna ordningen, som är avgörande för att samordnade åtgärder ska kunna vidtas i ett land där allt skadades av jordbävningen, även de institutionella strukturerna.

Därför anser jag att det är klokt att understryka en viktig punkt: det måste vara haitierna själva som står för återhämtningen och återuppbyggandet av den haitiska staten. Det är deras utveckling vi talar om. Vi kan hjälpa dem i en anda av partnerskap. Det bör EU bekräfta vid de internationella konferenser som planeras om den här frågan.

Ja till partnerskap, nej till förmyndarmentalitet och nykolonialism!

Edvard Kožušník (ECR). – (CS) Vi är säkerligen alla överens om att det här är en av de värsta katastroferna i den här regionen under de senaste 200 åren. Och som talesman för mina kolleger i gruppen Europeiska konservativa och reformister och medborgarna i Tjeckien vill jag framföra min medkänsla och mitt medlidande med alla offren och dem som lider. Men bortsett från denna tragedi finns det tecken som tyder på att EU:s samordning fortfarande brister och att vi inte kan göra snabba insatser trots att Lissabonfördraget nu har ratificerats. EU påminner vagt om en fyrhövdad drake. Vi har en ordförande, en premiärminister i ordförandelandet, en kommissionsordförande och en tillträdande kommissionsledamot. Personligen anser jag att vi i det här speciella fallet måste erkänna att EU har tagits på sängen. De enda som inte har ertappats med att sova är medborgarna i de enskilda medlemsstaterna som har bidragit med både materiell och ekonomisk hjälp dag efter dag.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Vi gör gemensam sak med resten av världen och uttrycker vår medkänsla och vårt beklagande av den tragedi som har drabbat Haitis folk och vill visa dem fullständig solidaritet, men vi måste framhålla vissa saker som vi anser vara avgörande.

Vi måste börja med att fördöma personer eller länder som försöker profitera på denna katastrof genom att återgå till nykolonialism. En sådan inställning tycks ligga bakom beslutet att sätta in tusentals beväpnade nordamerikanska styrkor, trots att större delen av befolkningen lever i fattigdom och är offer för multinationella företags exploatering och utomstående organs inblandning, särskilt amerikanska.

Vad vi måste göra nu är att ge humanitärt bistånd, samarbeta och stödja återuppbyggnaden av Haiti. Haitis folk visar värdighet och mod, och förtjänar vårt stöd. Vi måste komma ihåg att det var i Haiti som 400 000 afrikaner, som européer hade förslavat och bedrev människohandel med, gjorde uppror mot slaveriet och orsakade den första stora sociala revolutionen i Amerika.

Vi bör snarast skicka samordnat stöd, men göra det utan att ge efter för nykolonialistiska frestelser.

Roberta Angelilli (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! En enorm tragedi utspelar sig i Haiti. Den har orsakats av naturen, men beror också på avsaknaden av en stat värd namnet, en stat som inte ens i minimal utsträckning klarar av att hantera katastrofen och den humanitära nödsituationen och hjälpa den civilbefolkning som nu är ett byte för skrupelfria människor.

Röda korset har slagit larm. Vid Montrealkonferensen den 25 januari måste EU visa enighet och kräva en enhetlig och samordnad administration av de humanitära insatserna. Annars riskerar vi kaos och att stödet går till spillo, inklusive de enorma och värdefulla insatser som kommissionen talar om i dag och stödet från medlemsstaterna.

Fru Ashton! Vi bör bemöda oss alldeles särskilt om barnen, framför allt de föräldralösa, som förtjänar att få hjälp i första hand – också psykologiskt stöd – annars kommer de att dömas till fattigdom och exploatering. Vi måste också se till att världssamfundet inte bara är berett att förenkla adoptionsförfarandena. Det skulle bara leda till en slags legaliserad deportation av barn, och det är inte det Haiti behöver.

Italiens utrikesminister Franco Frattini gör rätt i att föreslå att byggnader och vårdhem ska anläggas, så att de kan växa upp i sitt eget land under värdiga former, och att man ska underlätta tillfälliga utlandsresor under loven och framför allt för utbildning. Jag avslutar med att ställa en fråga: Är vi, på det internationella planet, beredda att minska eller avskriva Haitis skuld?

Corina Crețu (S&D). – (RO) I dag visar verkligen hela världen solidaritet och medlidande med offren för den katastrofala jordbävningen i Haiti, och framhåller än en gång betydelsen av att agera snabbt och samordnat i sådana situationer. Nu är insatsernas effektivitet avgörande för att förlusterna ska kunna begränsas och, såsom redan har nämnts här, internationella organ och organisationer samt EU:s kontor för humanitärt bistånd har agerat exemplariskt. Vi får heller inte glömma de enskilda insatser som medlemsstaterna gör.

Jag anser att EU måste inrätta en operativ snabbinsatsstyrka, eftersom situationen i Haiti visar att vi måste upprätthålla den allmänna ordningen och trygga befolkningens säkerhet vid sidan av hjälpen till de överlevande. För närvarande är situationen den att många protesterar och kommer med anklagelser om att avsikten skulle vara att genomföra en militär ockupation med humanitärt stöd som täckmantel. Men i ett läge där FN-styrkorna inte räcker till eller har hamnat på efterkälken bör dock Europeiska unionen engagera sig mer, särskilt eftersom den har hög trovärdighet i regionen.

Jag anser att vi i EU måste engagera oss i en omfattande återuppbyggnad av Haiti, samtidigt som vi gör de statliga strukturerna stabilare. Det är förstås mycket viktigt att visa medlidande med landets invånare när de genomgår denna svåra prövning, vilket inkluderar att finna speciallösningar för att underlätta förfarandena för att adoptera barn som har blivit föräldralösa till följd av denna katastrof och erbjuda den befolkning som har prövats så hårt konkret hjälp.

Paweł Robert Kowal (ECR). – (PL) Herr talman, fru Ashton! Vi lyssnar till röster från olika delar av kammaren, men de har en sak, ett tema gemensamt: Europeiska unionens reaktion, den politiska reaktionen, var inte tillräcklig och var inte väl samordnad. Jag tycker att vi bör tacka välgörenhetsorganisationerna som så spontant och, som alltid, på ett bestämt sätt tog ansvar för att tillgodose behoven.

Dessutom bör vi fundera på vad som kan göras bättre. Jag har faktiskt bara en fråga till fru Ashton: det här är den första situationen av det här slaget som ni upplever på er nya post. Vilken är er huvudsakliga slutsats av denna händelse och de misstag som vi alla talar om här? Vad viktigare är, vad kan förändras i framtiden? Jag tycker att detta är det viktigaste som vi bör tänka på och det är faktiskt vår skyldighet att göra det.

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Herr talman, fru Ashton! Nu räcker det! Nu räcker det. Det är samma sak med varenda katastrof: fransmännen skickar ett plan med bistånd, belgarna, italienarna, tyskarna och alla andra gör samma sak och varenda gång gör de det ensamma. Det är samma historia varje gång. Ute på fältet är resultatet alltid detsamma: det finns ingen samordning, tillfällen att hjälpa offren missas och organisationen brister.

När ska det sluta? När kommer kommissionen äntligen att börja agera? Kom inte och säg att det är komplicerat, för planerna finns redan. Det är bara att tillämpa dem. År 2006 föreslog Michel Barnier att en europeisk räddningstjänst skulle inrättas. Medlemsstaterna skulle ge frivilliga bidrag, så att man inte måste vänta på en hypotetisk enhällighet mellan de 27, genom att skapa pooler av befintliga nationella räddningstjänstenheter och utbilda dem tillsammans, med gemensamma räddningsmetoder, gemensamma kommunikationsmetoder och ett gemensamt huvudkontor.

Fru Ashton, det är enkelt: gör det med dem som vill göra det! De övriga kommer att gå med när de inser att detta är framtiden. Efter tsunamin gjordes det åtaganden och ändå har ingenting gjorts i dag.

Jag säger det inte lättvindigt. Kommissionens passivitet är kriminell. Varför är EU dömt att upprepa sina misstag, fru Ashton? Ingen ifrågasätter er goda vilja, men meddela att denna europeiska samordningsstyrka kommer att inrättas här i dag. Parlamentet kommer att följa er. Vi är här för att hjälpa er om ni behöver stöd. Med sluta för guds skull att tala med oss om samordning, se till att vi får denna samordning! Vänta inte på nästa katastrof!

Michael Cashman (S&D). – (EN) Herr talman! Jag måste säga att det finns människor som handlar och människor som pratar. Därför vill jag gratulera rådet, kommissionen och den höga representanten till de åtgärder de har vidtagit. Inget av detta gick att förutse. Det här gick inte att föreställa sig.

Jag har suttit här och lyssnat när ni har plockat billiga politiska poänger genom att ge er på den höga representanten, medlemsstaterna och kommissionen med stöd av uppfattningen att om en amerikansk hand drar ut någon ur spillrorna och räddar ett liv ska man fösa undan den handen och säga "ingen nykolonialism"

och att man genom att attackera Haiti på något sätt förbättrar livet för de människor som lider där. Ni borde skämmas.

Det krävs samordning. Överlämna samordningen till amerikanerna – om den räddar liv så räddar den liv. Glöm den politiska retoriken.

Fru Ashton! Jag gratulerar er till att ha anslagit detta belopp. Jag gratulerar er till att ni inte spelar för gallerierna och fyller upp luftrummet för att gå in i Haiti bara för att visa att vi är där. Vad är det för mening med det? Ingen alls. Vi måste se desperationen hos de människor som behöver räddas. Vi måste samordna insatserna med amerikanerna. Vi måste få fart på FN så stödet kommer fram och sluta plocka billiga politiska poänger.

(Applåder)

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE). – (PL) Herr talman! Jag håller med Philippe Juvin om att det humanitära stödet är dåligt samordnat. Jag ska inte bara tala om humanitärt stöd, utan också om det som kallas tekniskt eller strukturellt stöd eller utvecklingsstöd. Katastrofen gick inte att förutse, men vi visste att situationen i Haiti var fruktansvärt dålig. Nu förvärras situationen av denna olyckliga händelse. Vi har länge vetat att Haiti är i dåligt skick och att landets strukturer fungerar illa. Vi vet också att om de hade fungerat bättre, och om vi före jordbävningen hade organiserat stödet och det tekniska samarbetet med Haiti på ett bättre sätt så skulle strukturerna faktiskt ha fungerat bättre. Då hade vårt stöd nu kunnat användas bättre och rädda många tusen människor – men så blev det inte.

Har Catherine Ashton, som hög representant och medlem av rådet, för avsikt att vidta specifika åtgärder, med specifika datum, för att samordna det tekniska samarbetet mellan EU-medlemsstaterna så att de tredjeländer som vi ger bistånd verkligen använder detta bistånd på ett bra sätt? Kommer vi att ha något slags utbyte av bästa metoder mellan länder som har stor erfarenhet, där det tekniska samarbetet fungerar mycket väl, och länder som just börjar använda sig av sådant tekniskt samarbete? Kommer en bra, gemensam och stark EU-politik att utformas, en politik som tredjeländerna verkligen kan ha nytta av, så att vi inte ger humanitärt stöd i blindo och förhastat när hundratusentals människor plötsligt hamnar i en tragisk situation?

David-Maria Sassoli (S&D). – (IT) Herr talman, fru utrikesrepresentant, mina damer och herrar! Den enorma tragedi som har drabbat Haiti kräver omedelbara åtgärder och många stöd- och räddningsinsatser pågår som ledes av enskilda medlemsstater, även om det finns en hel del konkurrens mellan de europeiska länderna.

Det nya EU med dess utrikesrepresentant borde klara att ge eget stöd till de människor som lider. Jordbävningen har dessutom drabbat det fattigaste landet på västra halvklotet, där 80 procent av befolkningen lever under fattigdomsgränsen och 54 procent i absolut fattigdom.

Det finns dock en annan nödsituation inrymd i denna. Den nödsituation som barnen, den svagaste befolkningsgruppen, upplever, barn som har lämnats utan familj, utan skydd och utan en stat. Därför vill jag uppmana EU:s utrikesrepresentant att överväga åtgärder för att göra det möjligt för EU-länder att ta emot och ta hand om haitiska barn under tio års ålder.

Fru Ashton! EU kan ta emot dem och erbjuda dem lämpliga levnadsförhållanden. Jag talar om en begränsad period, tills situationen är sådan att de kan återvända till sitt eget land. Allt detta kan organiseras, allt detta skulle kunna vara enkelt för EU-länderna, och det vore ett rättvist sätt att svara mot behovet av solidaritet och undvika att spekulativa och olagliga åtgärder vidtas på barnens bekostnad. Vi talar om barn, den mest värdefulla resursen som vi bör värna om i Haiti.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Herr talman! De senaste dagarna har vi hört ett antal klagomål om att reaktionen på krisen i Haiti har varit ineffektiv och långsam.

Många framhåller den växande osäkerheten, den växande desperationen bland dem som överlevde jordbävningen och den fruktansvärda bristen på mat och kläder.

Det stämmer att de här problemen finns och vi måste lösa dem så snart som möjligt. Vi bör dock välkomna det engagemang som olika internationella aktörer visar, från regeringar till organisationer i civilsamhället och enskilda individer i hela världen.

Europeiska unionen hör verkligen till dem som har uttryckt sin helhjärtade solidaritet med Haitis folk. Många har kritiserat EU:s påstått långsamma reaktion på krisen i dag också, men EU handlar inte bara om beslut som fattas i Bryssel. Nationella regeringar har redan skickat ut tusentals män och kvinnor för att hjälpa haitierna och anslagit miljontals euro i stöd.

EU bör mer inrikta sig på stöd på medellång och lång sikt och återuppbyggnad av de haitiska städerna och byarna, deras infrastruktur, skolor och sjukhus.

Visst kan EU vara det forum, det paraply under vilket stödet på medellång och lång sikt kan fördelas och samordnas.

Det åtagande som kommissionen och medlemsstaterna nyligen gjorde om att öronmärka nästan 500 miljoner euro för Haiti är verkligen ett stort och viktigt steg i den riktningen, och det bör vi alla ställa oss bakom.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) För det första vill jag framföra mitt deltagande och min solidaritet med Haitis folk, som har drabbats så hårt av denna katastrof.

Vi i Europeiska unionen är ingen militär makt, och det vill vi inte vara heller. Vår sociala modell gör oss dock till en kraft i världen. Vi är också en kraft att räkna med på grund av vårt utvecklingssamarbete och vårt humanitära bistånd, och det är vi stolta över.

I dag är Haiti, eller åtminstone den katastrof som har drabbat landet, en utmaning för de nya institutioner som skapades genom Lissabonfördraget. Nu är det humanitärt stöd som gäller, men mycket snart blir det dags att återuppbygga, främja utveckling och erbjuda hjälp med styrelsesätt och institutionell struktur. Och vi måste leva upp till det haitiska folkets förväntningar på ett enhetligt sätt. Vi måste kombinera utrikesrepresentantens funktioner med de funktioner som kommissionsledamöterna för utveckling och humanitärt stöd har.

Varför det? Varför ska vi alla agera tillsammans? För att samordna stödet från de olika länderna bättre, för att se till att vårt stöd blir mer ändamålsenligt, för att tala med en europeisk röst som världen kan känna igen och leva upp till världens förväntningar på oss i sådana situationer: att ge stöd under denna humanitära kris och främja utveckling. Det som händer i Haiti i dag kan hända någon annanstans i morgon och påverka varenda del av världen i övermorgon.

Jim Higgins (PPE). – (EN) Herr talman! Ett av världens fattigaste länder ödelades på bara 15 sekunder, ett offer för dåligt styre, diktatur och korruption. Femtiotusen människor dog, tusentals saknas fortfarande och tre miljoner är hemlösa.

Förenta staternas respons var föredömlig, FN:s något mindre föredömlig, men jag måste hålla med om allt som har sagts. Det handlar inte om politik här, herr Cashman: våra insatser har inte varit tillräckliga. Vi har hamnat i bakvattnet efter Förenta staterna.

De logistiska problemen – rent vatten, läkemedel, mat och husrum – kommer att lösa sig i sinom tid. Men Haiti måste komma ur den här katastrofen som en fullt fungerande demokrati med en ekonomi som kan föda folket. Återhämtningen kommer att ta år, vi kan inte bara räkna i veckor eller månader efter den här krisen.

Den kommer att försvinna från tv-rutorna, såsom har sagts många gånger. Den kommer att upphöra att vara förstanyhet under de kommande två, tre veckorna och halka ned till tredjeplatsen för att sedan försvinna helt. Men det är där den verkliga utmaningen ligger, för Haiti drabbades av två förödande orkaner 2008. De lämnade efter sig fattigdom och förtvivlan. I det läget utlovade världens ledare 600 miljoner euro, men bara 40 miljoner levererades.

Haiti måste återfödas, återuppstå, komma tillbaka och byggas upp igen. Landet måste ledas och administreras på ett riktigt sätt, men framför allt måste det skapa en tydlig och genomförbar strategi så att Haiti kan bli det stolta, självständiga och demokratiska land det bör vara. Det är det inte nu och det har det inte varit hittills, vilket ledde till denna katastrof.

Roberto Gualtieri (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Den humanitära katastrofen i Haiti saknar motstycke och påverkar oss djupt. Det är Europeiska unionens skyldighet att efter bästa förmåga bidra till de bemödanden som världssamfundet gör och använda alla verktyg den har till sitt förfogande.

När det gäller ekonomiska resurser har det gjorts betydande framsteg de senaste dagarna och timmarna. De övriga aspekterna av EU:s respons på krisen förtjänar dock mer eftertanke, men vi bör undvika att oroa oss över vår framtoning och i stället koncentrera oss på substansen, som utrikesrepresentanten med all rätt sade.

Den centrala funktion som FN-styrkan Minustah har framstår nu tydligt, både när det gäller civilskydd och säkerhet. Därför är det uteslutet med en oberoende insats inom ramen för den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik, men EU:s samordnande roll till stöd för FN-insatsen är viktig.

Här vill jag påminna Philippe Juvin om att denna samordning existerar: övervaknings- och informationscentret samordnar civilskyddet och lägescentralen samordnar säkerheten, och man får hoppas att detta arbete leder till att den europeiska gendarmeristyrkan sätts in, vilket FN uttryckligen har begärt.

Det vi behöver höra av utrikesrepresentanten och kommissionen är hur övervaknings- och informationscentret och lägescentralen fungerar i praktiken, när de har så betungande uppgifter och provningar, hur deras samordning fungerar och om deras instrument och resurser är tillräckliga.

Det kommer också att vara till hjälp i ett senare skede när vi måste bedöma hur lämpliga dessa instrument är och det konsulära skyddets kapacitet, men det här är inte den rätta tidpunkten för dessa diskussioner. Nu måste vi agera och engagera oss, och vi stöder helhjärtat de åtgärder som utrikesrepresentanten har vidtagit.

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

Milan Zver (PPE). – (SL) Med tanke på händelserna i Haiti vill jag också framföra mitt deltagande, samt gratulera kommissionen och EU-institutionerna till deras relativt väldimensionerade insatser.

Icke desto mindre undrar också jag, i likhet med en del andra ledamöter, om vi har reagerat tillräckligt snabbt. Det skulle kanske vara en god idé om kommissionens vice ordförande Catherine Ashton personligen besökte scenen för denna tragiska händelse. Det skulle kunna vara viktigt av flera skäl.

Jag håller inte med dem som hävdar att närvaron av soldater och andra ordningsstyrkor skulle kunna markera början på en kolonialiseringsstrategi från vår sida. Jag tycker inte att sådant prat vare sig är rättvist eller lämpligt.

Däremot är det viktigt att vi, vid nästa internationella konferens om Haiti, beslutar om långsiktiga åtgärder för att återupprätta de statliga institutionerna, få dem att fungera igen. Jag tänker särskilt på hälso- och sjukvårdspolitiken och utbildningspolitiken. Det är bara sådana politiska åtgärder och utveckling på dessa områden och av dessa institutioner som kan göra Haiti till ett stabilare land än det hittills har varit.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Herr talman! Jag vill betona betydelsen av att EU visar ledarskap: inte bara omedelbar humanitär katastrofhjälp utan också långsiktigt samarbete för att återuppbygga landet. Vi måste arbeta tillsammans med de lokala myndigheterna och Haitis regering. Landet är redan tillräckligt ömtåligt och vi behöver inte göra det ännu svagare genom att låta internationella organisationer ersätta dess myndigheter. Vi måste också arbeta tillsammans med lokala icke-statliga organisationer.

Jag vill ge det spanska ordförandeskapet en eloge för dess snabba respons, både i fråga om att samordna stödet och ställa de stödresurser som Spanien redan hade i landet och regionen till Europeiska unionens förfogande. Spanien är ju den största europeiska biståndsgivaren, inte bara i Latinamerika utan också just i Haiti.

Marielle De Sarnez (ALDE). – (FR) Herr talman, fru Ashton! Politik handlar först och främst om symboler, och därför tycker jag inte att ni borde vara här utan i Haiti. Därför tycker jag inte att ni bör resa till Förenta staterna utan till Haiti.

Ni verkar inte ha insett omfattningen av den här händelsen, denna fruktansvärda tragedi, och om man ser till helheten har EU egentligen aldrig varit så frånvarande – jag tycker att detta är mycket tråkigt. Vi är de största givarna och ändå existerar vi inte.

Jag har också en känsla av att ju fler personer vi utser, desto fler funktioner och titlar vi skapar, desto mindre existerar vi. Det bör få oss att ställa några frågor till oss själva: Hur många katastrofer måste inträffa innan Europeiska unionens ledare äntligen tar sitt ansvar? Michel Barniers rapport har legat på bordet sedan 2006. Vad väntar vi på, varför antar vi den inte? Vad väntar vi på, varför tillämpar vi den inte?

James Nicholson (ECR). – (EN) Herr talman! Jag anser att vi har framfört vår medkänsla och att våra tankar måste gå till dem som har förlorat sina liv: Förenta nationernas personal, Haitis folk och de som lider även om de fortfarande lever.

Det vi behöver är bra, kraftfulla och samordnade insatser, och ingenting – ingenting – får stå i vägen för dessa. Låt mig säga att jag välkomnar det åtagande gentemot Haitis folk som vi har gjort i Europa. Jag hoppas att vi kommer att förverkliga det, för jag blev rörd – och det är helt rätt – vad händer om två veckor när de inte syns i medierna och i nyheterna längre. Vad ska dessa människor göra då?

Visst finns det ett tydligt behov av att bygga upp Haiti igen, både på kort och lång sikt, men det viktigaste just nu är att gå stödet fördelat till de skadade och lidande människorna ute på fältet. Jag måste säga att jag helt instämmer i det som Michael Cashman sade tidigare. Det här är för viktigt för att man ska plocka billiga politiska poänger.

Luis Yáñez-Barnuevo García (S&D). – (ES) Låt mig ägna några sekunder åt att till en början gratulera utrikesrepresentanten, rådet, kommissionen och det roterande ordförandeskapet för Europeiska unionen till den skyndsamhet, den samordning och den styrka de hela tiden har gett prov på.

De kanske inte uppskattade att 10 000 amerikanska marinkårssoldaters ankomst till ön fick så stor uppmärksamhet i medierna, men jag tycker att allt skedde mycket snabbt och effektivt, och jag har stor erfarenhet. Jag ska bara ta upp en sak, som inte har nämnts i debatten: 50 procent av de överlevande som man fick fram ur ruinerna under de första 78 timmarna räddades av team från EU och dess medlemsstater.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Herr talman! Som Eva Joly redan har sagt finns det situationer då ord och siffror förlorar all mening och blir löjliga: två miljoner flyktingar – som vi har hört – kanske fler, över 200 000 döda, ett land som har slagits i spillror, en huvudstad som nästan har suddats bort från kartan.

Det som är bråttom nu är att gräva fram de sista överlevande – om det finns några kvar – begrava de döda, ge de levande mat, distribuera vatten, vårda, operera och bygga upp. Alla länder fick iväg sina resurser, sin utrustning, sina hundar, sin personal och sina generösa gåvor snabbt, mycket snabbt. Det är en oerhörd, strålande insats, men det är en nationell insats.

Nu måste EU absolut få upp farten och omsätta den tanke som en del av oss, många av oss, har försvarat här i Europaparlamentet och på andra håll i många år, nämligen inrättandet av ett europeiskt organ för civila insatser, med gröna hjälmar eller vita hjälmar – färgen har ingen större betydelse – personal, resurser och gemensamma strategier.

EU-FAST, det initiativ som Guy Verhofstadt lanserade 2003, eller EuropeAid, som Michel Barnier lanserade 2006 – vem upphovsmannen är spelar egentligen ingen roll – tanken är att vi ska kunna agera snabbt, ha en gemensam beredskap.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Herr talman! Jag tycker att det är underligt att en del här talar om synlighet och tvivlar på Förenta staternas motiv. Just nu behövs det hjälp. Jag tycker att det är särskilt tragiskt att det just nu finns människor i ruinerna som skulle kunna räddas. Vi måste göra allt som står i vår makt för att förbättra situationen.

När krishanteringsstyrkorna för en tid sedan upprättades för att förstärka EU:s utrikes- och säkerhetspolitik, inklusive försvarspolitiken, motiverades detta – åtminstone i Finland – med att dessa styrkor också skulle kunna sättas in i händelse av naturkatastrofer och att de kunde hjälpa till när sådana katastrofer inträffar någonstans i världen, däribland naturligtvis i Europa. Men nu har faktiskt krishanteringsstyrkorna inte någonting att göra i de olika delar av Europa där de är stationerade. De har ingenting att göra. Lyckligtvis har vi inga kriser i Europa, så de har ingenting att göra. Vad hindrar att dessa krishanteringsstyrkor sätts in när hjälp begärs vid kriser som denna?

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) I dag, när Lissabonfördraget är i kraft, har vi troligen att göra med den största tragedi som någonsin har inträffat och vi måste ha förståelse för att utrikesrepresentanten just har tillträtt och nu måste lösa en mycket komplicerad uppgift som hon aldrig har tvingats hantera tidigare, skulle jag till och med tro. Det stämmer att det finns vissa brister i dag, och i framtiden behöver vi bättre förberedda gemensamma EU-styrkor som kan delta i räddningsinsatser. Jag anser att den största insatsen i dag vore att få iväg de pengar som nämndes i dag till Haiti, så att de så snabbt som möjligt kan användas för att bygga upp infrastrukturen igen, som Haitis president sade. De kanske också kan användas för att röja undan spillrorna efter raserade bostäder.

Catherine Ashton, vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. – (EN) Herr talman! Som jag sade inledningsvis ville jag komma hit till parlamentet för att höra era åsikter. Jag tar till mig den frustration som en del ledamöter känner över att vissa saker kunde ha hanterats bättre och förstår den.

Det har ställts frågor om synlighet och samordning. Det råder ingen tvekan om att de bilder ni ser i tv-rutorna kommer att visa amerikaner, eftersom USA ligger närmare och har kapacitet att mobilisera så snabbt som det gjorde. Det faktum att vi arbetade så nära tillsammans med Förenta staterna och hade ett så gott samarbete är också en viktig del av det vi gör nu och i framtiden.

Och det råder heller inga tvivel om att vi mobiliserade vårt folk så snabbt vi bara kunde, när jag hade väckts mitt i natten för att underrättas om jordbävningen. Insatser från 21 medlemsstater mobiliserades. Vi uträttade saker och ting, och rådet och kommissionen samverkade för allra första gången. Jag vill också påpeka att det endast har gått åtta dagar sedan min utfrågning här.

Tjugoen medlemsstater med elva räddningsteam, fem fältsjukhus, sex mobila kliniker, fyrtio läkarlag, sex vattenreningsenheter. Vi skickade iväg dessa så snabbt vi kunde och jag vill ge medlemsstaterna en eloge för de insatser de gör. Jag vill också berömma de tjänstemän som har arbetat dygnet runt för att få ihop detta.

I ett mycket tidigt skede frågade jag FN ute på fältet och generalsekreterare Ban Ki-moon på vilka områden jag bäst kunde bidra. Det var ingen tvekan om att jag inte hade någonting att komma med på fältet, utan bara hade tagit upp värdefullt utrymme i ett skede när planen cirkulerade ovanför flygfältet och inte kunde landa på grund av att det var i så dåligt skick. Jag är ingen läkare. Jag är ingen brandman. Min uppgift var att få till stånd samordning, att tala med gruppen "Haitis vänner", att samordna med Förenta staterna för att se till att vi gör maximala insatser ute på fältet.

Jag vill också berömma de icke-statliga organisationerna och folket ute på fältet, som många ledamöter har gjort. Den förödelse som uppstod på platsen fick enorma konsekvenser för FN, som förlorade många högre tjänstemän, och för de icke-statliga organisationerna, som inte har kunnat reagera så snabbt som de ville av det enkla skälet att deras folk också har dött.

Detta har gjort det hela mycket svårt. Ni och vi har sett desperata människor som ropar på hjälp, som undrar var hjälpen finns. Det har varit oerhört svårt att få ut hjälpen under de här omständigheterna och människor har som sagt arbetat oförtröttligt med detta. Nu börjar det bli lättare, hjälpen kommer fram, men underskatta inte för ett ögonblick hur svåra omständigheterna har varit ute på fältet.

Fungerade det väl? Ja. Är jag nöjd? Nej. Under mina första veckor på den här posten vill jag påpeka detta mycket tydligt. Jag hör vad ni säger. Jag ser frustrationen. Jag förstår den. Och ni gör rätt i att kritisera mig och säga att detta inte är så bra som det kan bli i framtiden. Ni har rätt. Det bör och måste bli bättre och bättre.

Det jag nu får göra är att titta på det som hände och dra lärdomar av det för att se till att vi gör mer för att dra åt samma håll i framtiden, men jag vill inte förringa de fantastiska insatser som har gjorts och som görs varje timme och varje dag.

När det gäller det långsiktiga perspektivet har ledamöterna helt rätt. Vi måste finnas där när kamerorna packas ihop. Vi måste vara där fysiskt, och vi måste vara där genom det stöd vi kan ge. Jag håller med om att skuldfrågorna måste vara en del av de diskussioner som förs. Jag håller med om att det som görs måste göras i partnerskap med Haitis folk och med vederbörlig respekt för det. Jag håller med om att det är viktigt att bygga upp infrastrukturen igen och jag håller med om att vi måste se till att FN:s funktion erkänns och att de kan fylla den väl.

Därför ska jag inte bara resa till Förenta staterna och träffa utrikesminister Hillary Clinton utan också besöka FN för att tala med generalsekreteraren och nyckelpersonerna om vad vi kan göra för att samordna våra insatser i framtiden, för detta kommer som ni säger att bli oerhört viktigt.

Avslutningsvis vill jag ta upp det faktiska läget. Som en del ledamöter har sagt är detta ett land där över 70 procent av invånarna redan levde under fattigdomsgränsen. Det är, som ni har sagt, mycket viktigt att barnen, särskilt de föräldralösa barnen, tas om hand ordentligt och förödeln är sådan att det kommer att krävas stöd under de kommande åren.

Låt mig bara säga några ord om infrastrukturen i dagsläget. Sjukhus, elnät, kommunikationer, vattenförsörjning, hamnar och flygplatser är kraftigt skadade. De viktigaste kontorsbyggnaderna, presidentpalatset, parlamentet samt finans-, justitie-, planerings-, hälso- och inrikesministerierna är helt förstörda. Många av de högre statliga tjänstemännen saknas. Den haitiska staten fungerar inte. Som ni sade är detta redan ett av världens fattigaste länder, och eftersom vi måste bygga upp denna infrastruktur igen delar jag ert engagemang för att se till att vi gör det.

(Applåder)

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman! För det första vill jag säga till Patrick Le Hyaric, som vill att livsmedelsöverskottet ska skickas till Haiti, att detta inte är Europeiska unionens linje av det enkla

skälet att kommissionen föredrar att köpa dessa produkter i regionen. Vi ska börja med att se om vi kan köpa dem i regionen i stället för att transportera våra överskott till Haiti.

(EN) För det andra vill jag bara ta upp tre punkter som rör hela frågan om samordning och räddningstjänst och så vidare.

Den första är att räddningstjänsten faller under medlemsstaternas befogenheter och alla samordningsinitiativ måste bygga på denna grund. Detta föreslogs också i Barnier-rapporten, men ännu har vi inte kommit fram till någon slutsats i fråga om detta. Den tillhör medlemsstaternas befogenheter och inte kommissionens.

När det för det andra gäller räddningstjänsten och samordningen av den har EU:s samordning av räddningstjänsten blivit bättre och mycket effektivare sedan tsunamin 2004. Man kan naturligtvis aldrig testa hur effektivt vårt samarbete är lika bra genom virtuella övningar som vid riktiga naturkatastrofer, tråkigt nog. Under den här krisen ringer länder som inte är medlemmar i EU till övervaknings- och informationscentret för att få reda på hur de kan bidra till hjälparbetet med EU-medel.

För det tredje får vi inte glömma att det humanitära biståndet och räddningstjänsten lades under samma kommissionsledamot i den andra Barrosokommissionen, vilket jag tycker var mycket bra. Dessutom har vi en utrikesrepresentant, som kommer att ha dubbla hattar. Det vi hittills har sett är att det inte saknas samordning inom kommissionen till exempel – jag ska återkomma till det om en stund – men att den ibland saknas mellan EU-institutionerna och medlemsstaterna och mellan kommissionen och rådet. Hela tankegången bakom dessa dubbla hattar var just att rådet och kommissionen skulle kunna samarbeta bättre, och jag tycker att det har visat sig under den här krisen att detta faktiskt har varit en klar framgång.

Slutligen vill jag också säga att jag blir lite ledsen över det som en del talare säger. Som kommissionsledamot kan jag förstås inte vara ledsen, jag kan bara konstatera det, men det innebär att all vår personal som har arbetat ute på fältet och i Bryssel dygnet runt, på helgerna sedan första dagen, utan att klaga, utan att be om ersättning, inte får den erkänsla den förtjänar. De har arbetat mycket hårt och var också aktiva på plats efter bara några timmar, trots att deras resurser också drabbades hårt.

Så var snälla och tänk på att sådana här enorma katastrofer inte går att förutse. Man kan bara reagera när de har inträffat, och måste då visa att man kan organisera insatser på mycket kort tid. Jag tycker att kommissionen har visat det. Jag anser att medlemsstaterna omedelbart och med massiv uppslutning stödde våra åtgärder och jag anser även att vi borde vara lite mindre kritiska i fråga om dessa insatser.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under sammanträdesperioden i februari.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag vill ge uttryck för min solidaritet med Haitis folk som drabbades av jordbävningen i landet den 12 januari och välkomnar de stödåtaganden som EU har gjort. Europeiska unionen är världens största givare av humanitärt bistånd och utvecklingsbistånd. Några timmar efter katastrofen tillhandahöll EU 3 miljoner euro i stöd till de inledande hjälpsatserna. Ett belopp på 134 miljoner euro har anslagits för återställande och återuppbyggnad i ett första skede. Dessutom har 200 miljoner euro avsatts för återställningsarbete på längre sikt, vid sidan av de 92 miljoner euro som olika EU-länder har skänkt. Dessa belopp, totalt 429 miljoner euro, kan komma att öka beroende på vilka behoven bedöms vara. Jag vill gratulera kommissionen till samordningen av stödet, men jag är besviken över att Europeiska unionen inte har varit tillräckligt synlig ute på fältet. Detta skadar bilden av EU hos den internationella allmänna opinionen och kontrasterar mot bilden av USA, som har bidragit med 91,6 miljoner euro. Under den här krisen har det funnits ett tydligt behov av läkarvård, så jag efterlyser fler läkare och hälsospecialister, samt mer logistiskt stöd.

Gaston Franco (PPE), skriftlig. – (FR) Jag är förvånad över att unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik inte är närvarande på scenen för naturkatastrofen i Haiti. Trots att Lissabonfördraget har trätt i kraft har Europeiska unionen fortfarande svårt att visa sig på den internationella scenen, och det är mycket beklagligt. Jag anser att EU:s krishanteringssystem är för fragmentariskt och för komplicerat och inte ger tillräckliga resultat. Vad exakt kommer att finansieras genom Europeiska utvecklingsfonden (EUF) och stabilitetsinstrumentet när det gäller återställningen av Haiti (för vilken 100 miljoner euro har öronmärkts) och återuppbyggnaden av landet (200 miljoner euro)? Vidare anser jag att Europeiska unionen måste ha förutsättningar att använda alla instrument som Lissabonfördraget ger, också militära insatser, för att kunna svara på FN:s framställningar om logistiskt stöd och hjälp att upprätthålla säkerheten. Jag anser att en sådan

europaisk räddningstjänst som Michel Barnier skisserade upp 2006 bör inrättas snarast, i syfte att utforma planerade, verkligt samordnade och ändamålsenliga EU-insatser. Herman Van Rompuy senaste uttalanden går i rätt riktning. Han förespråkade inrättandet av en humanitär snabbinsatsstyrka. Hur exakt kommer detta projekt att se ut och när kommer det att tas fram?

Filip Kaczmarek (PPE), skriftlig. – (PL) Mina damer och herrar! De rapporter som når oss från Haiti är chockerande. Detta är en av de mest fasansfulla katastroferna vi har hört talas om. Vi kan emellertid redan nu dra vissa slutsatser som kan komma till nytta i framtiden. Man kan tydligt se att samordningsmekanismerna för det humanitära stödet inte är de bästa. Stödet till haitierna kunde ha varit effektivare om de humanitära biståndsgivarna hade kunnat samordna sitt arbete på ett bättre sätt. Att förbättra samarbetet är inte bara en sak för Europeiska unionen. Det krävs konstruktiv analys och åtgärder från alla stora givares sida för att nå framsteg på det området. I sådana situationer som den i Haiti i dag är det viktigt med snabba, lämpliga och flexibla insatser. Detta är till exempel inte den rätta tidpunkten för att avgöra vem som ska kontrollera flygplatsen i Haitis huvudstad. Det är förstås viktigt, men beslut om vilka specifika lösningar som ska komma till användning bör fattas någon annan gång. Nu måste vi göra allt som står i vår makt för att koncentrera oss på det viktigaste målet – att rädda människoliv.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Jordbävningen i Haiti nyligen visar oss alla hur bräckligt livet på den här planeten kan vara. Vi har alla blivit berörda av bilderna och historierna i medierna de senaste dagarna. Världssamfundets respons på denna naturkatastrof har varit enastående och jag vill lovorda alla dem som deltar i hjälparbetet eller finansierar det hemifrån. Det kommer att krävas generationer innan Haitis folk helt har återhämtat sig efter något som förhoppningsvis bara händer en gång under en livstid. Det är viktigt att parlamentet visar solidaritet med dessa människor. Jag hoppas att Europeiska unionen ska kunna spela en ledande roll när det gäller att ge dessa människor hopp om en bättre framtid. Katastrofhjälp på kort sikt måste backas upp med mer långsiktigt stöd i syfte att hjälpa kommande generationer att återhämta sig från denna fruktansvärda prövning. Det har varit oerhört uppmuntrande att se hur parlamentets ledamöter, från alla politiska grupper, har agerat hittills. Jag ser fram emot att arbeta tillsammans med mina kolleger för att göra vad jag kan för Haitis folk. EU måste sträva efter att vara en förebild och visa att de som har det bra ställt alltid måste vara beredda att räcka en hjälpande hand till dem som har det mindre väl förspänt än vi själva.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE), skriftlig. – (PL) Herr talman! Varje dag får vi tragiska nyheter om den katastrofala jordbävningen i Haiti. Dessa nyheter visar helt klart att Haiti störtades ned i totalt kaos och lämnades utan stöd, och nu inte klarar av att hantera följderna av denna fruktansvärda tragedi. Hela världssamfundet, däribland Europeiska unionen, har en skyldighet att ge offren för denna katastrof som helt har berövats livets nödvändigheter humanitärt stöd. Därför vill jag med kraft vädja till lämpliga EU-organ att vidta omedelbara och ändamålsenliga åtgärder för att så snabbt som möjligt skicka grundläggande stöd och hjälp i kampen mot följderna av jordbävningen i Haiti.

5. Situationen i Iran (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är utrikesrepresentantens uttalande om situationen i Iran.

Catherine Ashton, vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. – (EN) Herr talman, ärade ledamöter! Detta är ett viktigt tillfälle att ta upp situationen i Iran.

Europeiska unionen vill ha normala förbindelser med Iran och våra insatser när det gäller kärnfrågan är en del i detta. I det sammanhanget kommer jag, i egenskap av hög representant, att fortsätta i min företrädare Javier Solanas fotspår i de internationella samtalen med Iran.

Iran är ett viktigt land med en lång historia och en rik kultur, samt en synnerligen begåvad befolkning. De filmer och böcker som produceras i Iran är imponerande, kvinnornas utbildningsnivå är hög, det finns utrymme för offentlig debatt och ungdomarna är livliga och aktiva. På många sätt har det iranska samhället de kännetecken och den kapacitet som fria samhällen har. Hotet mot samhället har återspeglats i de oroligheter som följde på det som många i Iran betraktade som ett uppgjort val förra året. Det är naturligtvis iraniernas sak. Det vi är intresserade av är att internationella normer och standarder för medborgerliga och politiska rättigheter måste respekteras.

I det avseendet är jag mycket oroad över rapporterna om att demonstrationer har stoppats med våld och om godtyckliga interneringar i Teheran och andra iranska städer under Ashurafirandet i slutet av december. Det är inte acceptabelt att man använder våld mot demonstranter som försöker utöva sin yttrandefrihet och

mötesfrihet. Det finns universella mänskliga rättigheter som måste respekteras, och de som kvarhålls för att de fredligt har utövat dessa rättigheter bör friges.

Jag konstaterar också med stor oro att många människorättsaktivister och journalister har arresterats och att många internerade vägras tillgång till juridiska ombud och kontakt med sina familjer. Iran måste leva upp till sina internationella åtaganden och behandla internerade personer i enlighet med internationella människorättsliga normer.

En annan händelse under den senaste tiden är att ytterligare 12 medlemmar av den religiösa Baha'i-rörelsen har internerats. Dessa personer måste garanteras en rättvis och öppen rättegång i enlighet med internationella normer.

EU har inte försatt några tillfällen att be Irans regering att respektera de internationella åtaganden som landet av fri vilja har gjort. Vi gör offentliga uttalanden och använder andra diplomatiska metoder. Vi arbetar via FN, och generalförsamlingen antog en resolution där situationen fördöms så sent som förra månaden. Vi kommer att utnyttja den kommande granskningen av Iran som FN:s råd för mänskliga rättigheter ska göra i Genève till fullo.

När det gäller kärnvapnen beklagar vi att Teheran inte har följt upp det senaste mötet mellan Javier Solana och chefsförhandlaren Jalili i Genève den 1 oktober. Vi bedömde alla att detta möte var positivt. Men faktum är att Iran nu har tillbakavisat ett förslag till överenskommelse från Internationella atomenergiorganet (IAEA) och har vägrat att föra samtal om kärnvapenfrågan.

EU och dess förhandlingspartner är alla engagerade i att finna en diplomatisk lösning på den iranska kärnvapenfrågan, och i det syftet måste vi fortsätta att bedriva den parallella strategin. Teheran måste på allvar ge sig in i meningsfulla samtal.

Vårt mål är fortfarande att övertyga oss om att kärnprogrammet uteslutande har fredliga syften. Förtroendeunderskottet ökade ytterligare när det avslöjades att Iran har byggt ytterligare en anrikningsanläggning utan att informera IAEA i tid. Dessutom samarbetar Iran fortfarande inte till fullo med IAEA och respekterar inte sina internationella åtaganden.

Det är viktigt att EU och världssamfundet visar upp en enad front vid förhandlingsbordet, bland annat genom att vidta lämpliga åtgärder för att stödja förhandlingarna. Största möjliga enighet är nyckeln om vi ska nå målet.

Om Iran slår in på en mer konstruktiv väg i kärnfrågan och i fråga om den regionala stabiliteten i allmänhet kan landet spela en viktig roll i Mellanöstern och i regionen kring Persiska viken, en roll som återspeglar dess rättmätiga position och stolta historia.

Avslutningsvis har de utmaningar som Iran medför mycket stor tyngd i min portfölj. Detta är ett land med enorm potential – och vi har om och om igen förklarat oss beredda att arbeta konstruktivt tillsammans med Iran. Jag kommer att fortsätta framhålla detta. Jag hoppas verkligen att jag under min mandattid kommer att komma tillbaka till parlamentet med en positivare bild av förbindelserna med Iran.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, för PPE-gruppen. – (ES) Fru Ashton! Er oro är välgrundad, för situationen i Afghanistan är oerhört allvarlig, särskilt i fråga om mänskliga rättigheter. Jag tänker särskilt på medborgerliga rättigheter och politiska friheter, där försämringen verkligen är enorm: godtyckligt våld, massinternering av oppositionsmedlemmar, mord, avrättningar, icke-statliga organisationer som förhindras att verka och det omöjliga i att utöva pressfriheten. En delegation från Europaparlamentet förbjöds till och med att resa in i landet.

Herr talman! Med tanke på de nuvarande omständigheterna undrar jag om det är någon idé att besöka landet nu.

Era påpekanden om kärnvapenfrågan var mycket tydliga och också mycket rättframma, fru Ashton. Iran fortsätter att producera anrikat uran trots varningar från världssamfundet. Landet tillbakavisade den utsträckta hand som president Barack Obama erbjöd liksom den senaste planen som de sex stormakterna, bland annat Ryssland och Frankrike, lade fram.

Min fråga är mycket enkel, fru Ashton: anser ni att vårt tålamod med Iran håller på att ta slut? Anser ni att vi nu bör övergå till att vidta mer kraftfulla åtgärder eller anser ni tvärtom att det är bäst att ha en mjuk linje när man förhandlar med regimen i Iran?

Jag vill säga er att jag verkligen välkomnar det ni sade om försvaret av de mänskliga rättigheterna i Iran. Brotten är oerhört allvarliga och jag anser att parlamentet måste fördöma människorättssituationen i landet utan att lägga fingrarna emellan. Jag hoppas att det kommer att göra det genom att anta resolutionen om detta ämne. Parlamentet måste fortsätta att vara ståndaktigt, mycket ståndaktigt, i sitt oförtröttliga försvar för friheten.

Roberto Gualtieri, för S&D-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Man kan inte vara annat än djupt oroad över hur situationen i Iran utvecklar sig. Oroad över de alltför brotten mot politiska och medborgerliga rättigheter, som vi kraftigt fördömer, och oroad över att Iran inte fullgör de skyldigheter som följer av dess undertecknande av icke-spridningsavtalet, som till och med Iran självt säger att det inte vill ifrågasätta.

Vi ifrågasätter inte Irans rätt till fredlig kärnenergiutveckling och vi har inte heller för avsikt att underskatta den viktiga roll som Iran kan spela på regional nivå, dess legitima säkerhetskrav eller behovet att skapa ett trovärdigt system för regional säkerhet som inbegriper alla kärnvapenmakter i området. Men det är just därför som vi inte förstår varför man inte hör samman Internationella atomenergiorganets begäran att uranet ska anrikas utomlands. Vi beklagar detta beslut.

I det här läget måste säkerhetsrådet fastställa världssamfundets svar och besluta om eventuella nya sanktioner, vilka bör inriktas på icke-spridning och utformas så att de stöder den svåra men oundvikliga dialogen, inte utformas och användas för att störta regimen.

När det gäller denna handlingslinje bör Europeiska unionen spela sin roll genom att, i rätt tid och med rätt form, överväga tekniska åtgärder som komplement till FN-sanktionerna och samtidigt bekräfta att vi är beredda att diskutera och föra en dialog. Denna får aldrig upphöra, ens i svåra tider.

Vi kommer helhjärtat att stödja EU:s och utrikesrepresentantens åtgärder i linje med den strategi som utrikesrepresentanten så tydligt beskrev i sitt anförande.

Marietje Schaake, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag valdes in i Europaparlamentet i somras eftersom jag kritiserade min egen regering. Om en ung kvinna i Iran hade gjort samma sak skulle hon förmodligen ha blivit dödad, fängslad, torterad och våldtagen.

Tack vare de nya medierna har vi alla sett klippen där den iranska regimen brutalt slår ned på medborgare som fredligt propagerar för demokrati och frihet. Revolutionsrådets underrättelsetjänsts gripanden av människorättsrapportörer under den senaste tiden visar att den iranska regimen blir allt mer intresserad av att avskärma landet från omvärlden. Internationella journalister förlitade sig mycket på deras rapporter.

I går var det Martin Luther King-dagen. Vi högtidlighåller minnet av en man som, också han, marscherade fredligt på gatorna och sade: "det kommer en tid när tystnaden innebär ett svek". Den tiden kom för länge sedan, fru utrikesrepresentant.

President Barack Obama avbröt sin julleddighet för att påtala ännu fler brutala angrepp på medborgare efter Ashura. Förenta staterna betonar alltmer mänskliga rättigheter i den föreslagna parallella strategin gentemot Iran, där kärnfrågan balanseras mot mänskliga rättigheter. EU bör ha en mer uttalad ledande roll här, inte bara när det är ofarligt politiskt sett.

Katastrofen i Haiti är en fruktansvärd tragedi och det gläder mig att ni vidtar åtgärder. Men den av människor orsakade katastrof som pågår i Iran har hittills inte bemötts med ledarskap och samordning från EU:s sida. Förra månaden skulle en delegation från parlamentet besöka Iran, men regimen ville inte att vi skulle se dess svagheter och inre splittring med egna ögon. Det är hög tid att EU intar en ståndpunkt gentemot Iran, och världen väntar.

Är Irans nuvarande regim, som har förlorat sin legitimitet och är splittrad, en trovärdig förhandlingspart? Vilka åtgärder föreslår ni när det gäller kärnvapenfrågan för att rikta in sig på regeringen utan att skada befolkningen? Är ni beredd att kalla till ett krismöte om Iran i Europa?

Hur kommer ni att använda EU:s människorättsliga instrument för att se till att EU fortsätter att prioritera de mänskliga rättigheterna? Jag anser att vi måste stödja medborgarna, civilsamhället och journalisterna. Det "Shelter City-program" som det tjeckiska ordförandeskapet har föreslagit skulle kunna vara ett användbart verktyg till stöd för de iranier som lever under hot i Europa.

Under utfrågningen av kommissionsledamot Neelie Kroes frågade jag om hon var beredd att arbeta tillsammans med er för att göra yttrandefrihet på Internet till en integrerad del av EU:s yttre politik. Jag ställer samma fråga till er.

Barbara Lochbihler, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru Ashton! Europaparlamentet har bevakat den inrikes- och utrikespolitiska utvecklingen i Iran mycket noga. Irandelegationen har fört en dialog med företrädare för regeringen och civilsamhället och hade förberett en delegationsresa till Iran i början av månaden. Tyvärr ställdes den in med kort varsel.

Missnöjet med valfusk och det ständigt ökande statliga förtrycket och våldet har fått företrädare för det iranska civilsamhället att vända sig till Europaparlamentet. Genom detta modiga drag söker de vårt stöd för upprätthållandet av de demokratiska friheterna och uppmanar oss att ta våra egna grundläggande värden på allvar. Det förekommer många protester och de pågår fortfarande. Den iranska regeringen uppmanas att ge politiska svar på dessa olösta problem, men i stället ser vi att de värsta brotten mot de mänskliga rättigheterna, såsom tortyr och attacker på internet, ökar i omfattning och vi hör talas om att demonstranter har dött samtidigt som orättvisa rättegångar genomförs.

Många iranier förväntar sig att vi inte bara håller ett öga på utrikespolitiken och kärnprogrammet, utan också ser den politiska situationen i Iran och vidtar åtgärder mot den. Det är välkommet att länder som Spanien och Irland är beredda att utfärda viseringar till de förföljda människorättsförespråkarna på ett obyråkratiskt sätt, och på så sätt hjälpa dem ur en akut fara. Andra medlemsstater bör följa detta exempel och vi ber också kommissionen att snabbt ordna med hjälp till dem som är utsatta för politiska förföljelser.

Det finns gränser för vad vi kan göra utifrån. De avgörande förändringarna måste komma inifrån landet. Vi måste emellertid hålla kommunikationskanalerna med omvärlden öppna. I det sammanhanget måste vi vara mycket kritiska mot utländska företag som Siemens och Nokia, vilkas teknik bidrar till att göra censuren möjlig och ännu effektivare.

Eftersom ingen överenskommelse har nåtts i förhandlingarna om kärnfrågan talas det mer och mer och att införa sanktioner. Det står dock inte klart vilka sanktioner som skulle ha önskad verkan på den politiska ledningen. Om sanktionerna leder till sämre levnadsstandard för många människor, ett exempel är sanktioner för bensin, så kommer de inte att leda till målet utan ge regimen tillfälle att ge vad den skulle kalla den fientliga omvärlden skulden för den försämrade ekonomiska situationen.

Därför är det mycket viktigt att ta fram riktade och intelligenta sanktioner, också mot enskilda personer. Rådet kan till exempel svartlista personer som är ansvariga för de senaste månadernas förtryck. Det avgörande i EU:s politik gentemot Iran är att vi utformar en parallell strategi och håller fast vid den. Trots bakslagen måste vi sträva efter politisk dialog. Att isolera Iran skulle vare sig hjälpa dess folk eller dess grannar i regionen.

Charles Tannock, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! President Mahmoud Ahmadinejads hänsynslösa strävan att utveckla kärnvapen är enligt min åsikt det allvarligaste hotet mot världsfreden i dag.

EU:s diplomati kan bara lyckas i slutändan om vi har en enad och samordnad linje. Nya sanktioner måste nu vara riktade och åsamka regimen i Teheran stor skada. Men vi måste också inse att Irans folk och den iranska regimen inte är samma sak.

Sedan Mahmoud Ahmadinejad stal presidentvalet förra året har vi sett att många oliktankande och modiga unga demonstranter har gått ut på gatorna. Dessa människor behöver vårt stöd eftersom de identifierar sig med våra värden frihet, demokrati och rättsstatsprincipen. Desperationen i Iran är till och med så stor att oppositionsledaren Mir Hossain Musavi, som tidigare knappast var känd som någon demokrat, har sagt att han är beredd att offra sitt eget liv för sitt lands framtid. Samtidigt fortsätter de skandalösa brotten mot de mänskliga rättigheterna med oförminskad styrka och ungdomar och homosexuella avrättas rutinmässigt.

Vi parlamentsledamöter vill se ett demokratiskt och fritt Iran, som inte längre exporterar terrorism via Hamas och Hizbollah utan intar sin rättmätiga plats i världssamfundet. EU bör fördubbla sina insatser att påskynda denna process på alla sätt.

Bastiaan Belder, för EFD-gruppen. – (NL) Herr talman! Medierna gjorde en otrevlig profetia i förra veckan: de säger att Israel kommer att attackera sin ärkefiende Iran förr eller senare. Samtidigt som den här debatten pågick i Europa förde medierna i Iran också en intensiv diskussion om möjligheten att militär sätts in mot Teherans kontroversiella kärnprojekt. Den konservativa tidningen *Kayhan* dömde ut det påstådda kärnvapenhotet som sionistiska lögnar och överdrifter. Samtidigt råder det ingen tvekan om att den islamiska republikens kärnvapenprogram utgör ett allvarligt säkerhetshot – först och främst för Israel, men också för

regionen i stort. Därför hoppas jag fortfarande att världssamfundet inte längre bara kommer att konstatera detta, utan att det faktiskt kommer att vidta åtgärder. Jag anser att alla alternativ måste beaktas i det här sammanhanget. Effektiva sanktioner, som den tyska förbundskanslern Angela Merkel fortfarande krävde i går, kommer i alla händelser att innebära att den judiska staten absolut inte behöver vidta några ensidiga åtgärder.

Därmed kommer jag till en viktig fråga för rådet, för er fru utrikesrepresentant. Råder det egentligen samförstånd i EU om att kraftigt förstärka sanktionerna mot den iranska regimen? Nära handelsförbindelser mellan ett antal framstående EU-medlemsstater – jag behöver inte nämna några namn, ni vet säkert också vilka ni är – och den islamiska republiken kan alltid vara stora hinder som gör att man inte kan ta itu med kärnfrågan på allvar. Tidningen *The Wall Street Journal* har skrivit ett antal skarpa opinionspåverkande artiklar om detta de senaste veckorna som praktiskt taget var anklagelseakter mot EU. Kort sagt, finns det någon grund för skärpta effektiva sanktioner mot Iran, fru Ashton? Jag ser fram emot ert svar.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! I synnerhet de allra senaste händelserna har klargjort att behandlingen av de medborgerliga friheterna i Iran har tydliga brister från europeisk utgångspunkt. Dödsdomarna mot demonstranterna nyligen visar hur annorlunda de grundläggande rättigheterna och respekten för dessa hanteras i landet. Det är dock också viktigt att understryka att EU:s yttre politik inte får ha slagsida. Ofta blundar vi glatt för dylika saker när det gäller ekonomiskt och geostrategiskt viktiga partner – såsom Kina eller kanske Saudiarabien – trots att allvarliga avsteg från våra europeiska tankar om demokrati och rättsstatsprincipen görs också i dessa länder.

Som medlem av Irandelegationen är jag särskilt mån om att den uppskjutna resan till Iran ska kunna genomföras så snart som möjligt så att vi kan förbättra de bilaterala förbindelserna med EU och möjligen också genom dialogen bidra till att normalisera den dramatiska situationen i Iran.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (PL) Herr talman, fru Ashton! Irans interna situation förvärras dramatiskt för varje dag och varje vecka. Man bryter brutalt mot de mänskliga rättigheterna mitt framför ögonen på oss och vi bevittnar en terror av ett slag som vi inte har behövt ha att göra med på decennier. En aldrig tidigare skådad våg av statligt förtryck försöker tysta dem som kämpar för demokratiska reformer i Iran. I kampen mot de egna medborgarna använder regeringen också de specialutbildade, beväpnade ungdomarna i Basijmilisen.

Europaparlamentet måste fördöma regeringens överdrivna bruk av våld och de alltför många brotten mot de mänskliga rättigheterna. Det är inte heller acceptabelt att tillämpa dödsstraffet mot oppositionsmedlemmar, bland annat under förevändning att de har begått brottet "moharebeh", det vill säga förolämpat Gud. Därför behöver Europeiska unionen en ny strategi för Iran. EU:s utrikesrepresentant Catherine Ashton bör sända ut ett kraftfullt och tydligt budskap till Irans medborgare och bekräfta att vi strävar efter att försvara de mänskliga rättigheterna.

Kärnvapenfrågan är oerhört viktig. Vi får dock inte sluta försvara grundläggande värden bara för att skaffa oss en taktisk fördel i förhandlingarna. Vi får inte åsidosätta rättsstatsprincipen, yttrandefriheten eller rätten till information i samtalen med Iran. Dessa värden får inte behandlas som mindre betydelsefulla.

Jag kommer från Polen, där tyranniet ersattes av demokrati för över 20 år sedan, 1989. Detta åstadkoms tack vare den icke-våldskampanj som solidaritetsrörelsen bedrev i opposition och en fredlig dialog mellan regeringen och folket. Jag kan inte se någon bättre väg att gå för Irans invånare nu.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Iran är en av de viktigaste frågorna i den aktuella internationella politiken. Vi måste göra allt vi kan för att hindra den iranska regimen, som har haft en så skadlig inverkan på freden och säkerheten i Mellanöstern, från att få tillgång till kärnvapen.

Europeiska unionens roll i förbindelserna med Iran får emellertid inte ödas bort på kärnvapenfrågan. Sedan valfuskets val i juni har vi bevittnat hur en folkrörelse vänder sig mot den iranska regimen repressiva, obskuranta och antidemokratiska karaktär.

EU måste på ett konsekvent sätt främja de universella mänskliga rättigheterna som många människor riskerar livet för på gatorna i Teheran. Det är absolut nödvändigt att EU vidtar åtgärder för att uppmuntra dem som kämpar för frihet och demokrati i Iran och att detta sker utan att människornas oinskränkta rätt att besluta om sitt eget öde ifrågasätts. Det finns ingenting som är så effektivt som fria och alternativa informationskanaler när det gäller att bekämpa censur, ett fenomen som hjälper förtryckarregimer att överleva.

Med tanke på detta förväntar vi oss att tv-kanalen på farsi, som Euronews tilldelats av kommissionen, mycket snart kommer att börja med sina sändningar.

Vi förväntar oss även att Catherine Ashton, i egenskap av ny utrikesrepresentant, driver processen med kreativa initiativ som bidrar till ökad politisk insyn i Iran, och att rekommendationerna från alla dem som kämpat för ett fritt Iran, däribland iranier i exil, beaktas.

Dessutom bör omsorgen om Irans politiska framtid vara vägledande för eventuella sanktioner som fastställs inom ramen för kärnvapenfrågan. Som den iranske intellektuelle Akbar Ganji förklarade här i parlamentet är det absolut nödvändigt att vi undviker ekonomiska sanktioner eftersom dessa försvagar folket, och framför allt den iranska medelklassen, som utgör oppositionens manskap.

Ingenting betyder så mycket för säkerheten i Mellanöstern, Europa och världen som en iransk demokrati som har skapats av iranier. Europeiska unionen måste göra detta till ett av sina mål.

Frédérique Ries (ALDE). – (FR) Herr talman! Iran genomgår utan tvekan den allvarligaste krisen i landets historia sedan 1979. Orsaken är regimen, som är oemottaglig för alla former av förändring och som sedan det farsartade valet den 12 juni 2009 har ökat antalet beställningsmord på motståndare, antalet råder och antalet fängslanden av fredliga demonstranter och journalister.

I början av debatten berättade Catherine Ashton om de katastrofala rapporterna från icke-statliga organisationer utan att ens nämna den parodi på rättvisa som den franska kvinnan Clotilde Reiss och minoriteten Baha'i – sju personer ur denna minoritet har ställts inför rätta i Teheran sedan förra måndagen – drabbats av. De riskerar livstids fängelse eller värre, enbart på grund av att de har en annan religion än den regerande makten.

Rapporten är oroväckande. Presidentvalet har inte resulterat i någon positiv förändring, snarare har det lett till att den iranska regimen radikaliserats ännu mer, om möjligt. Det har även skett en radikalisering i förhållande till omvärlden i och med de iranska myndigheternas helomvändning när det gäller förslaget till kärnvapenavtal som förhandlades fram i oktober 2009 i Wien.

När kommer vi att nämna – jag säger nämna – intelligenta och riktade sanktioner, som dem som Barbara Lochbihler talade om? Sanktioner som riktas mot denna öppet västkritiska och antisemitiska regim? Jag vet att detta är en begränsad möjlighet, fru Ashton, men anser ni inte att vi måste göra mer och prestera bättre på detta område, att vi måste hjälpa Irans unga som ger uttryck för sin avsky på Internet, att vi måste fördöma de återkommande uppmaningarna om att ödelägga staten Israel och, framför allt, att vi måste stödja det civila samhället och oppositionen, denna demokratiska rörelse som trotsar presidenten som stjälar röster och hans milis?

Jag är i allra högsta grad medveten om att vi måste undvika en upptrappning, men vi får inte heller dra oss undan och upprepa det misstag vi begick i Afghanistan då EU inte lyckades skydda befälhavare Ahmad Shah Massoud. Det är vår skyldighet att stödja ledarna för den iranska oppositionen så att de slipper drabbas av ett liknande öde.

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Situationen i Iran fortsätter att förvärras.

Minst åtta människor dödades nyligen, regimen griper allt fler kvinnor (kvinnliga journalister, fackföreningsaktivister och intellektuella), 30 mödrar som krävde att få nyheter om sina försvunna barn har gripits och den unga frihetsmartyren Neda Agha-Soltans grav har upprepade gånger skändats av kulor från skjutvapen. Det är uppenbart att regimen har för avsikt att öka förtrycket och skapa ett klimat som präglas av terror.

Utöver den inrikespolitiska situationen visar Iran prov på en bristande förmåga att samarbeta internationellt genom att neka Internationella atomenergiorganet tillträde till iranska anläggningar för anrikning av uran. Därmed visar landet tydligt sina verkliga avsikter med det kärntekniska programmet. Om anläggningarna helt och hållet användes i fredligt syfte skulle det inte finnas något behov av att dölja dem.

EU bör därför kraftfullt uttrycka sin oro eftersom en militär kärnvapenmakt kan äventyra kontinentens säkerhet, med betydande politiska konsekvenser för alla länder i regionen.

Martin Ehrenhauser (NI). – (DE) Herr talman! Även om konflikten i Iran ofta förefaller vara en maktkamp mellan det gamla och det nya etablissemanget är det fortfarande uppenbart att samhällssystemet är väldigt

slutet och att det har mycket tydliga sprickor. Situationen i Iran är verkligen ett bevis på demokratins innebörd, nämligen varje medborgares förmåga att ge uttryck för sin politiska vilja.

De politiskt ansvariga i Iran reagerar på denna berättigade vilja med en form av förtryck som sträcker sig så långt som till dödsstraff. Dessa angrepp på medborgarna måste omedelbart upphöra eftersom förtryck från statens sida inte kommer att kuva viljan hos samhället. Tvärtom, vilket Irans historia tydligt visar.

När det gäller den resa som Europaparlamentets delegation planerade att göra till Teheran, och som den iranska regeringen ställde in med kort varsel, vill jag bara säga att resan verkligen var viktig vid den aktuella tidpunkten, framför allt för att upprätta samtal och dialog med alla parter, särskilt lokalbefolkningen och det civila samhället.

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Herr talman! Iranierna uppgav att de var redo att gradvis byta ut låganrikat uran som bränsle. Denna typ av produktion har förkastats av G6, trots att den inte alls skiljer sig särskilt mycket från det förslag som samma grupp utformat en kort tid dessförinnan.

Jag underskattar inte alls iraniernas förhandlingsförmåga, framför allt när det gäller definitionen av det gradvisa utbyte de föreslog, men med tanke på vad som står på spel, fru Ashton, undrar jag om ni inte anser att denna vägran från G6 kunde ha varit föremål för en tydlig gemensam ståndpunkt från Europeiska unionen? Varför grep vi inte detta tillfälle?

Jag vill gärna höra er åsikt i den frågan. Jag erkänner att jag är mycket förbryllad över EU:s försiktiga framtoning i denna diskussion. Vi, EU, är berättigade att uttala oss. Låt oss utnyttja detta och bidra till att en överenskommelse kan nås.

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Mitt första tal i parlamentet i juni förra året handlade om Iran i kölvattnet av den senaste vågen av avrättningar. Vid den tidpunkten uppmanade jag Europeiska unionen att använda sig av alla de instrument som stod till dess förfogande för att skydda de mänskliga rättigheterna.

Nu får vi veta att förtrycket fortsätter: mot den religiösa minoriteten Baha'i, mot de homosexuella – och jag vädjar framför allt om att de homosexuella som fängslats och som i vissa fall dömts till döden, ska släppas fria – mot oppositionen – fler än 2 500 oppositionsmedlemmar hålls fängslade – mot pressfriheten – så sent som i måndags lades tidningen *Farhang-e-Ashti* ned för att den publicerat ett uttalande från oppositionsledaren Mir Hossein Mousavi – och mot den kurdiska minoriteten.

Iran förblir en stor utmaning på den europeiska dagordningen, och inte enbart på grund av kärnvapenhotet: världssamfundet vidtar redan åtgärder mot detta. Utmaningen ligger i att Iran har ett starkt inflytande över i stort sett alla områden där insatser görs för att hitta en fredlig och diplomatisk lösning i Främre Orienten och även i Irak och Afghanistan.

Genom Irans förtryckande åtgärder raderas alla möjligheter till normalisering av landets utrikesförbindelser, till att bli accepterat av samfundet av nationer och kunna spela en konstruktiv roll i de internationella förbindelserna.

Det är så vi socialdemokrater skulle vilja se Iran, men detta kan endast uppnås om landet fullgör sina internationella åtaganden, till att börja med den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter. Enligt villkoren i denna konvention måste Iran erkänna politiska partier, fackliga organisationer, icke-statliga organisationer, föreningsfriheten, yttrandefriheten osv.

Jag uppmanar Europeiska unionen att visa stöd och solidaritet gentemot dem som kräver ökade rättigheter och förtrycks av regimen, men detta får inte tolkas som någon form av inblandning från västs sida. I stället är det en önskan om att Iran ska uppfylla de minimikrav som är nödvändiga för att landet ska kunna förhandla med resten av världen.

Marco Scurria (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I Europeiska unionens publikationer och på EU:s webbplatser förklarar vi ofta att de mänskliga rättigheterna är centrala för den europeiska integrationsprocessen och den viktigaste aspekten i EU:s yttre förbindelser.

De länder som har ingått politiska avtal eller handelsavtal med Europeiska unionen är skyldiga att respektera dessa rättigheter. Fru Ashton, vi bör fråga oss själva om dessa krav fortfarande gäller i våra förbindelser med Iran och om det verkligen är någon mening med att vi sänder en delegation till Teheran om inte vi och den iranska regeringen kan enas om ett program som båda sidor godkänner och som även ger oss möjlighet att lyssna till oppositionens argument och åsikter.

När det gäller vad vi kan göra måste vi emellertid vara försiktiga med att ens tala om sanktioner eftersom historien visar att ekonomiska sanktioner och handelssanktioner ofta snarare har stärkt regimer än försvagat dem. I stället har sanktionerna försvagat människorna, framför allt de fattigaste. När vi som delegation lyssnade till folkets beskrivningar av kvinnors och minoriteters rättigheter i Iran sades det att det kanske vore bättre att införa symboliska sanktioner som kulturella sanktioner.

Den senaste tiden har många intellektuella över hela Europa skrivit till Unesco för att uppmana organet att inte anordna en världsfilosofidag i Teheran. Jag anser att även parlamentet borde engagera sig i detta med tanke på att Neda Agha-Soltan var en student med examen i filosofi. Europaparlamentet skulle kunna enas i denna symboliska handling och uppmana Unesco att vidta denna åtgärd.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Under de senaste veckorna har vi bevittnat hur den iranska regeringen, eller den iranska regimen, begår allvarliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna och de mest grundläggande demokratiska friheterna.

För parlamentet och EU handlar frågan därför inte längre bara om förbindelserna med ett land som överväger en kärnvapenpolitik som strider mot de godkända regler och specifika kontrollelement som världssamfundet i regel fastställer när det gäller dessa frågor. Det har tillkommit en ny aspekt eller så håller en gammal men ännu mer oroande aspekt på att bli mer akut, de mänskliga rättigheterna.

Jag är övertygad om att Iran skulle kunna ha en mycket viktigare roll i sin region. Jag anser emellertid att vi och utrikesrepresentanten måste prioritera denna nya våg av överträdelser mot olika rättigheter. Regeringens hårdare tag har inte lyckats dämpa de demokratiska oliktankande rösterna. Nu bör världssamfundet spela en aktiv roll och stödja dem som opponerar sig mot regimen och kräver att deras grundläggande rättigheter respekteras.

Därför bör vi ha en permanent närvaro i landet. Europaparlamentets delegation kan, om man fastställer mycket noggranna mål, resa till Iran för att visa solidaritet med de iranska demokraterna, och ska definitivt inte stödja den iranska regeringens hårdare tag, inte ens ofrivilligt. Jag anser att vi bör diskutera allt detta närmare så att vi kan uppnå vårt mål.

Monica Luisa Macovei (PPE). – (EN) Jag har beslutat mig för att ägna den största delen av min talartid åt att räkna upp namnen på de personer som enligt uppgift hålls i fängsligt förvar i Iran, varav några är dömda till döden för att ha kritiserat den politiska regimen eller för att ha försvarat de medborgerliga rättigheterna.

Ali Mehrnia, Parviz Varmazyari, Majid Rezaii, Alireza Nabavi, Ali Massoumi och Shirin Alavi Holi hålls enligt uppgift i fängsligt förvar och är dömda till döden för att vara "mohareb", dvs. fiendskap med Gud.

Trettiofyra kvinnor som tillhör organisationen Sörjande iranska mödrar och vars barn har dödats, försvunnit eller fängslats i samband med våldsamheterna efter valet, trakasseras.

Andra kvinnliga aktivister och deras familjer hålls fängslade: Atefeh Nabavi, Shabnam Madadzadeh, Mahsa Naderi, Fatemeh Ziaee Azad och Nazila Dashti.

Åtta aktivister från organisationen Committee of Human Rights Reporters hålls i fängsligt förvar: Saeed Kalanaki, Saeed Jalalifar, Shiva Nazar-Ahari, Kouhyar Goudarzi, Saeed Haeri, Parisa Kakayi och Mehrdad Rahimi. Fyra andra aktivister gick under jorden efter att ha ställts inför rätta av underrättelseministeriet: Hesam Misaghi, Saeed Habibi, Navid Khanjani och Sepeher Atefi.

Några personer från föreningen Liberal Student and Alumni Association hålls fängslade: Mehrdad Bozorg, Ehsan Dolatshah och Sina Shokohi.

Det som dessa personer har gemensamt är att de har rapporterat om eller gett uttryck för sin oro över situationen i Iran.

Vad kommer kommissionen och rådet att göra för att verka för att de som fängslats av politiska skäl frigges? Vilken finansiering bidrar kommissionen med till icke-statliga organisationer som arbetar för mänskliga rättigheter i Iran?

George Sabin Cutas (S&D). – (RO) Personligen anser jag att det finns en stor potential för nära ekonomiska, kulturella och politiska förbindelser mellan Iran och Europeiska unionen. Denna potential förblir emellertid outnyttjad. I förbindelserna mellan Iran och EU uppstår stora svårigheter när känsliga frågor som Irans kärntekniska program eller mänskliga rättigheter berörs.

Jag anser att den iranska sidan måste bemöta den önskan om dialog som Europeiska unionen uttryckt. Dess vägran att inleda en dialog leder till att utbytet av idéer och kunskap i frågor som är av ömsesidigt intresse begränsas. Jag måste påminna er om att EU är Irans viktigaste handelspartner och att Iran har som mål att bli medlem i Världshandelsorganisationen. Ett tätare affärspartnerskap med EU skulle hjälpa landet i dess försök att uppfylla organisationens normer.

Så länge som iranierna inte är öppna för samarbete kommer en konstruktiv dialog mellan Iran och EU emellertid inte vara möjlig.

Salvatore Tatarella (PPE). – (IT) Herr talman, fru Ashton, mina damer och herrar! Ni har tecknat en dramatisk bild av situationen i detta fantastiska land som har en fantastisk historia, en fantastisk kultur och en fantastisk civilisation.

Förtryck av oliktankande och av oppositionen, mycket allvarliga inskränkningar av medborgerliga rättigheter, överträdelser av friheter, ett kärntekniskt program som väcker oro och ett hot som rör Israel och freden – allt detta förekommer.

Dessvärre har jag inte förstått vilka initiativ EU har för avsikt att genomföra för att få ett slut på detta och försvara freden, friheten och de medborgerliga rättigheterna. Jag hoppas att ni i slutsatserna från debatten kommer att ange några fakta och initiativ samt några ståndpunkter som kommer att antas och kanske även kommentera Marco Scurrias förslag.

Jag ingår i den delegation som försökte få den iranska regeringens tillstånd att resa till Iran, och som, när den var tvungen att ställa in resan i protest inte kunde göra detta. Denna delegation har dessutom drabbats av skammen av att förbjudas besöka Iran.

Jag är positiv till en dialog med Iran, men det italienska parlamentet och delegationen måste kraftfullt ange vår ståndpunkt när det gäller att försvara friheten och de rättigheter som hotas.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Herr talman, herr kommissionsledamot! Irans regering kränker på ett uppenbart sätt de mänskliga rättigheterna och undertrycker sina medborgares grundläggande rättigheter. Det senaste beviset på detta är det faktum att åtta människor dödades i samband med Ashuradagen och att fem oppositionsmedlemmar för närvarande väntar på dödsstraff.

Irans regim är det största hotet mot världsfreden. Det är obegripligt att världssamfundet på avstånd betraktar hur den iranska regeringen i lugn och ro utvecklar ett kärntekniskt program och nonchalerar Internationella atomenergiorganets åsikter. Landets ledarskap tillåts öppet hota en annan medlemsstat i Förenta nationerna, nämligen Israel. Dessutom stöder Iran terroristorganisationen Hizbollah, som är aktiv i Libanon och Syrien.

På sätt och vis påminner detta om händelserna för 60 år sedan. Det är ingen mening med att vi funderar över huruvida vi hade kunnat agera annorlunda för att förhindra hatet. I dag kan vi emellertid, om vi vidtar effektiva åtgärder, förhindra att samma sak inträffar på nytt.

Vi måste börja införa ekonomiska sanktioner mot den iranska regeringen så snart som möjligt. Som situationen är nu vore det bättre om EU:s delegation till Iran hindrades från att resa eftersom resan endast skulle utnyttjas av mullorna i propagandasyfte. Vi måste komma ihåg att problemet i detta fall inte handlar om att det förekommer så mycket negativt – utan mer om att de som företräder det som är positivt tiger.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Herr talman! I slutet av förra året genomfördes de största protesterna från oppositionen i Iran sedan demonstrationerna efter presidentvalet i juni, när den sittande presidenten tillkännagavs som segrare. Vid sammandrabbningar med säkerhetsstyrkor dödades åtta människor, hundratals skadades och hundratals fängslades. Studenter som stödde oppositionen anfördes på universitetsområdet, vilket ledde till att 88 av universitetets professorer vädjade till Ayatollah Ali Khamenei om att upphöra med våldet mot demonstranterna.

Situationen i Iran ger upphov till ökad oro, och detta gäller även på internationell nivå. Tyskarna överväger att införa sanktioner mot regeringen i Teheran och förbundskansler Angela Merkel säger att Iran inte har svarat på västs förslag om att samarbeta för att avsluta dess kärntekniska program. Israels premiärminister har också vädjat om att allvarliga internationella sanktioner ska införas mot Iran. Enligt hans mening kan en regim som förtrycker sitt eget folk snart komma att bli ett hot mot hela världen.

Samtidigt som vi respekterar Irans suveränitet bör vi starkt betona det ansvar som vilar på landets myndigheter när det gäller att respektera de mänskliga, politiska och medborgerliga rättigheterna och vi bör även betona

att Iran visserligen har rätt att utveckla ett eget kärntekniskt program, men detta får inte utgöra ett hot mot den internationella säkerheten. Det tålamod som världssamfundet visat i dialogen med Teheran är nu på väg att ta slut. Världen får inte hållas som gisslan genom den aggressiva och provokativa politik som det nuvarande politiska ledarskapet i Iran bedriver. Det spanska ordförandeskapet och den diplomatiskt ansvariga, Catherine Ashton, bör inleda samtal i denna fråga med Ryssland, för att få med Moskva i en gemensam påtryckningsaktion mot Iran.

Arnaud Danjean (PPE). – (FR) Herr talman, fru Ashton! Händelserna på Ashuradagen och det blodiga förtrycket av den senaste tidens demonstrationer i Iran visar att det var ett stort misstag att göra en artificiell skillnad mellan regimens allt hårdare inrikespolitik och den omedgörliga utrikespolitik som den bedriver, framför allt om den iranska kärnvapenfrågan.

Därför ter sig ytterligare sanktioner oundvikliga, eller till och med önskvärda. Jag vill veta vad ni har för inställning till tidtabellen och karaktären hos eventuella sanktioner så att vi kan skapa en tydlig koppling mellan de inrikespolitiska händelserna i Iran och kärnvapenfrågan.

Potito Salatto (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill inte upprepa skälen till att vi är oense med den iranska regeringen.

Eftersom en av de mest allvarliga kränkningarna av de medborgerliga rättigheterna, gentemot ungdomar, inte har nämnts här vill jag framhålla denna. Den iranska regeringen fortsätter att döma minderåriga till dödsstraff, trots att man undertecknat FN:s konvention om barnets rättigheter.

Fru Ashton, efter denna debatt vill jag åta mig uppgiften att upprätta en gemensam strategi för EU och Europaparlamentet, dels i fråga om händelserna i Iran och dels beträffande den interparlamentariska delegationen för förbindelserna med Iran för att uppmärksamma att den måste ändra sin linje.

Tillsammans med mina vänner Marco Scurria och Salvatore Tatarella protesterade jag hos delegationen, som i ett offentligt uttalande uppgav att den ville besöka Iran trots att den ställt som krav att få träffa och tala med oppositionen. Hädanefter vill jag att delegationen börjar tillämpa en ny taktik och att förbindelserna ska ha som syfte att hjälpa, stödja och diskutera med de företrädare för oppositionen som är i exil, inte minst Myriam Rajavi, som är typisk för denna situation. Det är detta EU bör göra i stället för att införa sanktioner.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Herr talman! Jag måste dessvärre säga Catherine Ashton att vårt hopp om att övertyga den iranska regimen om vår oro är förgäves.

Faktum är att vi har att göra med en gårdagens diktatur och vad som nu krävs är att vi koncentrerar oss på möjligheten till förändring. Regimen faller isär och det iranska folket har sedan juni förra året modigt visat att de vare sig litar på eller stöder denna svekfulla och aggressiva diktatur. Varför ska vi fortsätta att göra det?

Vi måste verkligen stödja det civila samhället och den demokratiska oppositionen, däribland Council of National Resistance som är den enda organisation som har presenterat ett mycket tydligt demokratiskt program för ett kärnvapenfritt Iran.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Herr talman! Den tyska tidningen *Süddeutsche Zeitung* rapporterar i dag att den offentliga åklagarmyndigheten i Teheran i går måndag krävde dödsstraff för fem oppositionsmedlemmar. Enligt Amnesty International är dessa fem personer 17-åriga Ali Mehrnia, 54-åriga Parviz Varmazyari samt Majid Rezaii, Alireza Mabavi och Ali Massoumi. Om vi i EU inte vidtar nödvändiga åtgärder mot en regim som den i Teheran, som inte bara är otidsenlig utan som även krossar sin egen befolkning med dödsstraff, steningar och andra metoder, sviker vi, och jag talar även för min parlamentskollega som tyvärr inte är kvar, framför allt dem som skulle kunna skapa ett anständigt samhälle där och barnen som växer upp under förhållanden som är allt annat än vad vi skulle önska för ett framtida samhälle. Jag vill höra bestämda och tydliga ord från EU:s utrikesrepresentant och att vi inte bara efterlyser sanktioner mot Iran utan även genomför dem.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Jag anser att det är uppenbart för oss alla att den iranska regimen är en diktatorisk och brottslig regim. Frågan är: hur ska vi hantera den?

Jag vill uttrycka mitt stöd för den delegation från parlamentet som skulle ha rest till Iran. Delegationen skulle under en hel dag ha träffat oppositionsmedlemmar och olikfärdiga. Detta skulle ha stärkt dem. De ville göra detta. Så jag är verkligen ledsen över att delegationsbesöket inte kunde genomföras.

Jag har en mycket konkret fråga till er, fru Ashton. Flera ledamöter här har talat om sanktioner. Utifrån mina erfarenheter som ledamot i det nationella parlamentet och efter att ha samtalat med många människor under lång tid är jag verkligen positiv till smarta sanktioner som riktas mot specifika medlemmar av revolutionsgardet, t.ex. genom att de placeras på en lista över personer med besöksförbud, eller mot andra speciellt utvalda personer.

Jag är väldigt negativ till att införa sanktioner mot hela landet eftersom detta förmodligen skulle stärka regeringen genom att fattigdomen skulle öka – folket skulle t.ex. inte ha tillgång till bensin – och detta skulle i sin tur bidra till att stödja regimen i stället för att försvaga den.

Struan Stevenson (ECR). – (EN) Herr talman! Jag instämmer med Tunne Kelam och Alexander Alvaro. Den tid som präglades av dialog med och engagemang för Iran är sedan länge förbi.

Nästan varje dag dör människor på gatorna i protester mot fascistregimen. Som ni har hört krävde en skendomstol i Teheran så sent som i går dödsstraff för fem protesterande som greps under upploppen i samband med Ashuradagen den 27 december.

Nu får det vara nog. Inga fler samtal, inga fler eftergifter. Vi behöver stränga sanktioner. Det är det enda sättet för oss att visa de vanliga människorna i Iran att vi stöder deras protester.

Niki Tzavela (EFD). – (EL) Fru Ashton! Er nyktra inställning, som bygger på respekt för ett land med den historia och stolthet som präglar Iran, gläder mig verkligen. Iran är ett specialfall och det gläder mig att ni tillämpar den diplomatiska strategi som handlar om ”smart makt”, dvs. å ena sidan sanktioner och å andra sidan dialog. Jag vill uppmuntra er att fortsätta med dialogen.

Oftast står de länder som fördömer länder som Iran, Irak och Afghanistan mycket långt ifrån den kultur och mentalitet som präglar dessa länder. Jag föreslår att ni utökar den grupp ni har inrättat för att fortsätta med öppen dialog med Iran med länder som traditionellt har ett gott förhållande till Iran, såsom mitt land Grekland, framför allt med den nuvarande socialdemokratiska regeringen. Regionen kommer inte att kunna uthärda ännu ett krig. Jag vill här förmedla den oro som inte bara Israel utan även emiraten känner inför Irans kärntekniska program. Fortsätt med dialogen så tror jag att vi ska kunna komma någonvart.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Jag har tre korta frågor. För det första mördades den ledande iranska kärnvapenforskaren nyligen vid en brutal terroristattacker. Vad anser Europeiska unionen om detta? Egendomligt nog har detta inte nämnts i dag. Jag beklagar detta faktum djupt. För det andra undrar jag varför just Irans kärnvapenpotential är ett så stort problem, och en större fara mot freden än låt oss säga Israels? Varför tar inte EU även itu med denna? För det tredje beordrade den socialliberala regeringen i Ungern 2006 att skott skulle avfyras mot fredliga demonstranter. Fjorton personer drabbades av bl.a. ögonskador. Många av dem blev blinda. Trots våra upprepade uppmaningar vägrade EU då, och vägrar fortfarande, att ta upp denna händelse. Vad är skillnaden? Inte heller de hundratals politiska fångar som har suttit fängslade i Ungern tas upp. Än i dag hålls dussintals politiska fångar fängslade i Ungern. Tack så mycket och jag ser fram emot svaret.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Herr talman, fru Ashton! Mordet på den iranska oppositionsledarens brorson Seyed Ali Mousavi och det faktum att hans kvarlevor försvunnit är ett av många tragiska exempel på de missgärningar som den islamska republiken Iran begår.

Den iranska regimen legitimitet efter det mycket tvivelaktiga valet i juni förra året är minst sagt diskutabel. Därför är det vår uppgift att stödja det iranska civila samhället så långt som möjligt i dess motståndsrörelse. Fru Ashton, ni kan vara säkra på parlamentets helhjärtade stöd för att motverka denna typ av beteende.

Jag vill betona att den iranska regimen inte kommer att lyckas övertyga oss om sin vilja att arbeta för det iranska folkets bästa om den fortsätter att förneka oppositionens roll. Oppositionens rätt att existera och rätten till fri konkurrens mellan partierna, så att alla åsikter i det iranska samhället kan representeras, är positiva aspekter som vi länge har väntat på. Vi ser emellertid inte minsta antydning till detta i Iran.

För närvarande är det många som anser att det helt och hållet är upp till den iranska regimen att bestämma om den vill lyssna till demonstranternas uppmaningar och världssamfundets önsksningar för att kunna genomföra en övergång till demokrati. EU måste bevaka rättssäkerheten.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Herr talman, fru Ashton! Iran är ett land med en mycket viktig roll som påverkar stabiliseringen av freden i hela världen och i delar av Mellanöstern. Naturligtvis råder det ingen tvekan om att vi måste försvara de mänskliga rättigheterna och bestämt uttrycka vår oro över kränkningarna av

oppositionen som pågått i flera månader. Jag anser emellertid att Europeiska unionen framför allt aktivt bör genomföra ett program mot kärnvapen eftersom ett Iran med kärnvapen vore ett mycket stort hot mot en stor del av Mellanöstern.

Dessutom vet vi att uppmaningen till revolution i Jemen och stödet till Hamas på Gazaremsan och till al-Qaida i Afghanistan förmodligen även har inspirerat delar av den iranska politiken. När det gäller detta behövs det framför allt en viss balans, och jag tror att Saudiarabien också kommer att få en viktig roll att spela. Catherine Ashton kommer säkerligen att delta mycket aktivt i dialogen och engagera sig starkt i denna fråga.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Herr talman! Jag vill som alltid påpeka att vi här i Europa faktiskt endast erkänner individuellt ansvar och förkastar generella misstankar av princip. Jag är säker på att fru Ashton som britt mycket väl kan vara positiv till att i situationer som denna rikta åtgärder mot de skyldiga i form av en blockad, men inte mot ett helt folk som mer eller mindre utan egen förskyllan befinner sig i denna situation. Vi bör sträva efter samtal. Min fråga är om det enligt er finns möjligheter till dialog i Iran och personer som ni kan kontakta för att genomföra en seriös och objektiv diskussion i lämplig politisk form?

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Jag har ingenting till övers för de iranska ayatollornas regim eller antidemokratiska inställning. Jag vill dock säga två saker. Det förekommer förtryck av icke-våldsam yttrandefrihet även i Europa och t.o.m. i EU-medlemsstater. Dessutom utnyttjas händelserna i Iran på ett mycket cyniskt sätt av Förenta staterna och dess allierade för att underblåsa en krigsrörelse mot Iran, och jag anser att denna typ av svarsåtgärd vore fullständigt oproportionerlig.

Catherine Ashton, *vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik.* – (EN) Herr talman! Jag anser att detta har varit en mycket viktig och läglig debatt, framför allt eftersom vi i Europeiska unionen på nytt har visat vårt engagemang när det gäller mänskliga rättigheters betydelse.

I vår dialog med Iran begär vi verkligen ingenting annat än att de lever upp till de internationella avtal som de av fri vilja undertecknat, och detta är grundläggande för hur vi måste närma oss dessa frågor. Flera ledamöter har, både genom att namnge enskilda individer och beskriva händelser i Iran, lyft fram de frågor som är av störst vikt för oss.

Ledamöterna, bland annat herr Gualtieri, har även påpekat att en dialog är oundviklig i slutändan. Det är väldigt viktigt att vi fortsätter att verka för en strategi som bygger på en betydelsefull dialog. Men samtidigt måste jag även konstatera att min företrädare Javier Solana ägnade sex år åt dialog, sex år åt att erbjuda en fortsättning på debatten, så dialogen får därför inte användas som en ursäkt för att inte agera mot Iran, utan snarare vara ett sätt att se till att vi utvecklar styrkan i detta förhållande och uppnår det som vi anser vara viktigt.

Som en del av detta kan samtalen om medlemskap i Världshandelsorganisationen, som under lång tid inte har lett någonvart, vara ett sätt för oss att skapa den typ av debatt och diskussion och det stöd som behövs för att göra det möjligt för regimen att utvecklas positivt.

Många ledamöter har talat om betydelsen av sanktioner, men jag anser att framför allt intelligenta och smarta sanktioner har en kritisk betydelse för oss alla. När vi funderar över vad vi ska göra härnäst bör vi överväga sanktioner och inse att de måste riktas på ett särskilt sätt för att uppnå det vi vill. Ingen i parlamentet vill att vanliga människor i Iran blir lidande som en konsekvens av detta.

Detta gör denna debatt mycket viktig, men innebär även att vi måste investera energi och tid i den. De höga tjänstemännen inom E3+3 möttes i New York i lördags och vi lyckades inleda en dialog om denna fråga med bland andra Ryssland.

Även om vi vill utveckla de viktiga förbindelserna Iran genom dialog så råder det inget tvivel om att frågan om sanktioner i slutändan kommer att tas upp om Iran vägrar inleda en dialog inom ramen för den parallella politik som vi tillämpar. Som en följd av detta möte har lämpliga vidare åtgärder redan börjat övervägas.

Detta kommer också att bli en diskussionsfråga vid mötet i rådet för utrikes frågor på måndag och det var en av orsakerna till att jag var så angelägen om att höra parlamentsledamöternas åsikter inför förberedelserna av dessa diskussioner.

Det stämmer att ni, fru Lochbihler, är ordförande för den delegation som ska resa till landet. Det är mycket viktigt att resan ännu inte officiellt har ställts in. Jag anser att det är viktigt att överväga om vi bör fortsätta med detta. Jag hoppas att detta möte snart kan äga rum, återigen i ett försök att hålla dialogen öppen.

Som ett specifikt resultat av parlamentets agerande kommer Euronews att börja med sina sändningar på farsi i mitten av 2010. Detta är också viktigt för kommunikationen och när vi ser på hur vi använder kommunikation och teknik på ett effektivt sätt.

Det är svårt att överväga att blockera tillgång om vi samtidigt blockerar tillgången till den information som människor vill ha och det anser jag är något som vi måste hålla i åtanke.

När det gäller vad vi kan göra i framtiden har ledamöterna klargjort vad de vill att vi ska ta hänsyn till. Som jag redan nämnt överväger E3+3 dessa alternativ. Vi har rådet för utrikes frågor. Jag har antytt att vi vill titta på smarta, intelligenta sanktioner när vi överväger denna parallella politik. Jag har klargjort, och fortsätter att klargöra, att jag är öppen och redo för en dialog – och i mina inledande kommentarer beskrev jag detta fantastiska lands potential – men jag är samtidigt medveten om att vi inte kan fortsätta att använda dialog som ett sätt att förhindra åtgärder.

Avslutningsvis måste jag säga att det tal president Barack Obama höll när han mottog Nobelpriset verkligen gjorde intryck på mig. Angående värdet av att fortsätta med samarbete sade han att samarbete med förtryckarregimer strider mot den rena avsky man borde känna mot dessa regimer, men att han samtidigt är medveten om att det inte går att övertala någon förtryckande regim att välja en ny väg om den inte ges en möjlighet att välja en öppen dörr.

Dörren är öppen för denna viktiga dialog för att vi ska kunna fortsätta framåt, men samtidigt inser jag värdet i den parallella politik som mina företrädare utformade och förbinder mig att fortsätta med denna politik i nödvändig omfattning.

Talmannen. – Kära kolleger! Dessa debatter pågår från kl. 15.00 till 20.00, vilket är fem timmar. Jag föreslår att vi tar fem minuters paus så att utrikesrepresentanten och alla andra som varit i kammaren och som kommer att fortsätta i kammaren kan hämta andan, och att vi fortsätter kl. 17.35, dvs. om fem minuter.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Herr talman! Innan vi tar paus vill jag ta upp en informationsfråga. Fru Ashton, ni talade om delegationen till Iran. Delegationen skulle ha rest till Iran den 8–10 januari, men besöket ställdes in. Faktum är att det ställdes in av de iranska myndigheterna.

Många av oss försökte mot bakgrund av testerna av långdistansmissiler, skjutandet av demonstranter och alla andra störningar som skedde kring jul få delegationens besök inställt ännu tidigare, men ordföranden för delegationen brydde sig inte om oss. Som en informationsfråga vill jag därför nämna att delegationens besök har ställts in och att åtgärder borde ha vidtagits tidigare i parlamentet för att ställa in det.

Talmannen. – Jag kände inte till att det fanns något förfarande för "informationsfrågor", herr Van Orden. Jag lät er fortsätta, men i ärlighetens namn var detta inte en ordningsfråga.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under den första sammanträdesperioden i februari i Strasbourg.

(Sammanträdet avbröts kl. 17.30 och återupptogs kl. 17.35.)

ORDFÖRANDESKAP: ANGELILLI

Vice talman

6. Situationen i Jemen (debatt)

Talmannen. – Vi återupptar nu sammanträdet.

Nästa punkt är utrikesrepresentantens uttalande om situationen i Jemen.

Catherine Ashton, vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. – (EN) Fru talman! Vi känner till anledningen till att Jemen står på dagordningen i dag. Vi följde Detroitbombarens spår från Förenta staterna till Europa, till Afrika och Jemen. Därmed påminnes vi återigen om att vår egen säkerhet riskeras om vi inte hjälper länder som Jemen, som brottas med flera olika problem samtidigt.

Terrorism är den fråga man omedelbart fokuserar på, men är bara ett av en rad problem som är kopplade till varandra. I norr råder instabilitet som förstärks genom den beväpnade konflikten med houthi-rebellerna.

Det råder en konflikt om mark- och vattenrättigheter med den södra regionen, som har känt sig marginaliserad sedan landets enande 1991, och kontakterna med denna region präglas sedan länge av spänningar. Hittills har regeringen lyckats bibehålla den allmänna stabiliteten, men i takt med att oljeintäkterna minskar blir det allt svårare att behålla kontrollen över delar av det nationella territoriet.

Dessutom tillkommer problem med sjöröveri i Adenbukten, smuggling, migration och människohandel från Afrikas horn och en ökning av jihadterrorismen. Befolkningen i Jemen ökar kraftigt och den yngre delen av befolkningen blir alltmer missnöjd. Ett inrikespolitiskt samförstånd mellan alla parter om vägen framåt är och förblir omöjligt att uppnå.

Mitt i allt detta är en sak tydlig: ingen av oss har råd att tillåta ett så gott som laglöst område som sträcker sig från Afrikas horn till Afghanistan. Vi skulle själva få betala priset.

Under de senaste 18 månaderna har Europeiska unionen lyft fram Jemen som en prioriterad fråga i strategin mot terrorismen och den omfattande strategin för samhällsuppbyggnad och utveckling. I oktober antog rådet detaljerade slutsatser om Jemen. Vi försöker nu få alla våra viktiga aktörer att samlas kring strategin. Det brittiska initiativet att anordna ett möte på hög nivå med och om Jemen nästa vecka kunde därför inte ha kommit lägligare.

Säkerhetsfrågan kommer att stå i centrum under mötet. En omfattande lösning utarbetas nu för att stimulera regeringens insatser: utbildning och utrustning för upprätthållande av lag och ordning, en bättre rättslig ram och ett bättre straffrättsligt system, åtgärder mot radikaliserings och konfliktförebyggande åtgärder. Detta tillkommer utöver de 11 miljoner euro till polisutbildning och ungdomsrätt som anslagits inom ramen för kommissionens utvecklingsprogram under de senaste två åren.

al-Qaidas etablering i Jemen är ett symptom på djupare problem. Kopplingen mellan ekonomiska, politiska och sociala problem samt säkerhetsproblem är avgörande. Därför behöver vi en heltäckande strategi. Dessutom måste Jemen öka sin kapacitet för att tillgodose befolkningens behov. EU kommer att föreslå att dess planerade utvecklingsfonder för perioden 2011–2013 ökas med en tredjedel. Det humanitära biståndet från Echo kommer att fortsätta under 2010. Vi tar kontinuerligt upp problemen med att nå ut till de många tvångsförflyttade med regeringen.

Inget bistånd, oavsett hur stort det är, kan emellertid ersätta engagemang och åtgärder från regeringens sida. President Ali Abdullah Salehs engagemang för att inleda en nationell dialog mellan alla berörda parter innebär en möjlighet att skapa ett nytt nationellt samförstånd, om alla aktörer deltar och deras intressen beaktas. Världssamfundet bör utrötligt stödja denna dialog. Det är den enda hållbara vägen framåt.

Sist, men definitivt inte minst, måste viktiga regionala aktörer engageras i den gemensamma insatsen för att arbeta med Jemen och viktigast av alla är Saudiarabien. Mötet i London utgör en ovärderlig möjlighet att få med sauderna, Förenta staterna och andra i en viktig internationell dialog om och med Jemen. Jag ser fram emot våra debatter.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, för PPE-gruppen. – (ES) Fru Ashton! Efter talibanernas fruktansvärda agerande i Afghanistan i går, och vi får inte glömma bort att vi har 100 000 trupper som kämpar för frihet där, och den misslyckade terroristattacken i Detroit i julas anser jag att det är berättigat att fråga sig om terrorismen är starkare nu än vad den var vid den barbariska attacken mot friheten som ledde till att tvillingtornen i New York kollapsade.

Vi har precis haft en debatt om Iran, vi ser vad som sker i Afghanistan, Pakistan, Mellanöstern, Somalia och till och med i hjärtat av vår egen kontinent i och med attackerna i Madrid och London. Den fråga vi måste ställa oss – för vi måste alla dra slutsatser av dessa händelser – är hur väl vi lyckas på detta område.

Det är sant att det tillkommit något nytt, nämligen det faktum att vi nu har arméer utan några uppenbara fiender och fiender som saknar arméer. Trots detta agerade president Barack Obama mycket snabbt efter den misslyckade attacken i Detroit och general David Petraeus genomförde sitt tredje besök till Jemen på mycket kort tid. Vi kan se att Förenta staterna har mobiliserat ett omfattande ekonomiskt stödpaket och utarbetat en politik som ger resultat.

Fru Ashton, ni har precis talat om de konkreta åtgärder som Europeiska unionen överväger att genomföra och ni har nämnt belopp utöver de 11 miljoner euro som tidigare anslagits. Förenta staterna ökade sitt stöd från 67 miljoner US-dollar under 2009 till 167 miljoner US-dollar under 2010.

Därför undrar jag om ni anser att olika uppfattningar i fråga om utrikespolitik, säkerhet, försvar, utvecklingssamarbete och bistånd och handel – och jag skulle även vilja lägga till kultur eller civilisation – smälter samman när vi står inför hotet om terrorism och att vi måste inse att när vi ställs inför faror och hot som drabbar oss alla i lika hög grad så borde vi alla också delta lika mycket i svarsåtgärden?

Ni har talat om samarbete med Förenta staterna. Kan ni berätta under vilka villkor detta samarbete, som är så viktigt och nödvändigt, sker?

David-Maria Sassoli, för S&D-gruppen. – (IT) Fru talman, fru utrikesrepresentant, mina damer och herrar! Vår grupp är djupt oroad över situationen i Jemen eftersom det finns ett globalt hot där: det misslyckade försöket att spränga ett amerikanskt flygplan, hoten som riktas mot utländska ambassader och intensifieringen i attackerna från al-Qaida, den allra senaste i Afghanistan, måste tas på största allvar.

Dessvärre är inte Jemens inrikespolitiska situation till någon hjälp och vi bör beakta att Jemen är ett av de fattigaste länderna i världen, med allvarlig vattenbrist, hög arbetslöshet och en ekonomi som är kraftigt beroende av intäkterna från olja och gas, som beräknas ha förbrukats inom de kommande 10 åren.

Därför anser jag att åtgärder från Europeiska unionen är nödvändiga. Åtgärder i form av nära samarbete med kommissionen, när det gäller aspekter som rör humanitärt bistånd och utveckling, och med utrikesrepresentanten när det gäller gemensam säkerhet, samarbete med polisstyrkor och gränskontroller.

Jag måste också nämna vår oro över de hårdare tagen mot företrädare för den politiska oppositionen i landet, journalister och människorättskämpar, som de humanitära organisationer som är verksamma i Jemen under lång tid påtalat. Därför anser jag att vi bör prioritera insatserna för att humanitära organisationer ska få tillträde till Jemens territorium och kunna arbeta i full säkerhet.

Jag hoppas även på en insats av EU för att se till att Jemen fullgör de åtaganden man gjorde vid den internationella givarkonferensen 2006, nämligen att intensifiera processen med politiska och ekonomiska reformer för att öka demokratin och människornas levnadsstandard.

Sedan attacken den 11 september har vi insett att arbetet med att göra riskområden säkra är beroende av hur mycket vi är beredda att sätta på spel för att skapa bättre levnadsförhållanden. Demokratien tar sin början här, i förmågan att minska klyftorna mellan de rika länderna och de fattigaste länderna.

Holger Krahmer, för ALDE-gruppen. – (DE) Fru talman! Det förefaller mig en aning symtomatiskt för EU i allmänhet, och för parlamentet i synnerhet, att vi genomför så reflexartade debatter om situationen i vissa länder som på intet sätt är ny. Dessvärre leder ofta händelser över en natt till en våg av politiska krav från oss här i parlamentet, krav som jag ibland finner något tvetydiga. Om en misslyckad bombattack på ett flygplan endast leder till en allmän debatt om Jemen anser jag att det ger ett dåligt intryck av oss. Vi bör vara tydliga med att det vore lämpligt att överväga en strategi för hur vi ska hantera denna situation.

Jag anser också att situationen i Jemen kräver en noggrann analys, framför allt med hänsyn till att det är en svag stat där regeringen inte har någon kontroll över stora delar av landet. Vi bör själva analysera vilka risker detta innebär för Europa. Riskerna förefaller vara att terrorister utbildas här och riskerna förefaller även vara kopplade till Jemens kust där det uppenbarligen förekommer sjöröveri. Vi – och kanske även fru Ashton – måste överväga vad vi kan göra för att bekämpa dessa risker. Som jag ser det kan den viktigaste frågan mycket väl vara hur vi kan stödja regeringen i Jemen så att den återfår kontrollen över landet och därigenom begränsar dessa risker. Alla andra frågor om den långsiktiga uppbyggnaden av landet måste naturligtvis också diskuteras, men jag anser inte att det är någon mening med att vi vid denna tidpunkt lägger fram en lista med krav på alla politiska områden – från mediefrihet till kvinnors rättigheter – här i parlamentet, eller att vi kommer att tas på allvar om vi gör det. Vi kommer inte att uppnå vårt mål i Jemen genom att göra det, så i stället bör vi koncentrera oss på vilket konkret stöd vi kan tillhandahålla i den nuvarande situationen för att lösa det brådskande problemet.

Franziska Katharina Brantner, för Vets/ALE-gruppen. – (EN) Jag kommer att fortsätta på samma tema som föregående talare. Jemen är sannerligen inte någon ny kris. Läget i landet har försämrats under decennier och den förvärrade politiska situationen beskrevs tydligt i kommissionens halvtidsöversyn.

Jag anser att vi verkligen måste inrikta oss på det politiska sammanhanget. Ni nämnde den långvariga konflikten i norr mellan regeringen och houthi-rebellerna samt oron i syd – och nu sprider sig den norra konflikten i regionen och påverkar Saudiarabien och Iran.

Frågan är alltså: vad exakt kan vi göra? Jag har just hört att man vill att stabilitetsinstrumentet ska användas för att anslå mer pengar till ett ESFP-uppdrag för att utbilda fler personer, men jag anser inte att detta räcker som strategi – åtminstone är det inte en åtgärd mot krisen, såvida vi inte accepterar att det är en permanent kris det rör sig om.

Jag anser att vi bör verka för ett ökat engagemang av Gulfstaternas samarbetsråd i Jemen, inte bara i Saudiarabien. Denna organisation måste sammanföra alla de olika partierna i Jemen, regeringen, oppositionen, separatister från syd, houthi-rebellerna och regionala aktörer i någon form av fredslösningsprocess, och jag anser att den bör stödjas och finansieras av t.ex. stabilitetsinstrumentet. Det är detta jag anser att stabilitetsinstrumentet ska vara till för.

Jag tror inte att ytterligare ett ESFP-uppdrag och ytterligare en omgång utbildning inom ramen för stabilitetsinstrumentet kommer att vara till hjälp för oss om det saknas en politisk process som leder någonvart. Jag uppmanar er verkligen att använda stabilitetsinstrumentet mer som ett politiskt instrument för tidig varning för att föra en politisk process framåt och stödja och finansiera detta. Jag anser att det skulle vara värdefullt.

Jag vill tillägga ytterligare en fråga: jämställdhet har nämnts och ni tog upp denna fråga. Jag anser att vi bör göra stora investeringar i detta. Befolkningsökningen är ett av de största orosmomenten i dessa länder och som vi alla vet kommer vi inte att lösa denna fråga förrän vi har familjeplanering, och det innefattar kvinnors rättigheter.

Jag vet att ni inte kommer att driva frågan om ökade rättigheter för kvinnor, men jag anser att jämställdhet och framför allt familjeplanering är nödvändigt när vi nu överväger vad vi ska göra för att hjälpa Jemen.

Adam Bielan, för ECR-gruppen. – (PL) Fru talman! Nyligen riktades världens blickar mot Jemen efter det att al-Qaidan hängare där tog på sig ansvaret för det som turligt nog var ett misslyckat försök att spränga ett amerikanskt flygplan i luften i julas. Vi har emellertid länge känt till att det försämrade säkerhetsläget i landet innebär att terroristgrupper kan finna en fristad där som de kan utnyttja för att planera och organisera ytterligare aktioner. Terrorismen sprids i regionen långt innan den 11 september, en dag som vi alla minns. Vi behöver bara erinra oss al-Qaidas attack mot det amerikanska krigsfartyget *USS Cole* den 12 oktober 2000.

Jemen är ett ytterst viktigt land, framför allt på grund av sitt geografiska läge. Vi måste komma ihåg att 3,5 miljoner fat råolja, som utgör omkring 4 procent av världsproduktionen, varje dag transporteras genom det 26,5 km långa Bab-al-Mandabsundet mellan Jemen och Djibouti. Och samtidigt är det ett land med en mycket komplicerad inrikespolitisk situation. al-Qaida blomstrar och det pågår ett allvarligt shiitiskt uppror i Saadaprovinsen i norr och ett utbrott av våld från separatiströrelser i syd. Om vi lägger till de negativa effekterna av den globala livsmedelskrisen för två år sedan, den senaste tidens ekonomiska kris, landets minskade lager av råolja, som utgör tre fjärdedelar av dess inkomster, och slutligen en allt allvarligare vattenbrist, får vi bilden av ett land som tvingats ned på knä, den perfekta måltavlan för al-Qaida, som med tanke på sina problem i Afghanistan letar efter en ny bas.

Förutom de militära åtgärder som i en eller annan form förefaller vara oundvikliga, med tanke på de lokala myndigheternas passivitet och hjälplöshet, måste därför världssamfundet, framför allt Europeiska unionen – och här väddar jag till Catherine Ashton – vara mycket aktiv i processen med att återuppbygga de statliga institutionerna.

Sabine Lösing, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Fru talman! Redan nu mobiliserar medierna den breda massan inför en tredje front i kriget mot terrorn. Vid denna tidpunkt är emellertid de strategiska alternativen för USA och EU:s medlemsstater i regionen Jemen och Afrikas horn inte helt öppna. Faktum är att det är den regerande eliten som omger president Ali Abdullah Saleh och som på ett brutalt sätt diskriminerar och kuvar den shiitiska befolkningen i landets norra del och för krig mot separatiströrelsen i syd, i det område där den forna folkdemokratiska republiken Jemen låg, som orsakar stort lidande hos befolkningen. Det finns ingen bevislig koppling att tala om mellan den shiitiska befolkningen och al-Qaida och denna tanke gynnar därmed bara den korrupta och *de facto* enväldiga regeringen och fungerar som en rökridå för att regeringen ska kunna ta emot massivt militärt stöd.

Man bör undvika att hjälpa denna regering att bygga upp säkerhetsstyrkor – om man gör det gjuter man bara mer olja på elden. Eventuellt stöd som tillhandahålls måste gynna alla regioner, oberoende av deras religiösa, etniska eller politiska inriktning. En försoningsprocess som inbegriper FN och alla lokala aktörer, däribland grannländerna – såsom Iran – måste inledas och främjas. Vi bör inte ge ensidigt stöd till regeringen

mot rebellerna. Insats Atalanta bör inte fortsätta eller utökas, och absolut inte till Jemens fastland, eftersom detta endast skulle gynna de geostrategiska intressena hos industriländer i väst.

Vi bör även ägna alla våra insatser åt att motverka EU:s deltagande i USA:s totalt felaktiga upptrappingsstrategi i Jemen.

Fiorello Provera, för EFD-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Snarare än att vara en ny front för terrorism, som någon kallade det för, är Jemen ett land som präglas av vacklande stabilitet.

Centralregeringens brist på kontroll över territoriet och gränsernas genomtränglighet gör det möjligt för olaglig människohandel, okontrollerad invandring, sjöröveri och terroristverksamhet att växa. De nya utmaningar som al-Qaidas närvaro i Jemen utgör bör emellertid inte enbart hanteras genom militära påtryckningar, utan även genom hjälp till de lokala myndigheterna så att de får bättre kontroll över territoriet. Jag upprepar: de lokala myndigheterna och inte bara regeringen.

Jemens stabilitet bör emellertid skapas genom nationellt och regionalt egenansvar, utan att landet påtvingas externa eller förhandsplanerade lösningar. Sådana överensstämmelser ofta dåligt med situationen på plats och är dömda att misslyckas. Genom detta skulle ett ökat engagemang från Gulfstaternas samarbetsråd, vars ekonomiska bidrag till lokala projekt är nödvändigt, underlättas. Europeiska unionen bör samarbeta med sina samarbetspartner – Jemen, G8 och Gulfstaterna – med ekonomiska bidrag och utvecklingsbidrag som stöds av regeringen i Jemen.

Avslutningsvis vill jag säga att det är mycket bra med långsiktig politik, men den bör kompletteras med omedelbart starkt stöd för säkerhet och kontroll över territoriet. Annars riskerar vi att Jemen misslyckas och att terrorismen i området ökar kraftigt.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman! Det är ett välkänt faktum att Jemen för närvarande är en grogrund för islamiska extremister och att landet är drabbat av fattigdom, bristande säkerhet och hög vapentäthet. Vidare skakas landet av konflikter och lider av akut vattenbrist. Det är ett land där regeringen inte ens tycks ha fullständig kontroll över kapitalet.

Jemen har hamnat i rampljuset i och med kampen mot terrorismen och är därför ännu ett land där radikala islamister närvaro är en olycklig konsekvens av tidigare misslyckad politik från USA:s sida. Detta, liksom CIA:s överflygningar, de hemliga fångelserna och de katastrofala konsekvenserna av de amerikanska kampanjer som hittills bedrivits i Mellanöstern bör verkligen beaktas i debatten.

Enligt min mening vore det mycket naivt att likställa terrorismen med fattigdom, på samma sätt som det vore oansvarigt att låta oss styras av amerikansk politik och godtroget tro att endast ökat militärt bistånd till Jemen kan lösa problemen där. Den maktfullkomlige presidenten är mycket nöjd med att inkassera miljoner i militärt bistånd från väst, men han har tidigare gång på gång tagit sin tillflykt till islamister för att en gång för alla tysta regimmotståndarna.

Vi får naturligtvis inte passivt titta på när detta land förvandlas från tillflyktsort för jihadanhängarna, vilket det har varit fram till nu, till deras bas för verksamhet och utbildning. Det finns även ett tydligt behov av att diskutera hur utvecklingsstödet kan förbättras, om så bara för att minska antalet personer som rekryteras av jihadanhängarna.

Slutligen får EU inte låta sig tvingas att anta rollen som USA:s kassör. I stället måste unionen anta rollen som opartisk mellanhand för att möjliggöra dialog och bana väg för en långsiktig politisk lösning.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Fru talman! Jag har en kort kommentar och två frågor jag vill ställa till fru Ashton. Det förefaller som om EU står inför ett dilemma. Å ena sidan måste vi stödja kraftfulla åtgärder mot terrorister som utgör en direkt fara för EU-medborgarnas säkerhet. Den senaste tiden har olika islamistiska extremistgrupper i Jemen varit mer aktiva än någonsin tidigare och al-Qaida betraktar Jemen som ett av dess viktigaste områden när det gäller att planera attacker mot mål i väst och utbilda milis och potentiella självmordsbombare.

Den misslyckade operationen mot Northwest Airlines-planet är det senaste exemplet på den typ av hot som vi står inför. Å andra sidan bör man känna till att myndigheterna i Jemen mer än en gång har anklagats för tortyr, omänsklig behandling och utomrättsliga avrättningar av olika människorättsorganisationer. Godtyckliga gripanden av medborgare och husrannsakingar är vanligt förekommande och behovet av att bekämpa terrorismen har nämnts som den huvudsakliga ursäkten till detta olagliga agerande.

Fru Ashton! Med hänsyn till rådets slutsatser om Jemen undrar jag vilket slags stöd EU erbjuder Jemen när det gäller att bekämpa terrorismen? EU menar att det inte finns någon militär lösning på krisen i området. Samtidigt har Washington undertecknat ett avtal med myndigheterna i Jemen om ett tätare militärt samarbete. Därför skulle jag uppskatta att få höra er åsikt och EU:s ståndpunkt när det gäller amerikanernas beslut att engagera sig mer aktivt i Jemen för att bekämpa terrorister, framför allt genom att underteckna avtal om militär underrättelsetjänst och utbildning.

Richard Howitt (S&D). – (EN) Fru talman! Jag välkomnar dagens debatt inför nästa veckas möte med rådet för utrikesfrågor och den konferens i London som Gordon Brown sammankallat till.

Anledningen till att vi uppmärksammar Jemen må vara försöket att spränga ett flygplan i luften, men i dag väddar jag även om att internationell uppmärksamhet riktas mot ansträngningarna för att befria den brittiske ingenjören Anthony S. och de fem andra européer som tagits som gisslan. Dessa fem personer arbetade på ett lokalt sjukhus i Jemen och har varit kidnappade sedan juni förra året.

Inom ramen för vårt framtida arbete bör vi emellertid inte bara beakta Jemens inre behov, utan även de yttre behoven. Vi måste bekämpa undernäringen, som är högre än i vissa afrikanska länder söder om Sahara, t.ex. Niger, och kränkningarna av de mänskliga rättigheterna som Laima Liucija Andrikienė just nämnt, i ett land som ligger på plats 11 på listan över de länder i världen som utför flest avrättningar, även av barn. Världssamfundet får inte bara vänta på att terroristerna ska börja agera innan vi tar itu med kapacitet, styre och utveckling i ömtåliga länder i vår värld.

Jag välkomnar utrikesrepresentantens tillkännagivande om bistånd i dag och ber henne att se till att man vid nästa veckas möten behandlar faktiska åtaganden från alla deltagare i form av biståndspengar till Jemen, vid en tidpunkt då FN:s samlade vädjan om hjälp till landet har resulterat i mindre än 1 procent av de medel som krävs. Jag håller med Franziska Katharina Brantner om att man vid mötena ska eftersträva eldupphör och eventuellt en fredskonferens om de senaste striderna med houthi-rebellerna i norr och se till att de humanitära organisationerna ges tillträde till regionen. Dessutom bör man se till att landets oljeintäkter investeras i ekonomisk och social utveckling för landets folk och att EU samarbetar för att hitta varaktiga lösningar för fångarna från Jemen, den största kvarvarande gruppen i Guantanamobukten.

Jag hoppas att utrikesrepresentanten kommer att utforska möjligheterna till ett gemensamt ESFP-projekt mellan EU och Golfstaternas samarbetsråd om utbildning av säkerhetssektorn i Jemen, eftersom våra insatser på detta område är ytterst viktiga i så många länder.

Avslutningsvis må Bin Laden komma från Al-Rubat i Jemen, men det är bristen på internationellt engagemang som har gjort det möjligt för så många av landets unga att radikaliseras i hans namn. Internationellt engagemang måste nu bli verklighet.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Ett försök till attack är tillräckligt allvarligt för att vi ska inse hur viktigt det är att försvara våra medmänniskors säkerhet. För att skydda våra samhällen måste vi dessutom ständigt försöka hitta en balans mellan säkerhet och frihet.

Rätten till skydd, framför allt mot en terroristattack, fastställs i artikel 188 r i Lissabonfördraget, närmare bestämt i punkt 4 till denna artikel, där Europeiska unionen och dess medlemsstater ges rätten att agera aktivt. I samma punkt tydliggörs att Europeiska rådet regelbundet måste utvärdera de hot som EU utsätts för. Jag vill be Catherine Ashton klargöra om, och i så fall i vilken utsträckning, Europeiska unionen och dess medlemsstater har agerat i enlighet med denna artikel.

Anser hon att samarbetet inom EU gör det möjligt för henne att hävda att den amerikanska underrättelsetjänstens misstag, som avslöjades i samband med den misslyckade attacken på flight 253 från Amsterdam till Detroit, inte skulle ha kunnat ske i EU?

En fråga är absolut central för denna debatt: kände de europeiska underrättelsetjänsterna, alla de europeiska underrättelsetjänsterna, till namnet på dem misstänkte terroristen? Om inte, vilka slutsatser drar hon av detta? Anser hon att den nuvarande nivån på samarbetet och informationsutbytet mellan underrättelsetjänsterna är tillräckligt hög för att utesluta att denna typ av misstag görs i EU?

Anser utrikesrepresentanten att medlemsstaternas underrättelsetjänster har tillräcklig kapacitet för att samarbeta i den anda av solidaritet som föreskrivs i artikel 188 r?

Medborgarna är i sin fulla rätt att kräva en felfri övervakning av terroristhotet. De skulle ha svårt att förstå varför EU fortsätter att skicka fler och fler personuppgifter av typen SWIFT till Förenta staterna samtidigt som det har visat sig att det förekommer åtskilliga brister i fråga om förebyggande och underrättelser.

Geoffrey Van Orden (ECR). – (EN) Fru talman! Dessvärre utvecklade Jemen för länge sedan de egenskaper som krävs för att bli en grogrund för terrorism och detta har inte uppmärksamrats tillräckligt under åren. Konflikterna, laglösheten och korruptionen är djupt rotade.

Det är förresten värt att erinra om att orsaken till att brittiska trupper gick in i Jemen i början av 1800-talet var att få ett slut på sjööveriet i Adenbukten och att de var mycket framgångsrika i mer än ett århundrade. De senaste åren har Jemen naturligtvis både utvecklats till en grogrund för terrorister där terroristhandlingar har utförts och exporterat terrorismen till andra länder. Terroristgrupper är skickliga när det gäller att utnyttja de möjligheter som svaga länder erbjuder. Vi behöver hjälp med att bekämpa detta.

För närvarande tillhandahåller Storbritannien oproportionerligt stort stöd. Jag hoppas att man vid Londonkonferensen kommer att uppmana andra länder, EU och regionala stater att göra mer.

Vi kan naturligtvis inte hysa förhoppningar om att lyckas utrota terrorismen överallt där den utvecklas och detta innebär att vi måste förbättra säkerheten i våra egna länder och ha effektivare kontroller vid våra egna gränser. Jag tvivlar på att EU är tillräckligt motiverat för att göra detta, så vart och ett av våra länder måste se om sitt eget hus.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Folket i Jemen är offer för imperialistiska konflikter och ingripanden. Jag anser att imperialistmakterna underblåser etniska, rasrelaterade och religiösa maktkamper i landet. I flera år har de tillgripit militära styrkor. De undergräver en fredlig lösning av meningsskiljaktigheter för att få kontroll över energitillgångar och kanaler för energiöverföring i området.

Utvecklingen i landet har alltid varit resultatet av de imperialistiska val som gjorts inom ramen för Natos politik och den politik som går ut på att stödja den djupt reaktionära och gräsrotsfientliga regimen i landet. I och med den enorma ökningen av finansiellt och militärt bistånd från Förenta staterna, med förevändningen att al-Qaida ska bekämpas, samt klassificeringen av Jemen som ett land som gömmer terrorister, bombningen av områden i landet som saudiska styrkor med hjälp av USA genomfört och närvaron av utländska trupper är det möjligt att det öppna militära imperialistiska ingripandet kommer att trappas upp. Detta står klart efter den hysteri som försöket till terroristattack på Delta-planet gav upphov till. Jag tror att människorna kommer att svara på detta genom att intensifiera kampen mot de repressiva åtgärderna och de imperialistiska ingripandena mot dem.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Fru talman! Som den uppdiktade Lady Bracknell kunde ha sagt är det beklagligt att göra ett misstag i den muslimska världen, men vårdslöst att göra två.

Att göra tre eller fler misstag är ett tecken på dumhet, galenskap eller avsiktlig vilja att skada. Jemen kallas nu för det nya Afghanistan. Amerikanska trupper används redan som rådgivare där. Hur länge dröjer det innan de och deras allierade, däribland Storbritannien, börjar använda marktrupper mot al-Qaida?

Vad borde väst i själva verket göra för att förhindra hotet? Först av allt borde man få ett slut på krigen i de muslimska länder där västerländska trupper dödas, civila dödas och unga muslimer radikaliseras hemma och utomlands. Man borde ta hem trupperna så att de får arbeta med säkerheten i hemlandet för att skydda våra befolkningar och infrastrukturer.

Man bör tillämpa en helt och hållet neutral politik gentemot Mellanöstern, överge USA:s partipolitik, stoppa invandringen från muslimska länder och övertyga radikala muslimer i väst om att de skulle bli mycket lyckligare om de levde med människor som delar deras religion.

Angelika Niebler (PPE). – (DE) Fru talman, fru Ashton, mina damer och herrar! De senaste månaderna har förhållandena för folket och den övergripande politiska och ekonomiska situationen dramatiskt förvärrats i Jemen. Vi européer måste därför göra allt vi kan för att äntligen stabilisera landet.

Fru Ashton! Jag vill be er att agera för att förhindra att Jemen blir ett nytt Afghanistan. Vi måste göra allt som står i vår makt för att bekämpa den internationella terrorismen. Vi kommer emellertid endast kunna uppnå detta om vi även stöder en fredsprocess i Jemen. Vi måste skapa fred i regionen och stödja regeringens fredsfrämjande insatser där. Regeringen i Jemen bör även återigen påminnas om att den måste se till att det inte förekommer någon diskriminering i Jemen – först då kan det skipas fred. För att skipa fred krävs demokratiska strukturer så att minoriteternas rättigheter respekteras. Det är den väg vi följer i Europa och

den kanske skiljer sig från andra vägar. Jag vill be er att i er nya roll göra allt för att följa denna europeiska väg med oss.

Utan politisk stabilitet har Jemen ingen chans. Med politisk stabilitet kan den lokala ekonomin återhämta sig och därefter kan ekonomin byggas upp och framtidsutsikter skapas för människorna. Jag ber er att arbeta hårt för detta. Jag ber er också att använda ert inflytande för att se till att stödtrupperna där kan tillhandahålla humanitärt bistånd. Det finns över 1 30 000 flyktingar från Somalia i Jemen. Situationen på plats är fasansfull. Jag sätter allt mitt hopp till er och förväntar mig att ni kommer att använda ert inflytande här. Jag ber er även att försvara de sex EU-medborgare – en britt och fem tyskar – som hålls som gisslan i Jemen. Kanske kan ni även bidra till att de frigges. Tack så mycket.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Jag instämmer med kommissionen och med de parlamentskolleger som beskriver situationen i Jemen som spänd. Landet är utarmat efter oändliga frihetskrig och separatiststrider och det råder extrem fattigdom. Denna typ av ekonomiska och politiska instabilitet har redan skapat oro i grannländerna på den arabiska halvön och hotar inte bara den regionala utan även den globala säkerheten. Nyheterna om den senaste tidens intensifiering av terroristgruppernas verksamhet är oroande. Låt oss även tänka på det misslyckade försöket att spränga ett flygplan på väg till USA i luften, samt hoten mot ambassader i Jemen. USA har redan tillkännagett att man kommer att ägna särskild uppmärksamhet åt situationen i landet. Därför anser jag att det är Europaparlamentets, kommissionens och andra institutioners skyldighet att vid genomförandet av den gemensamma utrikespolitiken särskilt följa ikraftträdandet av Lissabonfördraget, och vidta gemensamma och samordnade åtgärder tillsammans med världssamfundet.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Jag kommer att tala slovenska, så jag vill be er att lyssna till tolkningen. Jemen är ett land som plågas av religiösa konflikter och konflikter mellan stammar och av misstag som gjorts vid utövandandet av tidigare kolonistaters och USA:s politik. Som några av våra parlamentskolleger har sagt har vi för det första att göra med Främre Orienten och Mellanöstern, en instabil region som genomsyras av olösta problem, och för det andra naturligtvis källan till alla konflikter, konflikten mellan israeler och palestinier.

Jemen är representativt för alla dessa problem och vi får inte lura oss själva att tro att vi har med ett lokalt problem att göra. Jemen brottas med ett inbördeskrig, al-Qaidas fästen, en svag stat, en bristfällig underrättelsetjänst, bristande säkerhet och beväpnade militära styrkor. Vad kan vi förvänta oss av Londonkonferensen?

Enligt min uppfattning, fru utrikesrepresentant, kommer det svåraste av allt vara att formulera en holistisk strategi, men det är just det vi måste göra. Detta kommer i sig att lösa Jemens problem. Vi behöver en ekonomisk strategi och en utvecklingsstrategi och vi måste erbjuda Jemen den typ av stöd som kan hjälpa landet att bygga upp dess statliga och administrativa kapacitet.

Jag anser emellertid att den andra rapporten, som jag vill att ni ska presentera för oss, handlar om att vi inte får lura oss själva att tro – det får ingen göra – att detta bara är ytterligare en fråga eller ytterligare ett problem som kan lösas med militära medel. Jag befärar att det finns många tecken, framför allt i de globala medierna, på att vi förbereder oss för en ny frontlinje, en ny beväpnad konflikt. Det vore det värsta som skulle kunna hända i Jemen och skulle förmodligen infektera förhållandena i hela regionen ännu mer. Vi har dragit tillräckligt många lärdomar av de militära äventyr vi har bevittnat, från Främre Orienten och Mellanöstern till Afghanistan och andra platser.

Struan Stevenson (ECR). – (EN) Fru talman! Tidigare diskuterade vi den försämrade människorättsliga situationen och den brutala fascistregimen i Iran. I den debatten fick vi veta att mullorna har exporterat terrorismen till Palestina och Libanon, och att de nu exporterar sin avskyvärda terror till Jemen.

I slutet av oktober rapporterade regeringstjänstemän i Jemen att de hade hejdat ett fartyg lastat med vapen från Iran. De grep fem iranska instruktörer. Vapnen och instruktörerna var avsedda för houthi-rebellerna.

Iran har tidigare varit en mästare på att utkämpa krig genom ombud. Man gjorde det i både Palestina och Libanon. Nu vill man underblåsa en regional konflikt genom ombud med det sunnidominerade Saudiarabien. Jag vill säga fru Ashton att hon, om hon agerar med fasthet mot Iran, kommer att kunna avlägsna en stor del av den maligna cancer som hotar Mellanöstern.

Cristiana Muscardini (PPE). – (IT) Fru talman, fru utrikesrepresentant, mina damer och herrar! Den allvarliga politiska, ekonomiska och sociala krisen i Jemen är kopplad till al-Qaidas operativa närvaro på territoriet och den jihad-inspirerade vision som motiverar denna.

Jemen är ett av de fattigaste länderna i världen och har mycket svårt att hantera interna konflikter på grund av det religiösa ursprunget till konflikten mellan den shiitiska minoriteten och sunniminoriteten. I förslaget till resolution betonas att bistånd, samarbete och stöd för genomförandet av sociala biståndsprogram är nödvändigt. Vi bör emellertid framhäva de risker som även väst löper om säkerhetsproblemen inte hanteras på ett tydligt och bestämt sätt.

Det som driver terrorister att skaffa sig militär utbildning och lära sig att utföra martyrhandlingar är en produkt av jihadanhängarnas ideologi som blir allt mer utbredd och förankrad på den afrikanska kontinenten, vilket delvis beror på den likgiltighet och ytlighet med vilken världssamfundet har hanterat, eller snarare underlåtit att hantera, al-Qaida och dess celler i Somalia, Sudan och även i Jemen.

Vi måste beakta förhållandet mellan orsak och verkan när det gäller terroristnärvaron i Jemen och antalet aktioner för att destabilisera Somalia, en bricka i spelet som kontrolleras av al-Qaidas styrkor i Jemen. Dessa är i sin tur inte lika beroende av wahhabiterna i Saudiarabien som av de iranska ayatollorna som de får vapen och pengar från. Stödet till Jemen kan inte skiljas från säkerhetsfrågan.

Arnaud Danjean (PPE). – (FR) Fru talman, fru Ashton! Ni har rätt i att den viktigaste säkerhetsprioriteringen i Jemen är att få slut på de interna konflikterna i landet. Vi får inte förväxla orsakerna med konsekvenserna, och utan att bagatellisera terroristrisken måste jag säga att den största anledningen till instabiliteten i Jemen inte är terrorismen. Terrorismen utvecklas till följd av den instabilitet som de interna konflikterna orsakat. Ur denna synvinkel bör Europeiska unionens prioritering vara att uppmuntra och stödja de insatser som för närvarande görs för att inleda en nationell dialog i Jemen med president Ali Abdullah Saleh.

På regional nivå finns det – vilket vi just har påmint om – kopplingar till den somaliska krisen och krisen på Afrikas horn. Det förekommer mycket stora migrationsflöden, men även vapenhandel och förflyttningar av jihadanhängare mellan Jemen och Somalia. När det gäller detta vill jag veta var Europeiska unionen står i fråga om stärkandet av kapaciteten för övervakning till sjöss, vilket även berör Jemen.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Fru talman! Jemen är det fattigaste landet i arabvärlden. Jag besökte nyligen Jemen och såg detta med egna ögon. Det råder ingen tvekan om att fattigdom är källan till, eller åtminstone en faktor som intensifierar en del av de många problem som landet drabbats av.

I vår globala värld blir Jemens problem dessvärre även våra problem. De interna konflikter som nämns i förslaget till resolution och i denna debatt bör lösas med politiska medel och de olika sidorna i konflikterna måste respektera de mänskliga rättigheterna och internationell humanitär rätt. Europeiska unionen bör genomföra insatser för att förhindra att den aktuella krisen trappas upp. Det utvecklingsbistånd som vi ger kan, om det är effektivt och spenderas på ett förnuftigt sätt, bidra till politisk, ekonomisk och social stabilisering.

Katastrofen är emellertid inte långt borta. Vattenbristen och de minskade lagren av råolja har nämnts, men det finns även ett annat stort problem, nämligen det faktum att 90 procent av invånarna i Jemen missbrukar kat, en hallucinogen drog som tränger undan andra grödor. Tidigare exporterade Jemen t.ex. kaffe, men nu går det inte längre att göra det eftersom denna drog odlas i stället.

Jemens regering och världssamfundet bör inte bara vidta tillfälliga åtgärder eftersom landet drabbats av strukturella problem, och även om vi kan stoppa al-Qaida i Jemen så kommer problemen att återkomma om vi inte tar itu med orsakerna till dem.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Fru talman! Som vi redan har hört och som vi alla inser är situationen i Jemen drastisk ur social och ekonomisk synvinkel och även när det gäller den sociala sammanhållningen. Landet har inget vatten, oljesurserna håller på att ta slut och invånarna odlar narkotika.

Det var precis så situationen såg ut i Afghanistan för 26 år sedan när vi i denna kammare – eller Europaparlamentets gamla kammare – under debatten beslutade om åtgärder för Afghanistans framtid med anledning av betänkandet om narkotika. Om inga utvecklingsinsatser görs nu och om FN inte tillåts ha en ständig närvaro på alla nivåer kommer Jemen med säkerhet hamna i samma situation som Afghanistan befinner sig i dag, med olösta problem.

Det är svårt att bekämpa terrorism och det sätt som väst använder sig av är sannerligen inte lämpligt. Det enda sättet att hjälpa detta land att undvika att bli en bas för al-Qaida är att enas med alla arabländer, inte bara Saudiarabien. Naturligtvis måste vi även genomföra insatser för att hjälpa denna nation att röra sig bort från en stambaserad filosofi och inrikeskonflikter och sträva efter demokratiska rättigheter.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Det enda som uppnåddes genom den misslyckade bomben den 25 december på planet mellan Amsterdam och Detroit var att ett viktigt faktum avslöjades. Världssamfundet insåg hur allvarlig situationen i Jemen är eftersom det som bekant pågår inte en utan tre konflikter i detta land. Förutom striden med separatiströrelsen i syd har även konflikten i Saadaprovinzen i norr hejats upp igen genom den offensiv som regeringsstyrkor inledde för omkring sex månader sedan mot de shiitiska al-Huthi-rebellerna. Dessutom har luftanfall genomförts mot al-Qaidas baser.

Den humanitära situationen, som också togs upp av FN:s generalsekreterare den 5 januari, är djupt oroande och riskerar att försämrats ytterligare om dessa konflikter inte upphör. Om vi ser framåt mot den internationella konferens som anordnas nästa vecka i London anser jag att EU måste efterlysa en samordnad svarsåtgärd för att säkra landets stabilitet. Detta skulle i sin tur kunna bidra till den internationella säkerheten.

Ett enat, stabilt och demokratiskt Jemen uppnås enligt min mening genom att man upprättar en konsekvent plan för att stimulera både militärt och ekonomiskt stöd och bekämpa terrorismen. Denna plan måste understödjas av särskilda åtgärder för att stödja landets ekonomiska utveckling. Tack.

Alf Svensson (PPE). – Jemen är inte enbart en fristad för al-Qaida. Det har framgått i debatten här. Landet kan mycket väl utvecklas till ett slagfält mellan två av regionens stormakter, Saudiarabien och Iran. Jemens regering har upprepade gånger anklagat Iran för att stöda den shiitiska rebellrörelsen. Det tillbakavisas av Iran, men anklagelserna återfinns faktiskt också i saudiska medier.

Det som lyfts fram som bevis för detta är dels uppgiften från den jemenitiska regeringen att den i oktober 2009 ska ha stoppat en iransk vapenleverans till rebellrörelsen, dels att Irans statliga medier de senaste månaderna bevakat den shiamuslimska rebellrörelsens kamp mer intensivt och välvilligt än tidigare. 82 saudiska soldater har dött i striderna med rebellerna i Jemen sedan Saudiarabien inledde sin offensiv den 4 november 2009.

Jemen är, som påpekats här, det fattigaste landet i arabvärlden, men det har också hamnat mellan de regionala stormakterna Irans och Saudiarabiens sköldar. Jag undrar om inte Catherine Ashton kan bekräfta det och också göra en analys av situationen?

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru talman! Jag instämmer i Catherine Ashtons analys av situationen. Fru Ashton! Ni har rätt i att vi behöver både humanitära och kanske även militära åtgärder om vi vill förändra situationen i Jemen. För ett brett urval av åtgärder krävs samordning eftersom det inte bara är Europeiska unionen som ansvarar för att förbättra situationen i Jemen. Många olika organ har ansvar för den frågan. När det gäller detta vill jag ställa följande fråga: anser ni inte att FN:s och EU:s arbete i humanitära frågor borde samordnas på ett bättre sätt? På området militära frågor och spaning krävs även ett bättre samarbete med Nato och underrättelsetjänster – jag tänker särskilt på underrättelsetjänsterna i vissa länder. Dessa åtgärder måste samordnas eftersom de då blir avsevärt effektivare.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Fru talman, fru Ashton! Min fråga rör de samarbetsformer som vi, Europeiska unionen, enligt er uppfattning bör utveckla i Jemen, t.ex. när det gäller små och medelstora företag eller kanske i fråga om tillhandahållande av energi och vattenförsörjning, där kommunikation och upprättande av förbindelser skulle kunna spela en särskild roll i framtiden. Vilka program anser ni bör prioriteras?

Marek Siwiec (S&D). – (PL) Fru talman! Det var nära att Europaparlamentets talman fick uttrycka sitt deltagande med familjerna till nästan 300 offer som befann sig ombord på ett flygplan mellan Amsterdam och Detroit. Han skulle ha gjort det i går. Det var ingen tillfällighet att detta hände. Denna dramatiska händelse var nödvändig för att världen skulle upptäcka problemet Jemen – en ny källa till terrorism.

Vi står hjälplösa när vi möts av en situation som liknar den vi drabbades av i Afghanistan. Vi står hjälplösa när vi möts av det som sker i dag i Jemen. EU och denna byggnad är fylld av vilseledda människorättsförsvare som tyckte synd om fångarna i Guantanamo. Dessa fångar släpptes fria och organiserar nu nya attacker. Återigen kommer människor att dö och vi kommer att säga att vi är maktlösa.

Jag stöder till fullo det som Janusz Władysław Zemke sade – utan militärt samarbete, utan samarbete om underrättelsefrågor och utan samarbete mellan institutioner som har till uppgift att bekämpa terrorism riskeras våra medborgares liv och hälsa.

Catherine Ashton, vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. – (EN) Fru talman! Återigen en viktig och omfattande debatt om ett område i världen som vi under några år har uppmärksammat. Jag talade om att kommissionen under perioden 2007–2010 anslog 100 miljoner euro i stöd och att ett liknande belopp kommer att anslås i framtiden, men icke desto mindre är detta ett

område där vi återigen har reflekterat över vikten av hållbara och samordnade insatser, som många ledamöter har påpekat.

José Ignacio Salafrancas kommentarer i början fångades upp och återspeglas i flera inlägg om hur vi kan se till att vår samordning av säkerhetsfrågorna blir effektiv genom att med politiska och ekonomiska medel ta itu med de problem som denna nation står inför. Marietta Giannakou tog upp frågan om minskade vatten- och oljeresurser. Jag tror att Jemen är det första landet där vattnet förväntas ta slut omkring 2015, vilket vi måste se som en verklig och viktig utmaning.

För att kunna ta itu med detta måste vi tillämpa en integrerad strategi. Flera ledamöter ställde frågan om vilken strategi vi bör följa. Jag kommer att ange huvuddragen i några av de viktigaste aspekterna av detta. Först av allt säkerhet och bekämpning av terrorism. När vi nu närmar oss Londonmötet måste vi samarbeta effektivt i fråga om detta, vilket flera ledamöter har påpekat. Vi måste få ihop stödpaketet och inrikta oss på det arbete som vi redan utför, t.ex. insats Atalanta vid kusten och betydelsen av denna.

Frågan om att förbättra övervakningen till sjöss behandlas för närvarande. Jag och den spanske försvarsministern diskuterade den nyligen för att undersöka vad som kan göras för att på ett bättre och mer effektivt sätt samordna arbetet med säkerheten till sjöss, med tanke på kustens längd och det utrymme som måste täckas.

Jag anser också att vi har beskrivit den omfattande strategin för hur olika aspekter kopplas samman och Jemens grannländer engageras. Fru Brantner, ni tog särskilt upp Gulfstaternas samarbetsråd. Jag instämmer: en mycket stor del av insatserna på detta område handlar om att samarbeta med grannländerna i regionen och återigen hoppas jag att mötet i London kommer att föra samman de viktigaste länderna från området så att de kan hjälpa oss.

Mötet i London är naturligtvis en möjlighet för oss att samla våra idéer och att göra det tillsammans med Förenta staterna och andra. Vi engagerar oss tillsammans med Förenta staterna. Det stämmer inte att deras strategi är begränsad till bekämpning av terrorismen. De stöder och godkänner helt och hållet det som vi beskriver som vår strategi för att ta itu med de grundläggande orsakerna till problemet, återigen de olika åtgärder som vi måste vidta för att stödja detta land.

Som svar på den specifika frågan om säkerhet vill jag informera om att EU:s informella möte för inrikesfrågor äger rum i Spanien i helgen. Jag har förstått att den amerikanska motparten kommer att vara där för att diskutera de frågor som parlamentsledamöterna har tagit upp.

Jag instämmer i kommentaren om att detta inte är en julgran eller en önskelista. Vi måste vara mycket selektiva när det gäller det som vi tror kan göra skillnad. Att hjälpa Jemen att inrätta den typ av dialog som landet behöver internt för att stödja befolkningen och försöka att lösa några av de konflikter som uppstår i landet kommer enligt min mening vara lika viktigt som allt annat vi gör.

När det gäller frågan om att hitta rätt typ av stöd anser jag att även stabilitetsinstrumenten kan användas på lämpligt sätt för att tillhandahålla stöd. De ersätter emellertid inte och skulle aldrig kunna ersätta insatserna att hjälpa regeringen att inleda en intern dialog, eftersom det bara är regeringen som kan göra det. Jemens samarbetspartner måste engagera sig i landet för att kunna ta itu med de problem som har störst betydelse för detta.

För mig har detta varit en mycket bra debatt. Jag är väldigt tacksam, för debatten hjälper mig att fastställa dagordningen med de frågor som jag tar med mig till rådet för utrikesfrågor och därefter till London där vi tillsammans med regeringen kommer att diskutera alla de aspekter där vi kan tillhandahålla kontinuerligt stöd för att hjälpa landet att utvecklas ekonomiskt, bekämpa terrorismen och hantera frågor som rör stöd från grannländerna.

Jag anser att en sista fråga som bör tas upp är erkännandet av gisslans svåra situation, en fråga som har behandlats flera gånger. Sex personer har tagits som gisslan: en britt och fem tyskar, däribland några mycket små barn. Jag vet att den tyske utrikesministern Guido Westerwelle nyligen besökte Jemen. Han och jag talade om det denna vecka, och våra tankar går ständigt till dem som tagits som gisslan och som lider. Vi kommer att ta med oss alla dessa frågor till mötet i London och jag vill återigen säga hur tacksam jag är mot parlamentsledamöterna för att de tagit upp dessa viktiga frågor.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under den första sammanträdesperioden i februari.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi har under lång tid sett hur kraftfulla geostrategiska intressen sammanfaller i det vidsträckta området som omfattar Mellanöstern och Främre Orienten samt Centralasien och Nordafrika, däribland Röda havet och Adenbukten, där Jemen har en strategisk position (bredvid Somalia). Dessa intressen försvaras i allt högre grad med militära medel och ökad aggressivitet. Den nuvarande situationen i Jemen och det fruktansvärda lidande som dess folk drabbats av bör analyseras mot bakgrund av detta. USA:s och EU:s ökade militära inblandning i regionen måste uppmärksammas och skarpt kritiseras. Ett brutalt och vedervärdigt tecken på denna inblandning, som vi kraftigt fördömer, var de amerikanska kryssningsrobotarnas anfall mot vad som påstods vara en bas för al-Qaidaterrorister. Detta anfall rapporteras emellertid ha orsakat dussintals civila dödsfall. Den verkliga lösningen på de komplexa problem och faror som hotar folket i regionen är demilitarisering, respekt för nationella lagar och folkets suveränitet och ett samarbete som syftar till att lösa de djupgående sociala problem som landet står inför.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), skriftlig. – (PL) Fru talman! När det gäller problemet med säkerhet och ekonomisk samt politisk stabilisering i Jemen, ett problem som har visat sig relativt ofta den senaste tiden, vill jag som ledamot i Europaparlamentets delegation för förbindelserna med Arabiska halvön uttrycka min oro. Jemen, som är det fattigaste landet i arabvärlden, har blivit föremål för terroristgruppernas särskilda intresse. Dessa grupper utnyttjar landets svaghet och har förvandlat det till en bas för terroristattacker som sträcker sig långt utöver dess gränser. Enligt observatörer riskerar Jemen att falla sönder som ett resultat av shiiternas uppror i norr, separatiströrelsen i syd och al-Qaidas terroristverksamhet.

Därför väddar jag om att de bilaterala förbindelserna med Jemen stärks och att planer för de mest effektiva sätten att förbättra säkerheten och den politiska situationen utarbetas, framför allt i samband med det särskilda möte i denna fråga som anordnas av Gordon Brown den 28 januari i London.

7. Situationen i Irak (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är utrikesrepresentantens uttalande om situationen i Irak.

Catherine Ashton, vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. – (EN) Fru talman! När vi betraktar Irak i dag ser vi att det skett påtagliga framsteg även om landet fortfarande står inför en mängd utmaningar. I dag vill jag emellertid inrikta mig på den nuvarande situationen i och framtiden för Irak, ett land med stor potential som genomfört betydande insatser de senaste månaderna.

Våldet i dag har nått den lägsta nivån sedan 2003. Trots de fruktansvärda attackerna mot regeringsinstitutioner uppgick det totala antalet civila dödsfall under 2009 till mindre än hälften jämfört med 2008. Det sekteristiska våldet, som var ett stort problem under 2006 och 2007, har kraftigt minskat.

Irak har en ny författning och det har genomförts flera val med högt deltagande och stora risker i landet. Tack vare det irakiska folkets mod har de demokratiska institutionerna kunnat rota sig. Provinsvalen förra året kunde genomföras relativt friktionsfritt i hela Irak. Nästa allmänna val, som hålls den 7 mars 2010, kan få en avgörande betydelse och utgöra ett stort steg mot ett stärkande av den irakiska demokratin.

För vår del innebär detta att vårt arbete med att stödja Irak måste fortsätta och flyttas över till nya områden i takt med att situationen förbättras.

Europeiska unionen har tillhandahållit över 1 miljard euro i bistånd till Irak sedan 2003. Det har gått till bastjänster, mänsklig utveckling, flyktingar, god förvaltning, politiska processer och kapacitetsuppbyggnad – allt i enlighet med irakiska prioriteringar. Vårt samordnade rättsstatsuppdrag EUJUST LEX har på irakisk begäran utökats flera gånger och genomför nu även utbildning i Irak.

EU har haft en ledande roll när det gäller valstöd och vi kommer att fortsätta att stödja Irak på detta och andra områden tills de irakiska institutionerna själva kan ta det fulla ansvaret. Eftersom det sker positiva framsteg inriktar vi oss alltmer på irakiskt egenansvar och långsiktig hållbarhet.

Vi utvecklar även våra förbindelser med Irak. Vi har precis ingått ett samförståndsavtal om energisamarbete och snart kommer vi även att underteckna ett partnerskaps- och samarbetsavtal, den första avtalsförbindelsen mellan EU och Irak. Det kommer att omfatta frågor som politisk dialog, handel, samarbete på regleringsområdet och utvecklingsbistånd.

Vi vill ha en bredare och djupare politisk dialog som även ska omfatta mänskliga rättigheter med Irak. Parlamentet har engagerat sig starkt för Irak och vi förväntar oss ännu mer samarbete mellan Europaparlamentet och det irakiska representantrådet i framtiden.

Det är uppenbart att Irak måste ta itu med de många utmaningarna. Det kommande allmänna valet kommer att få en avgörande betydelse och måste vara fritt och rättvist. Tillsammans med våra internationella samarbetspartner kommer vi att följa det mycket noggrant. EU kommer att sända en valanalysgrupp till Irak för att analysera valet och ge särskilda rekommendationer.

Irak är inne på en positiv väg. Jag är säker på att landet genom sina nya institutioner kommer att finna de kompromisser som är nödvändiga för att uppnå nationell försoning. Vi kommer även fortsättningsvis att stå vid Iraks sida och fortsätta med vårt stöd tillsammans med FN och resten av världssamfundet.

Jag ser fram emot vår debatt.

Esther de Lange, för PPE-gruppen. – (NL) Fru talman! Också jag vill tacka utrikesrepresentanten för hennes anförande, där hon lade an den rätta tonen av optimism. Det finns verkligen positiva tecken. Ni nämnde bland annat det lägre antalet dödsfall på grund av attacker och det kommande valet. Men fru Ashton, inte ens framgångsrika val skapar en demokrati eller en rättsstat. För att citera en berömd tysk, Schiller, på ert modersmål: "The voice of the majority is no proof of justice" (Majoritetens röst är inget bevis på rättvisa). En mogen demokrati erkänner också minoriteters rättigheter. Jag har allvarliga farhågor beträffande detta. Jag är besviken över att ordet "minoriteter" inte fanns med i ert anförande här i parlamentet.

Varför oroar det mig? Människorättsorganisationen Human Rights Watch fortsätter att rapportera om att icke-muslimska minoriteter förföljs. Sedan 2004 har 65 kyrkor attackerats. Lokal milis fortsätter att fördriva kristna från sina hem. I förrgår sköts en 52-årig grönsakshandlare som var far till två döttrar ihjäl på öppen gata i Mosul. Detta för oss naturligtvis till de kristna minoriteternas pågående flykt från Irak. År 1991 uppgick den kristna minoriteten fortfarande till 850 000 personer. Efter Gulfkriget uppgick denna minoritet till 550 000, och efter USA:s invasion var antalet endast 385 000, varav 100 000 är internflyktingar. Europeiska unionen kan inte fortsätta att bevittna denna situation utan att göra något. I artikel 2 i EU-fördraget anges att de mänskliga rättigheterna, däribland minoriteters rättigheter, är en av EU:s uttryckliga kärnvärderingar. Vi kräver att minoriteterna i våra 27 medlemsstater ska respekteras, och det är er uppgift, fru Ashton, att kräva att så även sker på internationell nivå.

Hittills har kommissionens förhållningssätt, liksom ni själv sade, varit strängt inriktat på allmänt stöd till infrastruktur och demokratiskapande, via FN eller på annat sätt. Ni säger att vi agerar i enlighet med Iraks prioriteringar. Jag skulle vilja att ni talar om för oss hur ni tänker se till att EU:s politik och budget för Irak i högre grad beaktar sårbara minoriteter. Det är kanske inte Iraks främsta prioritering, men det är vår. Jag skulle uppskatta ett svar på denna fråga.

Silvia Costa, för S&D-gruppen. – (IT) Fru talman, kommissionsledamot Ashton, mina damer och herrar! Jag anser att det är mycket viktigt att Europaparlamentet utnyttjar det tillfälle som erbjuds i och med denna debatt om valet i mars i Irak.

Den irakiska politiska processen har visat sig vara viktig – även om den som ni sade är intressant – men den är fortfarande mycket bräcklig. Det är därför ännu viktigare att göra allt vi kan för att befästa och stärka landets nya institutioner och den politiska jämvikt som de bygger på. Vi anser att detta är en mycket viktig målsättning om vi vill att det första verkliga tillbakadragandet av amerikanska trupper ska ske i augusti utan att det får allvarliga konsekvenser för landets interna situation.

Den samexistens av shiiter, sunniter och kurder som i dag förkroppsligas genom de federala strukturerna bör garanteras genom nya lagar och ett politiskt samförstånd som omfattar alla dessa parter. Angående denna punkt har farhågor väckts – och vi vill också höra er åsikt om detta – i och med valkommissionens beslut nyligen att utesluta många kandidater och partier med nära koppling till sunniter eller kristna, vilket därmed skulle riskera att försvaga den redan bräckliga demokratiprocessen i Irak.

EU måste genom de åtgärder som vidtas följa denna valprocess, liksom ni sade, men också vara mer ambitiös när det gäller att utveckla sina förbindelser med Irak. Genom EU:s EUJUST LEX-program är vi direkt delaktiga i processen för att förbättra Iraks lagstiftning och demokratiska institutioner, och vi, gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet, anser att det är ett positivt tecken att rådet har beslutat att förlänga detta uppdrag till den 30 augusti 2010.

EU bör fortsätta att ge Irak ett starkt stöd genom sina samarbetsprogram, med målsättningen att delta i processen för att stabilisera och utveckla landet, och efter valet bör unionen stärka förbindelserna mellan parlamenten. Det är viktigt att komma ihåg att många medlemsstater samarbetar med Irak, däribland Italien, i fråga om det viktiga programmet för kultursamarbete.

Iraks politiska jämvikt är inte bara väsentlig för landet, utan också för den strategiska roll som Irak kan spela i regionen för att övervinna de befintliga konflikterna och skapa fred. I det hänseendet är de förbättrade förbindelserna mellan Turkiet och den regionala regeringen i Kurdistan ett positivt steg i rätt riktning.

Som vi vet är Irak dock fortfarande ett land med mycket allvarliga problem i fråga om säkerhet, respekt för demokratin och de mänskliga rättigheterna och det råder ekonomisk osäkerhet. Det är de mest sårbara grupperna, till exempel flyktingar – som utgör 10 procent av befolkningen – etniska minoriteter, kvinnor, religiösa minoriteter och barn som drabbas av denna situation.

Vi måste därför avslutningsvis spela en ännu viktigare roll i detta område, delvis genom att stödja de lokala och europeiska icke-statliga organisationer som är verksamma i Irak, och i det hänseendet kan kvinnor också göras delaktiga som strategiska personer för att övervinna en del av befolkningens svårigheter.

Johannes Cornelis van Baalen, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Faktum är att Irak inte är säkert. Det är ett faktum.

Om vi ser på Iran försöker detta land få ett mycket större inflytande än nödvändigt i södra Irak – i hela södra delen av landet, via shiaminoriteten. Jag hörde inte utrikesrepresentanten nämna Irans ståndpunkt. Iran hotar Irak. Vilken roll anser utrikesrepresentanten att EU bör spela när det gäller att hålla kvar Iran där det borde vara – i Iran och inte i Irak?

I de norra delarna av landet ser vi att det finns ett stort problem mellan Turkiet och Irak angående Kurdistan. Det kan förstås vara legitimt att bekämpa de gerillor i norra Irak som hotar Turkiet, men det är inte poängen. Den autonoma regionen i norra Irak – Kurdistan – borde få utvecklas på egen hand.

Detta är mycket viktigt när det gäller samförståndsavtalet om energi, men Irak är inte en enhetlig stat. Så jag vill veta om samförståndsavtalet också diskuteras med den kurdiska autonoma regeringen? Förs det en diskussion om Kirkuk när det gäller vem som äger oljefälten etc. Beaktas detta?

Jag vill också uppmärksamma er på att de irakiska säkerhetsstyrkorna fortfarande inte är välutbildade, och fortfarande inte fungerar väl. Så vi bör inte bara stödja rättssäkerheten, utan om vi ombes bör vi också vara beredda att hjälpa dem genom att bistå deras säkerhetsstyrkor. Vi måste ha en integrerad strategi för energi, ekonomi och stabilitet. Vi måste ha en integrerad strategi för Iraks grannstater. Kan ni vara snäll och ge oss en ledtråd om denna integrerade strategi? Tack för ALDE-gruppens räkning.

Jill Evans, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka utrikesrepresentanten Catherine Ashton för hennes uttalande.

Jag tycker att det är relevant att nämna att vår debatt här i kväll äger rum mot bakgrund av Chilcot-utredningen i Storbritannien om det illegala kriget mot Irak och om de lärdomar som kan dras av detta, och en hel del information framkommer som bekräftar vad många av oss trodde vid tidpunkten för invasionen: kriget startades för att man ville få till stånd ett regimbyte och för att man ville kontrollera resurser, och inte på grund av hotet med massförstörelsevapen. När det gäller den långsiktiga planeringen för Irak efter kriget använder högt uppsatta diplomater och militära tjänstemän begrepp som "förfärlig", "stora brister" och "beklagligt tunn" i sina vittnesmål i utredningen, så det är inte konstigt att vi nu bevittnar ingripandets allvarliga konsekvenser.

Catherine Ashton sade att vissa framsteg har gjorts och det stämmer naturligtvis, men det finns fortfarande många problem. Det finns ingen lagstiftning om skydd av minoriteterna i Irak. Problemet med flyktingar är fortfarande stort. Fackföreningsanslutna, journalister, kvinnliga politiker och människorättsaktivister har försvunnit eller dödats. Självordsattacker fortsätter. Vad gäller valet den 7 mars uteslöt den irakiska valkommissionen förra veckan, liksom min kollega nämnde, nästan 500 kandidater, huvudsakligen sunnitiska politiker, från att kandidera till valet. De är redan underrepresenterade i det irakiska parlamentet och detta kommer säkerligen att leda till ännu större spänning och till ökad instabilitet.

I november förra året uppmanade EU:s ordförandeskap Iraks regering att avskaffa dödsstraffet helt och hållet, men 900 personer inväntar fortfarande sitt dödsstraff i Irak och dödsstraff utdöms ofta efter orättvisa rättegångar, varav vissa bara varar några minuter.

EU har ett ansvar för att hjälpa till att skapa demokrati och garantera respekten för de mänskliga rättigheterna, och ramarna för dess åtaganden i Irak omfattar tre prioriteringar för att inrätta grundläggande tjänster som hälsa och utbildning, öka rättssäkerheten och stödja kommissionen för de mänskliga rättigheterna.

Partnerskaps- och samarbetsavtalet kommer att utgöra grunden för det framtida arbetet, men vi måste kräva omedelbara åtgärder i frågor som avskaffande av dödsstraffet, skydd av sårbara och utsatta grupper och ökad demokrati och stärkta mänskliga rättigheter.

Struan Stevenson, för ECR-gruppen. – (EN) Fru talman, fru Ashton! Valet i Irak kommer inte att vara fritt och rättvist. För tio dagar sedan beslutade Iraks kommission för rättvisa och ansvarsskyldighet att utesluta Saleh al-Mutlaq, som är ledare för parlamentsgruppen Nationella dialogfronten och som varit ledamot i Iraks parlament under de senaste fyra åren. Han har uteslutits från att delta i det kommande valet. Jag tror inte att det var en slump att detta skandalösa uteslutande, tillsammans med uteslutandet av över ytterligare 500 sekulära irakiska politiker, tillkännagavs exakt samma dag som Manouchehr Mottaki, Irans förhatliga utrikesminister, besökte Bagdad. Saleh al-Mutlaq har varit en uttalad kritiker av Irans ingripande i Irak, och nu har mullorna insisterat på att han ska uteslutas från att delta i valet.

Jag är lättad över att USA:s vice president Joe Biden redan har protesterat mot detta förbud, och jag hoppas att också ni kommer att göra det, fru Ashton. Om inte dr. al-Mutlaq och de övriga återinsätts, får och kan vi inte erkänna detta val som legitimt.

Willy Meyer, för GUE/NGL-gruppen. – (ES) Fru Ashton! Jag delar tyvärr inte er optimism. Det är bra att vara optimistisk, men vi kan inte vara optimistiska i fråga om Irak som saker och ting ser ut för tillfället.

Som bevis på detta har kommissionen beslutat att inte sända dit observatörer, eftersom man inte kan garantera deras säkerhet. Detta beslut talar för sig självt. Det visar tydligt att Irak – och jag vet att ni inte vill tala om det förflutna, men vi har inget annat val – är ett land som har ödelagts, där över 1 miljon människor har dött och där 4 miljoner är hemlösa till följd av ett olagligt och orättvist krig baserat på lögn. Det fanns inte heller några massförstörelsevapen eller några kopplingar mellan Saddam Hussein och al-Qaida. Det är den enkla sanningen. Det enda som var sant var att den nordamerikanska oljeindustrin ville få kontroll över råoljan i Irak.

Det är den enkla sanningen. Denna sanning kan inte heller rimligtvis bestå i och med närvaron av de ockuperande styrkorna, som förvränger allt. För tillfället skulle det inte förvåna mig om det beslut som fattats om att utesluta oppositionspartierna skulle leda till en verklig civil konfrontation. Vissa europeiska ambassader utesluter för närvarande inte en möjlig militärkupp, en faktisk militärkupp i Irak. Det ser därför mycket mörkt ut.

Jag uppmanar er att agera snabbt för att dra tillbaka de ockuperande styrkorna snarast möjligt. Det är den faktorn som förvränger den sanna situationen i Irak. FN borde därför ta över kontrollen och tillåta en övergång som garanterar en återgång till normala förhållanden för något som aldrig skulle ha försakats, det vill säga den internationella rätten.

Bastiaan Belder, för EFD-gruppen. – (NL) Fru talman, fru Ashton! På julafton 2009 – medan vi var på juledighet med andra ord – stängdes ett antal kyrkor i Mesopotamien i Irak. Det var hot om bombningar som ledde till denna tråkiga situation, precis som föregående år. Hur som helst förblir kyrkorna ofta tomma, med eller utan sådana hot, eftersom alltför många kristna lämnar landet. Hotet mot de kristna ökar hela tiden, trots att denna grupp blir allt mindre. Före jul utfördes tre dödliga attacker i Mosul. Dessutom har också de kristna i den tidigare relativt säkra staden Kirkuk i flera månader utsatts för en rent ut sagt obruten rad kidnappningar och mord, vilket lett till att hundratals kristna familjer flytt.

År 2003 fanns det omkring 1,5 miljoner kristna i Irak, men nu har över hälften av dem sökt säkerhet genom att ta till flykten för att skydda sig från den religiösa utrensningen som utförs av islamiska extremister. Som en irakisk kristen har frågat, står Europeiska rådet och EU:s 27 medlemsstater bara beskedligt och ser på allteftersom denna afghanistanisering av Irak äger rum? Jag skulle uppskatta att få höra er ståndpunkt om detta, fru Ashton. Vilken er ståndpunkt än är kommer ett Mesopotamien utan sin gamla kristna befolkningsgrupp inte att möta en mer tolerant framtid, och det vore inte heller bra för EU:s säkerhet på lång sikt.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Förberedelserna inför parlaments- och presidentvalet den 7 mars har lett till en febril aktivitet, däribland till skapandet av nya koalitioner och allianser. Vissa av den irakiska premiärministerns motståndare vill återupprätta gamla allianser, som exempelvis Iraks enade koalition. Å andra sidan försöker premiärministern få sekulära grupper eller oberoende kandidater att ansluta sig till rättssäkerhetskoalitionen.

Vi får dock inte glömma att regeringen efter parlaments- och presidentvalet kommer att tvingas anordna en folkomröstning om Kirkuk. Risken är stor att säkerhetssituationen i Irak kommer att försämrats om valet ifrågasätts av vissa irakiska grupper eller om interna konflikter uppstår.

De största problemen för myndigheterna i Bagdad är den uppskjutna folkomröstningen om SOFA-avtalet som undertecknats tillsammans med Förenta staterna, och uppskjutandet av slutförandet av olje- och gaslagstiftningen, det sänkta oljepriset, det stora antalet avrättningar – 900 personer har för närvarande dömts till dödsstraff – och användningen av tortyr för att få fram erkännanden. Den allmänt försämrade människorättssituationen oroar EU djupt. Sist men inte minst ökar korruptionen. Ett exempel på detta är gripandet av Iraks före detta handelsminister.

När det gäller förbindelserna med Irak vill Rumänien gå över från att bidra till den militära säkerheten till att bidra till den civila säkerheten. Mitt land har visat att det står fast vid åtagandena till sina partner genom att upprätthålla sin militära närvaro i Irak till dess att dess uppdrag har slutförts.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Det irakiska folkets demokratiska bedrifter måste fortfarande befastas och främjas, liksom säkerhetssituationen. Det har under de senaste månaderna skett en uppmuntrande omgruppering av allianserna, vilket i hög grad har bidragit till att övervinna de etniska och religiösa splittringar som har utmärkt den irakiska politiken under senare år. Framgången för det nya kurdiska Förändringspartiet är ett exempel på normaliseringen av det politiska livet i Irak. Valkommissionens aktuella uttalande om att omkring 500 sunnitiska politiker ska uteslutas från att delta i valet leder dock inte till nationell försoning, utan kan äventyra valprocessen och skapa nya konflikter. Nyheterna om tillämpningen av dödsstraffet är också nedslående. Fru Ashton! EU:s ledare måste försöka övertyga de irakiska myndigheterna om att avskaffa dödsstraffet. Stärkandet av EULEX är också viktigt i detta hänseende.

En och en halv miljon irakier lever fortfarande i grannländerna. Många kommer aldrig att kunna återvända. De EU-länder som deltog i invasionen 2003 har ett särskilt ansvar, och bör ta emot fler av dessa flyktingar. I det avseendet, liksom när det gäller stöd för internflyktingar, människorättsliga frågor i allmänhet och kvinnofrågor i synnerhet samt kampen mot korruption, är det avgörande att den irakiska regeringen ändrar NGO-lagen, så att samhället kan organisera sig fritt. Det är mycket viktigt att EU främjar samarbetet mellan de irakiska och europeiska icke-statliga organisationerna. Ett civilt, fritt och dynamiskt samhälle är en förutsättning för att kunna befästa demokratin i Irak.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). – (PL) Fru talman, fru Ashton! Trots de internationella styrkornas enorma engagemang och trots hundratal dödsfall inom den internationella koalitionen, inklusive 23 polska soldater, är situationen i Irak fortfarande dålig. Det är ett land där vi måste hantera terroristattacker och förföljelser av religiösa minoriteter, inklusive den kristna minoriteten, och naturligtvis har vissa framsteg skett jämfört med hur situationen såg ut för flera år sedan. Men vi får fortfarande nyheter om terroristattacker som destabiliserar inte bara Irak, utan hela Mellanöstern. Målet för terroristerna och för dem som sponsrar internationell terrorism är att destabilisera Irak. Mycket pekar på att Iran är ansvarigt för att sponsra terrorism.

Fru Ashton! Vilken åsikt har ni, som EU:s utrikesrepresentant, om Irans roll och dess ingripande i irakiska angelägenheter? Jag vill uppmana er att inta en mer beslutsam ståndpunkt och att samarbeta med Förenta staterna för att nå lösningar som kan ha inflytande på och påverka Irak så att landet upphör att ingripa i Iraks interna angelägenheter. Det är enligt min åsikt det enda sättet att skapa en relativ stabilitet i regionen.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL). – (FR) Fru talman, fru Ashton! Vi delar inte er optimism, vare sig beträffande situationen i Irak eller om fördelarna med koalitionen, eftersom den gränsar till förblindelse. Irak invaderades och ockuperades på grundval av avsiktligt vilseledande information om förekomst av massförstörelsevapen.

Till följd av detta drogs 17 av EU:s 27 medlemsstater in i attacken och ockupationen av Irak. Landet ligger i ruiner, dess kulturarv har plundrats och dess befolkning har söndrats djupt. Den religiösa fanatismen i landet rekryterar stora reserver med soldater. Det iranska tyranniet härjar fritt i Irak. Val genomförs på ett beklagansvärt och orättvist sätt.

Vad tänker vi och ni göra för att ställa de länder till svars som ljugit och som kan göra samma sak i morgon med Jemen eller något annat land? Vilka åtgärder tänker ni vidta för att fördöma ockupanterna som har använt sig av icke-konventionella kemiska och radiologiska stridsmedel och ammunition med utarmat uran, vars konsekvenser för de framtida generationerna är välkända? Hur kan vi se till att dessa vapen inte kommer att användas i Afghanistan, med tanke på att vi ignorerade situationen i Irak?

Fiorello Provera (EFD). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Vi välkomnar innerligt det kommande valet i Irak, eftersom det utgör ytterligare ett steg mot demokrati. Det kommer inte att vara fritt och rättvist, men vi måste nöja oss med ett litet steg i taget.

Att återuppbygga Irak ekonomiskt, handelsmässigt, kulturellt och finansiellt och garantera landets säkerhet är grundläggande förutsättningar för att kunna utveckla demokratin, men vi måste också främja stärkandet av landets institutioner. Fredlig samexistens för de olika etniska och religiösa grupperna i Irak kan skapas genom ett förnyande av institutionerna, med tillämpning av en federal modell – federalism – som möjliggör en bred autonomi för de olika regionerna inom ramen för en enhetlig stat. Erfarenheten med det irakiska Kurdistan kan utgöra en nyttig referenspunkt.

Jag vill därför höra fru Ashtons åsikt om denna institutionella aspekt av landet.

Alf Svensson (PPE). – Det talas naturligtvis om våldsamheter och förfärliga fasor när Irak diskuteras, men det pågår odiskutabelt en demokratiseringsprocess i Irak.

Jag vill erinra om att i lokalvalet i Irak förra året kandiderade 3 912 kvinnor helt öppet. Grovt räknat var det alltså tio kvinnor som kandiderade till varje plats. Det måste kunna ses som något positivt, särskilt för att vara i ett arabiskt land. Detta gav oss också en förhoppning inför årets parlamentsval, den 7 mars. Inte minst för att sunnimuslimerna deltog i lokalvalet. Men, som redan sagts här, för två veckor sedan nekade en statlig kommission 14 sunnitiska partier och flera hundra personer att delta i valet. Bland dem som berörs är försvarsminister Abd al-Kaddid al-Obeidi och Saleh al-Mutlaq, ordförande för det sunnimuslimska partiet Nationell dialog.

Det irakiska parlamentsvalet är förstas i hög grad avgörande för landets framtid och för hur vi ska demokratiseringen av Irak framöver, inte minst med hänseende till Iraks etniska och religiösa sammanhållning. Jag vill också gärna understryka att det handlar om att tala klartext när det gäller hur etniska och religiösa minoriteter behandlas i Irak. Det irakiska parlamentsvalet är som sagt avgörande för hur vi ska betrakta Irak i fortsättningen. Vad menar EU:s utrikesrepresentant, Catherine Ashton, att EU kan göra för att det förestående parlamentsvalet i Irak ska bli ett inkluderande och mera demokratiskt val?

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Europeiska unionen har under senare år i stor utsträckning fördjupat sina förbindelser med och ökat sitt inflytande i länderna i Främre orienten. EU har alltid i hög grad uppmärksammat Irak och har, tillsammans med världssamfundet, deltagit i såväl återuppbyggnaden av Irak som i de fredsbevarande uppdragen och säkerhetsuppdragen. Olika grupper kämpar fortfarande för att få inflytande i landet, vilket hindrar genomförandet av de reformer som inletts i landet på olika områden. Det faktum att 14 partier har uteslutits från att delta i det val som ska äga rum är också ett skäl till oro. Irak har valt att slå in på vägen mot demokrati och därför måste såväl EU som andra stater kräva och om nödvändigt bidra till att Iraks internationella åtaganden följs och att de mänskliga rättigheterna och friheterna respekteras. Jag tror att Irak verkligen är redo för ett nära samarbete med Europeiska unionen. Det samförståndsavtal mellan EU och Irak på området för energisamarbete som undertecknades i måndags visar på landets engagemang när det gäller att utveckla en långsiktig förbindelse som gynnar båda parter. Ur energisynvinkel är Irak mycket viktigt för EU, men att garantera en trygg energiförsörjning är oundvikligen sammankopplat med den ekonomiska och politiska stabiliteten i landet, som har brustit under senare tid. Detta är uppenbarligen en långsiktig process, men jag anser att EU, utrikesrepresentanten och världssamfundet måste erbjuda möjligheter och lösningar för att göra principerna om de mänskliga rättigheterna och rättssäkerheten till de grundläggande pelarna i Iraks framtida politik.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Fru talman, fru Ashton! Om jag skulle sammanfatta Catherine Ashtons anförande i en mening, skulle jag säga att det handlade om officiell optimism. Jag tror dock att EU och våra väljare förväntar sig något mer specifikt, och att de förväntar sig att få höra sanningen. Politiker visar vilka de är inte bara genom vad de säger, utan också genom vad de inte säger, och jag hörde inte något i fru Ashtons anförande om vissa frågor som har upprört en stor del av EU:s allmänna opinion, däribland den allmänna opinionen i mitt land. Jag tänker till exempel på den regelbundna förföljelsen av minoriteter i Irak, däribland, och det vill jag betona, förföljelsen av kristna. Det är en realitet som vi kan vara säkra på.

Jag anser att min kollega, Tomasz Piotr Poręba, hade rätt i vad han sade för en stund sedan om Irans ingripande i Irak. Kan inte samma sak sägas om de irakiska myndigheterna och deras skandalösa ingripande i Camp Ashraf, där iranska flyktingar vistas? Är det inte just det som de irakiska myndigheterna gör? Jag tycker att detta borde betonas mycket tydligt, särskilt eftersom de irakiska myndigheterna får finansiellt stöd från EU, som de sedan ofta använder på ett mycket olämpligt sätt, som exempelvis ingripandet i Camp Ashraf.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Fru talman! Jag anser att Irak kan tjäna som exempel på att det ibland kan vara nödvändigt att använda våld för att avskaffa en diktatur som förintar tusentals av sina motståndare genom att använda kemiska vapen. Dessa beslut är komplicerade. Därför vill jag att vi i dag när vi talar om Irak ska minnas de tusentals soldater från Förenta staterna, Italien, Polen och andra länder som har stupat i Irak, samt deras familjer. De åkte till Irak för att de trodde att de skulle tjäna ett gott syfte, och som vi hör här håller Irak nu på att bygga upp en demokrati.

Jag vet att vi i dag alla kräver att ni ska vara mer aktiv, fru Ashton, men vi vill att Europeiska unionen ska vara aktiv. Res till Irak och gör en utvärdering av situationen, så att det stöd som EU sänder kommer att användas enligt samma villkor som har nämnts här, framför allt när det gäller skyddet av minoriteter.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru talman! Det råkar vara så att endast polacker talar för närvarande, men vi har erfarenhet av Polens och polska soldaters deltagande i återupprättandet av säkerheten i Irak.

Fru Ashton! Jag delar er åsikt om att situationen i Irak som tur är ser lite bättre ut nu än tidigare, men läget i landet är fortfarande tämligen bräckligt. Vid sidan av de olika åtgärder som unionen vidtar vill jag föreslå två specifika åtgärder som jag anser saknas. Den första rör något som har nämnts här i dag. Jag anser att det är enormt viktigt för utvecklingen och stabiliseringen av Irak att vi antar ett program för utbildning av unga irakier i Europa, eftersom det i Irak fortfarande finns brist på läkare, ingenjörer och bevakningsspecialister. Jag tror att vi verkligen kunde hjälpa Irak på det området. Den andra frågan rör skyddet av de kulturskatter som finns i Irak. Jag anser att EU särskilt borde bidra till återuppbyggandet av Babylon. Detta är en skatt som alla i världen borde lägga sig vinn om att skydda.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Fru talman, fru Ashton! Min fråga rör det samförståndsavtal som undertecknats inom energisektorn. Tror ni att det är möjligt att åstadkomma en vidare utveckling tillsammans med antingen Günther Oettinger eller Karel De Gucht? Enligt min åsikt är det just ekonomisk återuppbyggnad som behövs för att öka stabiliteten i Irak. Om vi skulle förbättra förbindelserna inom energisektorn, särskilt genom bättre tillhandahållande av europeisk utrustning för att bättre utnyttja de energireserver som finns i området, genom att vi köper energi där som kompensation, skulle vi få en situation som skulle gynna båda parter. Det vore mycket bra om ett initiativ i den riktningen togs under de kommande veckorna.

Catherine Ashton, vice ordförande för kommissionen/unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik. – (EN) Jag vill återigen tacka alla för en viktig och intressant diskussion. Jag vill bara försöka ta fasta på några av de frågor som ledamöterna var mest oroliga över.

Jag vill börja med att tala om att jag håller med er om att minoritetsfrågan är viktig. Liksom ledamöterna känner till är en av de grundläggande delarna av vårt arbete inom ramen för partnerskaps- och samarbetsavtalen att se till att de mänskliga rättigheterna utgör grunden för våra avtal. Vi hoppas kunna parafera detta avtal med Irak snart, och jag åtar mig att se till att frågorna om minoriteter tydligt betonas inom ramen för vår verksamhet. Det är naturligtvis mycket viktigt.

Jag instämmer också i målet som framförts av ett antal ledamöter om frågan om dödsstraff. Vårt mål är att avskaffa dödsstraffet, av alla de skäl som ledamöterna med rätta angett.

Jag håller också med om att vi måste befästa och stärka den politiska processen, som kommer att vara av stor vikt för allt vi gör, och särskilt se till att vi i samband med det kommande valet har klart för oss vad vi vill uppnå. Jag förstår de frågor som tagits upp av ett antal ledamöter, bland annat Silvia Costa och Struan Stevenson, om valkommissionens beslut om uteslutande av kandidater.

Genomgången av kandidater har alltid ingått i förvalsprocessen. Det finns ett överklagandeförfarande, och jag utgår ifrån att det kommer att tillämpas på vederbörligt sätt. Jag vill också säga att vi planerar att sända iväg vår EU-delegation nästa vecka, det vill säga sex veckor före valdagen, vilket kommer att göra det möjligt för oss att direkt och på nära håll följa förvalsprocessen, som är av stort intresse. Vi utgår ifrån och hoppas att de irakiska myndigheterna ska garantera en valprocess som omfattar alla, av samtliga de skäl som ledamöterna tydligt har klargjort i sina anföranden.

Flera ledamöter tog också upp frågan om samförståndsavtalet om energi och dess vikt och betydelse. Vi är i detta sammanhang mycket klara över att Irak är en enhetlig stat och att allt vårt samarbete sker med regeringen för hela Irak. Vi stöder helhjärtat målet att Irak ska förbli en enad och suverän stat. Inom detta område kommer det att vara viktigt att fördjupa samarbetet – och jag hörde vad särskilt Paul Rübig sade om

att vi måste tänka mer på att förstärka detta samarbete. Jag ska framföra detta till de nominerade kommissionsledamöterna.

När jag säger att det finns en fråga som rör säkerheten är jag också medveten om att frågan om Kirkuk är mycket viktig, liksom andra omtvistade gränser. Jag beskrev detta som en av de största utmaningar som Irak just nu står inför. Jag anser mycket bestämt att Irak måste lösa dessa frågor på egen hand. Det är Irak som måste ta itu med dem. Jag är dock mycket mån om att stödja FN:s biståndsmission i Irak, som har gjort avsevärda insatser för att försöka inleda en dialog och en process. Jag är dock försiktig och förväntar mig inte att dialogen ska vara särskilt betydande före valet, i detta särskilda skede.

Jag vill också bara säga något mer om energisamarbetet. Vi ser detta som en del av utvecklingen av en omfattande och integrerad energipolitik för Irak. Denna politik handlar om försörjningen och försörjningstryggheten mellan Irak och EU och borde naturligtvis omfatta utvecklingen av förnybar energi, särskilt sol- och vindkraft, och även stärka energieffektivitetsåtgärderna inom Irak. Jag hoppas också att vi får se ett tekniskt, vetenskapligt och industriellt samarbete under de kommande månaderna och åren. Den punkten framfördes tydligt.

Om vi nu går över till det uppskjutna ivägsändandet av delegationen nyligen, tog Willy Meyer upp frågan om de framtida säkerhetsproblemen. Som jag har påpekat vill vi se förbättrade förhållanden, så att utplaceringen av valobservatörsdelegationen kan genomföras med deltagande av Europaparlamentsledamöterna. Detta kommer naturligtvis att vara av enorm betydelse för er ledamöter i den kommande valprocessen och vi kommer, precis som jag sagt, att sända en delegation dit mycket snart.

Ledamöterna tog upp frågan om tillbakadragandet av styrkorna. President Barack Obama har tillkännaggett att alla stridande trupper ska dras tillbaka senast i augusti 2010, vilket i praktiken innebär att tillbakadragandet kommer att inledas snart efter det nationella valet. Detta är återigen viktigt och betydelsefullt. Jag har sagt att vi kommer att sända en valanalysgrupp dit inom kort, vilket jag hoppas kommer att hjälpa oss att hantera de frågor som ledamöterna har tagit upp i detta sammanhang.

Vad gäller Camp Ashraf har vi konsekvent och upprepade gånger påmint Irak om att denna komplexa fråga måste hanteras helt i enlighet med internationell rätt, och naturligtvis utan våld.

Om vi återgår till början av diskussionen är jag optimistisk i fråga om Irak. Det finns betydande utmaningar, och ledamöterna gör rätt i att påminna oss om dessa. I och med det kommande valet och det utökade samarbetet ser vi dock en möjlighet för EU och vårt värdesystem och de frågor som vi är särskilt måna om: mänskliga rättigheter, minoriteters rättigheter, frågan om dödsstraff, utveckling av ett nära samarbete om energitrygghet och energiförsörjning och ett närmare samarbete med regeringen, samtidigt som vi är tydliga med våra förväntningar – en fredlig och demokratisk framtid för Irak. Vi måste se till att arbeta konsekvent mot det målet.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under nästa sammanträdesperiod i februari i Strasbourg.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Jag känner endast till ett fåtal länder som ligger relativt nära Europa som har lyckats skjuta upp sin "demokratiseringsprocess" i flera årtionden. Irak, där förband från EU-länder också tyvärr har lämnat ett negativt avtryck, är definitivt ett av dem. En av de mest sekulära staterna i den islamiska världen har nu lämnats i ruiner, och tre av dess samhällen träter konstant. Det enda som har överlevt från det förflutna är minnen av landets relativt goda utbildnings- och hälsovårdssystem, och en jämförelsevis avancerad infrastruktur. Irak är det enda landet i regionen där den kurdiska minoriteten varit självständig, även om ingen idealisk demokratisk regim styrt landet. På det stora hela är frågan vilket land i regionen som vi kan beskriva som en verkligt demokratisk regim? Att den irakiska staten efter invasionen av USA:s armé har söndrats totalt är, tillsammans med den gradvisa förstörelsen av infrastrukturerna för landets sociala system och hälsovårds- och utbildningssystem, ett enormt steg bakåt. Täckmanteln med så kallade demokratiska val kan inte på något sätt dölja detta. Det nuvarande agerandet för att avleda uppmärksamheten från de aktuella problemen genom iscensätta rättegångar med framstående personer från Saddam Husseins regim är naiva. Endast en person som inte alls känner till situationen kan tro att den kan förbättras på så sätt. Den enda positiva aspekten av den senaste perioden är att såväl USA:s som Iraks regering har insett att ingen förbättring kommer att ske utan goda förbindelser med Iran.

Artur Zasada (PPE), skriftlig. – (PL) Jag gläder mig över den optimistiska tonen i Catherine Ashtons anförande, men personligen vill jag vara försiktig i min bedömning av situationen i Irak. Trots många positiva tecken är landet fortfarande internt instabilt och demokratin kan verkligen inte sägas ha "slagit rot". Vi kan inte tala om stabilisering i ett land inom vars gränser 1,8–1,9 miljoner invånare har förflyttats, medan ytterligare en miljon har lämnat landet, och där levnadsförhållandena för flyktingarna är oerhört dåliga.

Det är viktigt att se över de metoder som för närvarande används för att ge utlandsbistånd till flyktingar i Syrien och Jordanien och internflyktingar i Irak. Detta bistånd måste ges under en tillräckligt lång tidsperiod. Hur länge? Det vet vi fortfarande inte. Men på samma sätt som en läkare inte avslutar en behandling vid de första tecknen på tillfrisknande, får inte heller vi låta oss vilseledas av alltför optimistiska prognoser.

(Sammanträdet avbröts kl. 19.25 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: McMillan-Scott

Vice talman

8. Andra översynen av AVS-EG-partnerskapsavtalet (Cotonouavtalet) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Eva Joly, för utskottet för utveckling, om den andra översynen av AVS-EG-partnerskapsavtalet (Cotonouavtalet) (2009/2165(INI)) (A7-0086/2009).

Eva Joly, föredragande. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Översynen av Cotonouavtalet utgör ett tillfälle att dra lärdomar av de kriser som vi står inför: den ekonomiska och finansiella krisen, den sociala krisen eller livsmedelskrisen, klimatförändringarna, energitmaningarna och den bestående extrema fattigdomen.

Den dominerande ekonomiska modellen med en ohindrad fri marknad och vår livsstil har inte bara visat sig ha begränsningar utan har faktiskt orsakat dessa exempellösa mångdimensionella kriser. Vi måste därför genomföra en radikal översyn av all vår politik.

Jag anser att det betänkande som lagts fram för er i dag och som antagits enhälligt av ledamöterna i utskottet för utveckling utgör ett första steg mot denna nödvändiga översyn.

Det viktigaste kravet att respektera är konsekvens. EU:s handelspolitik, fiske och jordbruk måste utformas på ett konsekvent sätt och så att man garanterar en hållbar utveckling, bekämpar fattigdomen och tryggar en skälig levnads- och inkomstnivå för alla.

Det är tråkigt att behöva säga att så inte är fallet i dag. Genom att göra handeln till ett syfte i sig och inte till ett medel som tjänar utvecklingspolitiken, offrar Europeiska unionen befolkningarna i utvecklingsländerna till förmån för sina multinationella företag. Förhandlingarna om de ekonomiska partnerskapsavtalen orsakar därför med rätta kontroverser bland AVS-regeringarna, unionerna och det civila samhället, som ser dem som ett hot mot deras ekonomier.

Jordbruket är en av de mest problematiska frågorna och ignoreras tråkigt nog i samarbetet mellan EU och AVS-länderna. Trots att landsbygdsområdena och denna sektor omfattar över 60 procent av befolkningen och deras arbetstillfällen, är deras andel av EU:s medel till AVS-länderna i praktiken obefintlig.

Det måste ändras. Hur kan vi utrota fattigdomen utan att göra livsmedelssuveränitet till en prioritet? Jordbruket måste ligga till grund för EU:s utvecklingspolitik. Att tillsammans med de lokala jordbrukarna hjälpa utvecklingsländerna att se till att de har en livsmedelssuveränitet är helt enkelt en förutsättning, särskilt med tanke på att livsmedelssuveräniteten i dag, liksom den demokratiska legitimiteten för regeringarna i dessa länder, hotas av ett nytt och särskilt oroande fenomen, nämligen förvärvandet av odlingsbar mark av utländska investerare efter de höjda livsmedelspriserna 2007.

Kina, Saudiarabien och till och med Qatar äger nu tusentals hektar i utvecklingsländerna. EU och AVS-länderna måste hantera denna fråga, som sannolikt kommer att orsaka våldsamma konflikter och hungeruppror, i synnerhet genom att göra tillgången till naturresurser som mark och vatten till en grundläggande och okränkbar rätt för lokalbefolkningarna.

En annan viktig fråga för mig är frågan om skatteparadis. Återverkningarna av dessa är allvarliga nog för de utvecklade länderna, men ännu värre för utvecklingsländernas ekonomier och politiska institutioner. De

olagliga finansiella flöden som de tillåter tros uppgå till så mycket som tio gånger så stora belopp som det officiella utvecklingsstödet.

Att stoppa denna blödning handlar om konsekvens och trovärdighet. Ett första steg vore att underteckna ett bindande avtal med krav på att de multinationella företagen måste deklarerar sina vinster och de skatter som de betalar i varje land där de verkar, vilket således skulle begränsa oegentligheterna och förlusterna för utvecklingsländerna.

Slutligen vill jag använda denna debatt för att återigen betona det demokratiska underskottet hos denna översyn, som våra parlament inte har rådfrågats om. Den gemensamma parlamentariska AVS-EU församlingen måste stärkas.

Jag hoppas att förhandlarna kommer att ta detta tillfälle i akt att göra de nödvändiga ändringarna av detta partnerskap och göra det till en framgång som främst kommer att gynna befolkningarna i AVS-länderna.

Vital Moreira, *föredragande för yttrandet från utskottet för internationell handel*. – (PT) Fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Utskottet för internationell handel, som jag har äran att vara ordförande för, har beslutat att inta en ståndpunkt om den pågående översynen av Cotonouavtalet av två skäl.

Handeln är för det första en väsentlig del av förbindelserna mellan AVS-länderna och EU. För det andra har Cotonouavtalet medfört nya ekonomiska partnerskapsavtal, som i grunden är handelsavtal.

Därför har vi beslutat att bidra genom att lägga fram ett yttrande som jag är föredragande för.

I yttrandet tas två frågor upp: För det första är det viktigt att respektera bestämmelserna i de ekonomiska partnerskapsavtalen och de parlamentariska övervakningsinstitutioner som inrättats därigenom, som exempelvis Cariforum, och för det andra måste synergier utnyttjas, samtidigt som man respekterar båda institutionernas självständighet. Med andra ord, att respektera synergier inom den gemensamma parlamentariska församlingen, mellan EU och AVS-länderna och de nya interparlamentariska institutionerna för de ekonomiska partnerskapsavtalen.

Karel De Gucht, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag uppskattar verkligen ert intresse för den andra översynen av Cotonouavtalet. Det är också med stort intresse som jag läser betänkandet från utskottet för utveckling, som innehåller en skarp analys av de frågor som står på spel. Genom hela processen är det en prioritet för oss att hålla parlamentet informerat, liksom vi gjort under de senaste månaderna.

Förhandlingarna har kommit igång och vi går nu in i slutfasen, och nästa gemensamma ambassadörmöte kommer att visa hur viktiga dessa diskussioner är. Vi kommer att hålla ett extra gemensamt ministermöte för att avsluta förhandlingarna i mars, vilket föreskrivs i Cotonouavtalet.

Jag ska nu göra ett antal iakttagelser om betänkandet. Betänkandet har framför allt redan visat sig vara till hjälp för att upprätthålla vissa av EU:s ståndpunkter. Jag ska nämna några av dem: er ståndpunkt om att stärka de nationella AVS-parlamenten, om Internationella brottmålsdomstolen och om andra människorättsfrågor bekräftade vår förhandlingsposition. Den vikt ni fäster vid klimatförändringarna och livsmedelssäkerheten delas också av oss och kommer att återspeglas i slutresultatet.

Jag vill koncentrera mig på fyra punkter, och jag börjar med betydelsen av den parlamentariska dimensionen på det sätt som den förkroppsligas genom den gemensamma parlamentariska församlingen, som man i betänkandet fäster stor vikt vid. Kommissionen är besluten att stärka den parlamentariska dimensionen i Cotonouavtalet. Vår avsikt är därför inte att försvaga den gemensamma parlamentariska församlingen. Tvärtom måste kommissionens förslag ses i det bredare sammanhanget med allt mer omfattande parlamentariska tillsynsfunktioner, i synnerhet vad gäller de befintliga och framtida ekonomiska partnerskapsavtalen och programmen inom Europeiska utvecklingsfonden. Vi måste garantera en maximal synergieffekt mellan de ekonomiska partnerskapsavtalen och Cotonou-institutionerna, även mellan de regionala mötena i den gemensamma parlamentariska församlingen och de parlamentariska organ som omfattas av ekonomiska partnerskapsavtal. Under dessa nya förhållanden vore det förnuftigt med färre möten i den gemensamma parlamentariska församlingen. Kommissionen inser dock att denna fråga måste beslutas tillsammans med dem som berörs mest, och kan därför tänka sig att ompröva sin ståndpunkt. Samtidigt vill vi gärna få veta mer om hur parlamentet ser på den gemensamma parlamentariska församlingens roll och funktionssätt i en föränderlig politisk och institutionell miljö.

Upprättandet av ekonomiska partnerskapsavtal gör det inte bara nödvändigt att garantera synergier mellan avtalen och Cotonou-institutionerna, utan även att uppdatera handelsbestämmelserna i Cotonouavtalet,

eftersom handelsordningen inom ramen för Cotonouavtalet har blivit föråldrad. Vi har enats med AVS-partnerna om att vi ska fortsätta förhandlingarna om upprättande av regionala europeiska partnerskapsavtal. I detta sammanhang vill jag som kommissionsledamot med ansvar för utveckling betona att det varken är politiskt önskvärt eller rättsligt genomförbart att införa ensidiga EU-handelsordningar som exempelvis GSP eller GSP+ i Cotonouavtalet, liksom föreslås i utkastet till betänkande, eftersom dessa hänger samman med självständiga EU-ordningar. Däremot välkomnar kommissionen kravet på att Cotonouavtalet i högre grad ska uppmärksamma handels- och utvecklingsfrågor i allmänhet och bistånd för handel i synnerhet.

I ert betänkande framför ni en oro över att ingåendet av ekonomiska partnerskapsavtal och en ökad regionalisering skulle kunna undergräva sammanhållningen i gruppen med AVS-länder. Kommissionen anser att den regionala differentieringen inom ramen för Cotonouavtalet är mer av en möjlighet än ett hot. Den regionala integrationen är avgörande för utvecklingen i AVS-länderna och vi måste integrera denna verklighet i Cotonouavtalet för att bättre stödja deras egna insatser för att nå detta mål. Detta innebär inte på något sätt att man ska upplösa AVS-gruppen, och våra AVS-partner delar i hög grad den synen.

Låt mig nu kort kommentera den sektorspolitik som ni betonar i ert betänkande. Vi håller fullständigt med om att klimatförändringar och förnybara energikällor är oerhört viktiga prioriteringar, och de ingår redan i den aktuella översynen. Vi kommer också att ta upp livsmedelstryggheten i den regionala dimensionen.

Ni betonar också betydelsen av goda styrelseformer i skattefrågor och på skatteområdet. Goda styrelseformer är en grundläggande princip för Cotonouavtalet. I enlighet med artikel 9 i Cotonouavtalet håller kommissionen för närvarande på att utarbeta en ny politik om goda styrelseformer i skattefrågor inom ramen för utvecklingssamarbetet. Vi kommer även att behandla dessa aspekter inom ramen för den pågående översynen. Jag kan därför bekräfta att vi delar samma mål som ni, vilket är att skapa rättvisa, effektiva och tillväxtfrämjande skattesystem och effektiva skatteförvaltningar, samtidigt som vi stärker utvecklingsländernas deltagande i internationella skatteprocesser.

Slutligen konstaterar jag att ni beklagar att kommissionen inte rådfrågade fler aktörer innan översynsprocessen inleddes – punkterna 2 och 8 – och jag håller helt och hållet med om att en omfattande samrådsprocess behövs för de framtida AVS-EU-förbindelserna efter 2020, möjligen i form av en grönbok. Vi måste utvärdera resultaten av den nuvarande översynen och bygga detta på de lärdomar vi har dragit.

Cristian Dan Preda, för PPE-gruppen. – (RO) Jag vill först och främst gratulera Eva Joly till att ha sammanställt detta betänkande. De ämnen som tas upp i texten är oerhört viktiga när det gäller att se till att Cotonouavtalet förblir grunden för ett stabilt partnerskap med AVS-länderna, och ett relevant instrument mot bakgrund av de nya utmaningar som dessa länder står inför.

Förhandlingarna äger rum i ett klimat som är svårt och komplext, vilket vi alla vet. Å ena sidan har AVS-länderna drabbats allvarligt inte bara av den ekonomiska och finansiella krisen, utan lider också av en bristande livsmedelstrygghet och konsekvenserna av klimatförändringarna. Å andra sidan står alla parter i förhandlingarna inför en institutionell utmaning, vilket innebär att man måste analysera tendensen till en regionalisering av förbindelserna mellan AVS-länderna och Europeiska unionen. Vi måste från och med nu se till att den reviderade texten omfattar alla faktorer som krävs för ett samarbete som gynnar en verklig utveckling som kan bidra till att nå millennieutvecklingsmålen i AVS-länderna.

Jag vill också betona att jag infört fem ändringsförslag för gruppen Europeiska folkpartiet (kristdemokrater). Jag anser att dessa ändringsförslag kommer att ge en mer vällyst läsnings av vissa av förslagen i betänkandet. Det är till exempel viktigt att vi i punkt 29 insisterar på konceptet med ägarskap i förhållande till den odlingsbara marken.

När det gäller att skapa en mekanism som gör transnationella företag skyldiga att deklarerera sina vinster anser jag dessutom att detta måste införas på internationell nivå. I punkt 25 är det viktigt att tydligt hänvisa till hanteringen av frågan om livsmedelstrygghet på ett konsekvent sätt som en del av EU:s utvecklingspolitik. Ståndpunkten om återtagandeavtal med tredjeländer i punkt 31 återspeglar slutligen inte PPE-gruppens syn på denna fråga.

Harlem Désir, för S&D-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Också jag vill gratulera Eva Joly till hennes arbete, till betänkandet och också till att hon har beaktat bidragen från gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater i Europaparlamentet, och även om vi återigen har lagt fram ett antal ändringsförslag ser vi att vårt bidrag har införlivats i hennes resolution.

För vår grupp utgör partnerskapet mellan EU och AVS-länderna en del av ett historiskt åtagande, vars specifika egenskaper måste bevaras och inte får urvattnas, inte ens av behovet att följa vissa regler, som exempelvis WTO-reglerna. För oss är det allra viktigast att vi inom ramen för partnerskapet värnar om konsekvensen mellan all EU-politik – handelspolitiken och budgetpolitiken – med målsättningar på utvecklingsområdet, men också i samband med främjandet av fred, säkerhet och demokrati och mänskliga rättigheter i AVS-länderna.

Det handlar inte om att införa en modell, utan om att arbeta med dessa länder för att garantera en hållbar utveckling i respektive land. Ur den aspekten är det mycket viktigt att denna översyn tillåter oss att beakta de nya faktorerna under de senaste fem åren: kampen mot klimatförändringarna, tekniköverföring, utvecklingsstöd för förnybar energi, kampen mot livsmedelskriserna, och därmed en ökad inriktning på vårt samarbete på jordbruksområdet, livsmedelssuveränitet, kampen mot finansiell avreglering, god finansiell styrning och kampen mot skatteparadis. Vårt bidrag omfattar allt detta.

Jag vill betona två frågor. När det gäller handeln kommer vissa bestämmelser i Cotonouavtalet att bli föråldrade i och med genomförandet av de ekonomiska partnerskapsavtalen, men vi är måna om att det i avtalet fortfarande ska nämnas att de handelsklausuler och handelsordningar som AVS-länderna omfattas av inte får vara mindre gynnsamma än de som de tidigare omfattades av. Enligt vår åsikt bör vi integrera det allmänna preferenssystemet, de tillfälliga ekonomiska partnerskapsavtalen och alla dessa bestämmelser i översynen av Cotonouavtalet.

När det gäller utvandring – och våra kolleger i gruppen kommer att betona detta – är vi noga med att det faktiskt ska sägas att migranternas rättigheter bevaras i migrationsavtalen och att vi inte kan godta transiteringsförfaranden till länder som inte garanterar respekten för de mänskliga rättigheterna.

Louis Michel, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill också gratulera Eva Joly till ett korrekt och skarpsinnigt betänkande, och till den mycket korrekta analys som görs i texten.

Syftet med den andra översynen av Cotonouavtalet måste vara att stärka Lomé-regelverket och samtidigt bevara enigheten, sammanhållningen och solidariteten mellan AVS-staterna. Detta avtal måste naturligtvis garantera att AVS-länderna kan ta kontroll över sin utvecklingspolitik.

Parlamenten i våra partnerländer måste följaktligen ha rätt att delta i programplaneringen, översynen och övervakningen av avtalet. Jag vet att detta naturligtvis är en enorm utmaning, men jag anser att vi måste göra en stor insats för att göra parlamenten i partnerländerna delaktiga i detta. Det är en förväntning som vi också måste framföra mycket öppet till myndigheterna i våra partnerländer. Vissa regeringar är som ni vet ovilliga att främja en parlamentarisk debatt i sina länder.

Jag vill också särskilt att den demokratiska granskningen och rollen för den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen ska stärkas, framför allt genom att införa bestämmelser i Cotonouavtalet som skulle göra det möjligt för den gemensamma parlamentariska församlingen att ta emot nationella och regionala strategidokument för att kunna debattera dem. I framtiden anser jag att de nationella och regionala parlamenten också måste rådfrågas mycket mer systematiskt om utarbetandet av regionala och nationella strategidokument.

Jag vill säga ett par ord om organisationen av arbetet i den gemensamma parlamentariska församlingen. Här anser jag att vi måste bevara metoden med två sammanträden. Att minska antalet sammanträden till bara ett skulle sända ett oerhört negativt budskap till våra partner. De regionala mötena borde kanske hållas med mindre mellanrum. Den 25 januari kommer jag att lägga fram ett antal konkreta förslag om detta till den gemensamma parlamentariska församlingens kansli.

För konsekvensens och effektivitetens skull insisterar jag på att de parlamentsorgan som ansvarar för övervakningen av de ekonomiska partnerskapsavtalen ska bestå av ledamöter i den gemensamma parlamentariska församlingen så att deras utvecklingsdimension kan garanteras på ett bättre sätt. Jag välkomnar dessutom era kommentarer, herr kommissionsledamot, eftersom ni var mycket tydlig i ert uttalande såsom nästa kommissionsledamot med ansvar för handel. Jag tvivlar inte för en sekund på er uppriktighet när ni säger att ni vill införa denna utvecklingsdimension i de ekonomiska partnerskapsavtalen.

Slutligen borde översynen av Cotonouavtalet möjliggöra ett ökat bistånd och ökad finansiering för att AVS-länderna ska kunna vidta nödvändiga åtgärder för att bekämpa klimatförändringarna.

Nirj Deva, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! Vi bara pratar på. Vi pratar på om att lindra fattigdomen. Det här är den tionde Europeiska utvecklingsfonden. Vi har avsatt cirka 350 miljarder euro för så kallad fattigdomsminskning trots att vi vet att fattigdomen har ökat.

Varför har vi politiska linjer och program i våra AVS-länder som vi aldrig har haft i vår egen europeiska historia? Provinserna Bryssel eller Brabant blev inte rikare och utrotade inte fattigdomen genom att skapa vad vi försöker skapa i AVS-länderna. Vi skapade rikedom i Europa genom att skapa rikedom. Hur skapar vi rikedom i AVS-länderna?

Eva Joly har intressant nog sagt att det sker en kapitalflykt. Hon säger att åtta gånger så mycket som vad vi avsätter för dessa länder försvinner ut. Varför används inte detta kapital i dessa länder? Varför skapar vi inte villkor som gör att detta kapital kan stanna i dessa länder och skapa rikedom? Innan vi kan besvara dessa frågor slösar vi bort våra skattebetalares pengar utan att faktiskt hindra en enda person från att bli fattig.

Gabriele Zimmer, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Min grupp stöder Eva Jolys betänkande. Vi vill att bland annat följande problem ska beaktas: införlivandet av konsekvenserna av klimatförändringarna och av de nödvändiga anpassningsåtgärderna för AVS-länderna, AVS-ländernas oro för att EU:s regionala förhandlingar med grupper av AVS-länder ska undergräva solidariteten med AVS-gemenskapen och slutligen möjligheten att stödja nödvändiga investeringar på området för allmänna tjänster och allmän infrastruktur genom anslag från Europeiska investeringsbanken (EIB) inom ramen för Cotonouavtalet. Samtidigt motsätter vi oss införlivandet av kvoter för återvändande av migranter från EU till AVS-länderna som en del av dessa förhandlingar.

Den första översynen av Cotonouavtalet avsåg den politiska dimensionen. Nu handlar det om den parlamentariska dimensionen, och därför anser vi att förslaget om att minska den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingens sammanträden till ett om året är oförståeligt.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Jag blev chockad när jag vid en livsmedelskonferens fick se den afrikanska delegationen hålla upp en skylt där det stod: Ge inte livsmedel till Afrika. Vi måste inse att Afrika inte behöver bistånd, utan självbestämmande i fråga om livsmedel. Intressant nog har den afrikanska befolkningen och jordbrukarna samma intresse som Östeuropas postkommunistiska jordbrukare och befolkning, eller till och med om man drar det till sin spets, de franska jordbrukarna och fransmännen, nämligen de lokala jordbrukarnas behov av att besluta vad de vill producera, hur det ska produceras och att sälja det på den lokala marknaden. Lokalbefolkningens intresse är att kunna äta lokalt producerad hälsosam mat av bra kvalitet. Idén med en liberaliserad global fri marknad å ena sidan, och självbestämmande i fråga om livsmedel å andra sidan, hör hemma i två olika logiska resonemang. I det hänseendet borde vi mer beslutsamt ta ställning för självbestämmande i fråga om livsmedel.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Den andra översynen av Cotonouavtalet kommer vid en mycket intressant tidpunkt, eftersom den möjliggör en analys av bestämmelserna i avtalet mot bakgrund av en verklighet i mycket snabb förändring. Mycket har hänt sedan den tidigare översynen 2005: vi har haft ekonomi-, livsmedels-, energi- och finanskriser och andra förändringar har orsakats av klimatförhandlingarna och deras inverkan på utvecklingsländerna.

Något som dock måste intressera parlamentsledamöterna är den gemensamma parlamentariska församlingens roll och de möjliga försöken att begränsa församlingens verksamhet och uppgifter. Kommissionsledamotens uttalande om att kommissionen inte har några sådana avsikter gläder mig verkligen. Detta är viktigt, för vare sig Europaparlamentet, den gemensamma parlamentariska församlingen eller parlamenten i AVS-länderna deltog i den beslutsprocess som har lett till förändringarna av avtalet.

En annan viktig fråga är regionaliseringen av förbindelserna mellan EU och AVS-länderna, och i synnerhet karaktären hos denna regionalisering. Jag är inte emot en regionalisering, men jag är övertygad om att regionala möten i den gemensamma parlamentariska församlingen inte borde ersätta plenarsammanträdena. Det vore faktiskt mer naturligt om besluten om strukturerna och principerna för arbetet i den gemensamma parlamentariska församlingen fattades av församlingen själv, och inte av parterna till avtalet.

Jag stöder önskemålet i betänkandet om att stärka de nationella parlamenten. Louis Michel talade om detta. I framtiden vill vi att alla företrädare för AVS-länderna som deltar i arbetet i den gemensamma parlamentariska församlingen ska vara ledamöter i sitt lands parlament, inte företrädare för landets regering.

Det är även viktigt att de nationella parlamenten i AVS-länderna får möjlighet att spela en betydelsefull roll i utvecklingssamarbetet, i utarbetandet och genomförandet av program och i övervakningen och utvärderingen

av de åtgärder som vidtas. Därför är det nödvändigt med tillgång till strategiska dokument. Jag håller dessutom naturligtvis med om att dubbelarbete måste undvikas och att komplementariteten hos och synergin mellan de ekonomiska partnerskapsavtalen och den gemensamma parlamentariska församlingen är mycket viktig.

Véronique De Keyser (S&D). – (FR) Herr talman! Artikel 13 i Cotonouavtalet har inte setts över sedan 2000. Den rör ett känsligt ämne: dialogen mellan Europeiska unionen och AVS-länderna om invandring, rättvis behandling av invandrare, principerna om "non-refoulement", de bakomliggande orsakerna till invandring och slutligen kampen mot olaglig invandring samt aspekter som rör återtagande, och det är dessa båda aspekter som EU främst har ägnat sig åt.

Det är omänskligt att det saknas en gemensam invandringspolitik som lever upp till de värden som EU säger sig upprätthålla. I och med den planerade översynen av artikel 13 uppstår en risk för ökat förtryck och förföljelse av olagliga invandrare. Det tragiska exemplet med det bilaterala avtalet mellan Italien och Libyen, som lett till oacceptabla humanitära situationer, verkar inte ha minskat iveren hos dem som vill skärpa artikel 13 för att stärka avsnittet om kampen mot olaglig invandring.

Dessutom förföljs nu olagliga invandrare öppet och utan omsvep i vissa regioner, och då tänker jag på Kalabrien. I stället för att agera utifrån den rädsla som den aktuella krisen väcker måste vi framhålla de synergieffekter som kan skapas mellan invandring och utveckling.

Om AVS-länderna behöver stöd för att komma igång ekonomiskt, kommer vi själva att behöva invandringen för att kunna bemöta den kris som drabbat oss. Vi borde därför inrikta oss på laglig invandring och rörlighet. Det är de enda garantierna mot det hatiska klimat som i smyg slår rot i våra egna länder.

Niccolò Rinaldi (ALDE). – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Som liberaler och demokrater vill vi utnyttja översynen av Cotonouavtalet för att bekräfta en syn på modernitet som också stöds av AVS-länderna, och när jag talar om modernitet menar jag framför allt befästandet av politiska linjer som kan betona och möjliggöra större frihet.

Denna frihet borde först och främst innebära frihet från byråkrati, vilken blir allt mer utbredd i AVS-länderna och utgör ett ständigt hinder för ekonomisk tillväxt. Denna frihet bör framför allt innebära en möjlighet för studerande att studera utomlands, och jag anser att vi borde ta det tillfälle i akt som denna översyn innebär att lansera ett ambitiöst program med studiestipendier. Denna frihet bör ske genom spridning av ny IT-teknik, så att särskilt Internet kan bli en tillgång som är tillgänglig för så många som möjligt.

Friheten borde slutligen möjliggöra fri rörlighet för alla arbetstagare så att det blir möjligt att lösa de allvarliga fall med ingripanden som Véronique De Keyser hänvisade till när hon talade om bilaterala fördrag. Cotonouavtalet, som är den direkta uppföljaren till Lomé- och Yaoundéavtalen, har en lång historia. Vid en tidpunkt var detta avtal en föregångare och om man genom avtalet kan hantera nya utmaningar kommer det återigen att kunna spela en viktig roll.

Mariya Nedelcheva (PPE). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill först och främst gratulera Eva Joly till ett bra betänkande.

Översynen av Cotonouavtalet måste verkligen utgöra ett tillfälle att slutligen granska läget och på grundval av de lärdomar som dragits föreslå lösningar för att förbättra avtalets genomförande, funktionssätt och inverkan. Att fastställa tydliga prioriteringar är i det avseendet oerhört viktigt.

Jag vill betona tre frågor. Till att börja med måste vi förtydliga innehållet i den politiska dialogen. Vi får inte förlora inriktningen på befästande av fred eller förebyggande och lösning av konflikter. Att göra de befintliga instrumenten operativa och att införa hänvisningar till kampen mot handeln med handeldvapen och mot narkotika är i stället utmaningar som när de väl har övervunnits kommer att få en positiv politisk, ekonomisk och social inverkan.

För det andra är det oerhört viktigt att ingå flexibla och välavvägda ekonomiska partnerskapsavtal med vederbörlig hänsyn till den regionala utvecklingen. De viktigaste sektorerna, som exempelvis jordbruk, förnybar energi och sysselsättning för unga människor, borde beaktas i högre grad. En regelbunden dialog med lokalbefolkningarna kommer att möjliggöra en realistisk anpassning.

Slutligen är den institutionella ramen av största vikt. Att garantera bättre samstämmighet mellan avtalets olika pelare är absolut nödvändigt. Att stärka den gemensamma parlamentariska församlingens och de nationella parlamentens inflytande kommer automatiskt att leda till en bättre demokratisk granskning och framför allt till en mycket större insyn.

Avslutningsvis måste alla instrument, oavsett om de är nya eller reviderade, bevara de grundläggande principerna för och andan i avtalet, och vi får framför allt inte förlora det centrala målet ur sikte, nämligen att utrota fattigdomen och samtidigt bidra till en hållbar utveckling och till en gradvis integration av AVS-länderna i den globala ekonomin.

Michael Cashman (S&D). – (EN) Herr talman! I begränsningen visar sig mästaren. Gratulationer till Eva Joly och till kommissionsledamot Karel De Gucht. Parlamentet grundar dessa förhandlingar på principen om icke-förhandlingsbara människorättsklausuler och sanktioner vid underlåtenhet att följa dessa klausuler, bland annat vad gäller diskriminering på grund av kön, ras eller etniskt ursprung, religion eller tro, funktionshinder, ålder, sexuell läggning, och av personer med hiv/aids.

Herr kommissionsledamot! Det sägs att vissa medlemsstater inte vill ha detta ändringsförslag, men för parlamentet är det mycket viktigt. De mänskliga rättigheterna urholkas som vi väl vet alltför ofta, främst för att tillskansa sig partipolitiska fördelar. Försvaret av de grundläggande rättigheterna ligger till grund för EU, och borde därför ligga till grund och vara centralt för våra förbindelser med AVS-länderna.

Det här är förmodligen sista gången som ni kommer att tala till oss i egenskap av kommissionsledamot med ansvar för utveckling, så jag vill gärna varmt tacka er på parlamentets vägnar. Ni har varit en trofast försvarare av de mänskliga rättigheterna och av EU:s värderingar, och jag önskar er lycka till med ert nya uppdrag. Tack.

Maria Da Graça Carvalho (PPE). – (PT) I denna reviderade version av Cotonouavtalet införs centrala frågor med avseende på hållbar utveckling och ett gradvis införlivande av AVS-länderna i den globala ekonomin. Frågor som klimatförändringar, energitrygghet och utbildning är väsentliga för utvecklingen i dessa länder.

Samtidigt kan den globala uppvärmningen innebära en möjlighet. Kostnaderna för den förnybara energi som dessa länder förfogar över är av grundläggande betydelse för deras ekonomiska och sociala utveckling och gör det möjligt för dem att gå mot ett oberoende i fråga om energi, så att de kan möta den globala krisen.

Investeringar i utbildning är lika viktigt när det gäller att bekämpa fattigdom, arbetslöshet, utvandring och forskarflykt, och kommer att bidra till att bygga upp ekonomin i dessa länder.

Avslutningsvis vill jag särskilt nämna de små östaterna, som är särskilt sårbara och bräckliga. Mot bakgrund av detta bör man vid genomförandet av Cotonouavtalet beakta strategin från Mauritius och handlingsplanen från Barbados, i vilka ett antal åtgärder fastställs för att hjälpa östater under utveckling att skapa en hållbar utveckling.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Herr talman! Parlamentet har samlats vid just denna tidpunkt för att besluta om den andra översynen av Cotonouavtalet.

Jag skulle dock vilja lyfta fram den nuvarande svåra situationen i Haiti. Situationen kräver solidaritet, åtgärder och uppmärksamhet på internationell nivå. Mina tankar går naturligtvis till dem som har mist sina liv och till dem som befinner sig i en verkligt desperat situation.

När det gäller den fråga som diskuteras här vet vi att syftet med Cotonouavtalet är att skapa samarbetsramar som kan utgöra ett gemensamt svar från AVS-länderna och EU på globaliseringen, bidra till freden och säkerheten och främja en demokratisk politisk miljö.

Vid 2005 års översyn togs ett antal steg i rätt riktning. Mycket arbete kvarstår dock. Den globala ekonomiska och finansiella krisen, klimatfrågorna och den ökade kostnaden för livsmedel och energi är skälen till den nya reviderade versionen.

Jag kommer inte längre att rösta för att EU ska bevara – och om möjligt öka – biståndet till AVS-länderna. Jag instämmer i argumentet att de nationella parlamenten i dessa länder måste göras delaktiga i översynen av avtalet såväl nu som i framtiden, och jag uppberor behovet av att inbjuda dem att göra det.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Ett mål för den andra översynen av partnerskapsavtalet borde definitivt vara att främja en ansvarskultur. Det kommer att bli mycket svårt att nå detta utan hjälp av det civila samhällets organisationer, de icke-statliga organisationerna och parlamenten. Jag tror faktiskt inte att det är möjligt att föra en politik som fullständigt uppfyller de verkliga behoven hos de berörda samhällena.

En andra aspekt är det humanitära stödet. De 300 miljarder US-dollar som beviljats i bistånd under de senaste 40 åren har inte haft någon effekt om vi betänker att tillväxten på den afrikanska kontinenten under den perioden har varit lägre än 0,2 procent per år.

Detta är ett apokalyptiskt scenario som världssamfundet måste börja förstå. Världssamfundet måste äntligen börja hantera frågan med utvecklingsländerna som ett problem som verkligen är vårt, som ett problem som rör oss, som rör det dagliga livet i våra samhällen, och som måste hanteras dagligen tillsammans med de lokala institutioner som outhärligen eftersträvar en aning legitimitet.

Låt mig slutligen betona att investeringar i humankapital innebär att man måste inse att den största resursen för återhämtning är just de människor som genomgår svåra situationer. Det är de som bär ansvaret för att dra kontinenten ur avgrunden, och det är vi som måste uppmärksamma problemen i dessa länder med ett tydligt syfte: det gemensamma bästa som är ett intresse inte bara för AVS-länderna utan också för oss, och framtiden för våra medborgare.

Vi borde uppmärksamma människor i stället för pengar, och innehåll i stället för tillkännagivanden. Det kommer att göra det möjligt för oss att på bästa sätt utnyttja våra strategier.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag har upprepade gånger kritiserat att de nationella parlamenten och de icke-statliga organisationerna i utvecklingsländerna inte är delaktiga i besluten om utvecklingsstödet, och att de inte har tillgång till strategiska dokument. Detta måste korrigeras vid den nya översynen av Cotonouavtalet. I det nya avtalet bör man även införliva åtaganden för de enskilda regeringarna och parlamenten om att skapa fungerande nationella skattesystem. Det är viktigt för båda avtalsparterna. AVS-länderna behöver slutligen en egen standardmässig skatteförvaltning, dvs. planerade skatteintäkter för sina egna utvecklingsmål. Detta kommer i sin tur att hjälpa oss i EU i vår kamp mot missbruket av skatteparadis och mot skatteflykt och olaglig kapitalflykt.

Som vice ordförande med ansvar för mänskliga rättigheter kräver jag att internationella fördrag också ska innehålla människorättsklausuler, och inte bara för AVS-länderna. Det är tråkigt att konstatera att Eva Jolys betänkande, som är bra i andra hänseenden, inte innehåller något sådant krav. Jag uppmanar kommissionen och det spanska ordförandeskapet att åtgärda detta.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) Det betänkande som vi har diskuterat i dag rör många problem som hänger samman med livsmedelstryggheten i AVS-länderna. Jag anser inte att vi kan tala om detta ämne utan att också beakta några av realiteterna i fråga om det europeiska jordbruket.

Europeiska unionen kan och borde till och med inta rollen som tillsynsmyndighet på de globala marknaderna. Om EU minskar sin jordbruksproduktion skulle den ökade livsmedelsimporten i hög grad bidra till en global höjning av livsmedelspriserna. Därför måste EU:s livsmedelsproduktion bevaras på konstanta nivåer för EU-medborgarnas skull, vilket även gynnar medborgarna i AVS-staterna och andra stater.

Jag anser därför att aspekterna med de fattigare ländernas livsmedelstrygghet också är nära sammankopplade med framtiden för EU:s gemensamma jordbrukspolitik.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Herr talman! Också jag vill framföra mitt stöd för det utmärkta betänkandet från min kollega Eva Joly. AVS-EU-partnerskapet är mer nödvändigt än någonsin, och tragedin i Haiti visar hur outhärligt AVS-EU-partnerskapet är och att det absolut måste fördjupas.

Det är ovanligt att över huvud taget tala om detta med en kommissionsledamot som i dag ansvarar för utveckling men som i morgon kommer att ansvara för handel, och just av det skälet vill jag ge er tre förslag.

För det första, och precis som andra före mig har sagt, borde vi när det gäller parlamentarisk kontroll och den gemensamma parlamentariska församlingen fortsätta att hålla två årliga sammanträden och inte minska dem till ett.

För det andra, varför inte låta de ekonomiska partnerskapsavtalen bli föremål för en parlamentarisk kontroll i fallet med AVS-länderna, snarare än för en strängt kommersiell logik, så att man också i det sammanhanget kan göra parlamenten delaktiga och ansvariga för att kontrollera de ekonomiska partnerskapsavtalens konsekvenser för befolkningarna och försvaret av deras intressen i detta sammanhang?

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Översynen av Cotonouavtalet bör främja en omläggning av EU:s politik för samarbete och utvecklingsstöd. Denna politik bör inriktas på verkligt samarbete och solidaritet, och bör bidra till att främja en självständig och suverän utveckling i AVS-länderna.

Det finns en mängd mekanismer som för närvarande gör att många av dessa länder fortfarande domineras och underkuvas. En kvävande utlandsskuld, som betalats flera gånger om men som ändå alltid växer, spelar en viktig roll för inrättandet av den typen av förbindelser.

EU:s påtryckningar om att genomföra ekonomiska partnerskapsavtal – vilka i grunden är frihandelsavtal – har kommit att återspegla de nuvarande prioriteringarna för Europeiska utvecklingsfonden, vilka måste ses över, och vittnar om vilket tillvägagångssätt som nu följs. Genom detta tillvägagångssätt försöker man tvinga dessa länder att underställa sig nya förbindelser som bygger på beroende och att underställa sig de multinationella företagens intressen, vilket leder till en överanvändning av deras resurser så att de tjänar intressen som inte delas av deras medborgare.

Utvecklingsstödet får inte villkoras av genomförandet av ekonomiska partnerskapsavtal. AVS-ländernas farhågor och invändningar måste respekteras, tillsammans med deras egna prioriteringar.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Jag säger det rakt ut: jag tycker inte att punkt 31 i det nuvarande förslaget till en andra översyn av avtalet är särskilt förnuftigt. Också jag motsätter mig den typ av stafettlöpning som de olika återtagandeaftalen för flyktingar skapar, vilka leder till att de berörda människorna förflyttas från ett land till ett annat. I det hänseendet finns definitivt ett behov av att bättre reglera sådana överlappande avtal på internationell nivå. Jag tycker dock att det är ännu viktigare att undvika den här typen av situation till att börja med. Jag anser därför att förslaget om att underlätta visering för kortare vistelser för personer från AVS-länderna är fel metod. Låt oss därför stödja självhjälp. Låt oss främja självständighet. Låt oss omvandla mottagare av välgörenhet till producenter med självkänsla. Det skulle verkligen sätta stopp för den sociala utvandringen och flykten från social fattigdom.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! I eftermiddag hölls en debatt om den enorma och ofattbara katastrofen i Haiti och om hur EU kan komma till undsättning för offren. Denna debatt bör påminna oss – och det är därför jag har begärt ordet vid kvällens sammanträde – om att vårt förhållningssätt till avtal med länder med allvarliga ekonomiska problem och som är särskilt sårbara för naturkatastrofer, liksom tragedin i Haiti har visat, helt måste skilja sig från vårt förhållningssätt till EU:s övriga ekonomiska avtal. Vi talar om länder som är drabbade av fattigdom, armod och sjukdomar. Vi talar om länder där humanitär kris tenderar att bli regeln.

Det är därför vårt ansvar, vår plikt, vår övertygelse och grundstenen för Europeiska unionen att vi sätter mänskligt liv före allt annat och eventuella tekniska eller ekonomiska dimensioner efter det. Därför måste allt som vi har diskuterat i dag, och byråkratin och de tekniska frågorna lösas snarast möjligt.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! När jag tänker på Västindien tänker jag på två saker: den nuvarande allvarliga katastrofen i Haiti, och med tanke på att jag arbetat i parlamentet i många år tänker jag även på parlamentsledamöternas lyxiga tillvaro vid sammanträdena i den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen.

Efter denna långa debatt, där viktiga saker har sagts, bör vi sända ett mycket konkret budskap, även med tanke på situationen i Haiti, om att klara oss utan nästa eller de två kommande stora sammanträdena i den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen i just dessa länder, och faktiskt låta nettointäkten användas till förmån för offren. Det skulle endast vara en droppe i havet men det vore symboliskt, och det skulle visa att vi verkligen omsätter de många fina ord som sägs här i parlamentet i praktiken.

Crescenzo Rivellini (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! AVS-församlingen är särskilt betydelsefull vid denna politiskt viktiga tidpunkt då globaliseringen mer eller mindre har delat världen i länder som producerar produkter och länder som producerar idéer, vilket ger upphov till en migration av arbetstagare samt naturligtvis av varor.

Till grund för denna process ligger Medelhavsområdet, som är den verkliga stödpunkten mellan Europa och AVS-länderna. Cotonoureglerna måste därför anpassas till denna nya situation, och jag föreslår – på begäran av Italiens president, Giorgio Napolitano, som officiellt stöder detta förslag – att ett decentraliserat kontor eller ett fast årligt sammanträde för AVS-församlingen ska börja hållas i den mest mångvetniska och europeiska staden vid Medelhavet, som också ligger nära AVS-länderna: Neapel.

Jag upprepar därför – återigen på begäran av Italiens president – att jag rekommenderar att detta förslag ska diskuteras i de nya avtalen. Dessutom medför det fördelen att vi för EU närmare medborgarna och folket i södra Italien, som är Europas verkliga logistiska plattform med hänsyn till länderna i Medelhavsområdet.

Janusz Wojciechowski (ECR). – (PL) Herr talman! Jag tar mig friheten att begära ordet efter att ha lyssnat till Rareș-Lucian Niculescus anförande, och vill ge mitt bestämda stöd till hans åsikt, nämligen att vi i våra ekonomiska förbindelser med andra länder, däribland AVS-länderna, inte får förlora EU:s livsmedelstrygghet ur sikte. När vi talar om våra förbindelser med AVS-länderna kan vi erinra oss reformen av sockermarknaden, som sades genomföras med den ädla strävan att stödja dessa länder, men i praktiken gjorde situationen för våra jordbrukare och konsumenter inom EU mycket värre och inte var till särskilt stor hjälp för AVS-länderna. Vi får aldrig glömma livsmedelstryggheten och att vårt samhälle behöver den tryggheten.

Karel De Gucht, ledamot av kommissionen. – (EN) Först och främst har vi när det gäller GSP och GSP+ i princip ingenting emot att dessa införlivas i Cotonouavtalet, men vi måste inse att GSP och GSP+ är ensidiga och att Cotonou är kontraktuellt. Jag tror därför att det är mycket svårt att föra in dessa system i Cotonouavtalet, men vi kanske kan hitta metoder som gör sambandet närmare.

(FR) När det gäller demokratisk granskning har flera talare begärt att förfarandet att hålla två årliga plenarsammanträden ska behållas. Kommissionen är beredd att ompröva sin ståndpunkt i det hänseendet, men vi kunde kanske ändå enas om att låta de regionala mötena i så hög grad som möjligt sammanfalla med ett eller två av plenarsammanträdena, eftersom jag tycker att alla sammanträden i Europaparlamentet, tillsammans med mötena i andra institutioner, gör att det blir en väldig massa möten. Jag samtycker därför i princip till att hålla två plenarsammanträden, men låt oss försöka hålla dem i närmare anslutning till de regionala mötena.

Flera talare nämnde också de ekonomiska partnerskapsavtalens karaktär. Detta är den term som vi enats om, men vi borde faktiskt egentligen kalla dessa avtal för utvecklingspartnerskapsavtal, och jag tror att det också skulle underlätta diskussionen med AVS-länderna. Jag tror att det skulle kunna göra debatten lite öppnare. Om Europaparlamentet hur som helst godkänner den nya kommissionen och jag ingår i den, kommer jag att göra allt jag kan inom ramen för min behörighet att se till att dessa avtal blir en framgång och för att närvara vid sammanträdena i den gemensamma parlamentariska församlingen.

Det ställdes ett antal frågor om skatter. Jag tog upp detta redan i min inledning, och jag anser verkligen att det är viktigt att den frågan lyfts fram i våra diskussioner med AVS-länderna, men också i våra interna diskussioner, för allvarligt talat – och jag vet att också det spanska ordförandeskapet är mycket måna om denna fråga – om vi verkligen vill göra något måste vi också ha modet att ingripa genom våra samhällen i dessa utvecklingsländer. Problemet uppstår inte bara i detta sammanhang, utan i synnerhet och framför allt i förbindelserna mellan EU och dess egna samhällen och industrierna i utvecklingsländerna. Detta är en pågående process och vad jag förstår kommer också det spanska ordförandeskapet att ta initiativ i detta hänseende.

Angående migration:

(EN) När det gäller artikel 13 vill båda sidor modernisera denna fråga och kommissionen har lagt fram ett välvägt och sammanhängande förslag som bygger på de tre samarbetspelarna på områdena för migration och utveckling, laglig migration och olaglig migration och återtagande. De aspekter som tas upp i betänkandet beaktas på vederbörligt sätt. Alla områden förtjänar lika stor uppmärksamhet. Förhandlingar pågår, och vi är optimistiska när det gäller att komma överens under förutsättning att balansen mellan de tre pelarna bevaras.

Michael Cashman gjorde ett inlägg om diskriminering. Han är inte här för tillfället, men jag anser att han har helt rätt. Sexuell läggning ingick i de punkter som föreslogs av kommissionen och vi fäster mycket stor vikt vid detta, men precis som vi i kommissionen måste även ni vara medvetna om att homosexualitet i vissa AVS-länder är förbjudet enligt lag. Vi gjorde nyligen framställningar till Burundis och Ugandas presidenter eftersom de har infört diskriminerande lagar, men detta är ett mycket känsligt ämne och jag anser att det är dags att komma till rätta med denna fråga. Antingen insisterar vi på att texten ska vara mycket tydlig, och då kommer vi förmodligen inte att enas om den: det är den första möjligheten. En annan möjlighet vore kanske att göra texten något mindre specifikt formulerad. FN:s formuleringar är mindre specifika men täcker också sexuell läggning. Detta bör diskuteras vidare under förhandlingarna. Jag tror att jag har bemött de flesta frågor, även om det betyder att jag talat för länge.

Eva Joly, föredragande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Fattigdomen har inte försvunnit sedan Cotonouavtalet trädde i kraft. Vi har därför misslyckats med vårt utvecklingsuppdrag. Något måste ändras under denna andra översyn.

Det gläder mig att kunna säga att det finns ett tämligen brett samförstånd om de åtgärder som jag föreslår, och jag anser att en av de åtgärder som vi kan använda för att utrota fattigdomen är att verkligen bekämpa skatteparadiserna och att använda detta instrument för att göra vad vi kan. Inom EU och i AVS-regionen kan vi tvinga de multinationella företagen att land för land deklarerar hur mycket de tjänar och hur mycket de betalar i skatt.

Detta är också ett internationellt krav. Men det kommer att dröja många år innan detta krav uppfylls på internationell nivå. Så låt oss utnyttja de möjligheter vi har inom ramen för detta avtal för att införa den regeln inom EU. Därför vill jag be er att förkasta den föreslagna ändringen av punkt 16, och i stället bevara den ursprungliga ordalydelsen, där vi säger att vi först måste sopa rent framför egen dörr.

På samma sätt kan vi också tvinga Europeiska investeringsbanken att vidta åtgärder i fråga om skatteparadis. Vi borde förbjuda investeringar från Europeiska utvecklingsfonden i företag som inte deklarerar sina vinster i de länder där de verkar, utan som föredrar att deklarerar sina vinster i skatteparadis.

Det är vad som har skett i Zambia, där mycket stora investeringar, på upp till 46 miljoner US-dollar tror jag, t.ex. har gjorts i Mopani-gruvan. Detta har inte på något sätt förbättrat zambiernas liv, utan har snarare förbättrat livet för de aktieägare som gynnats av detta stöd. Det är därför helt kontraproduktivt. Vi kan påverka detta. Vi kan ändra EIB:s mandat. Låt oss därför göra vad vi kan och inte skjuta upp någonting till i morgon. Låt oss agera i denna fråga.

Sedan finns det principer som vi bör fortsätta att följa helt och hållet: mänskliga rättigheter och migranternas rättigheter, och jag uppmanar er att behålla min föreslagna ordalydelse i artikel 31 och inte tysta ned protesterna mot bilaterala avtal, som i praktiken utgör en utlokalisering av migrationsflödena.

(Applåder)

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon (onsdagen den 20 januari 2010).

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Corina Crețu (S&D), skriftlig. – (RO) Den andra översynen av Cotonouavtalet utgör ett tillfälle att utvärdera de områden som lämnats öppna för inkorrekt eller ineffektivt ändringar och det är också ett tillfälle att korrigera avtalet i enlighet med globaliseringens utveckling. Utmaningarna är många och beror på ekonomiska och sociala företeelser, t.ex. den ekonomiska och finansiella krisen och väpnade konflikter. Andra utmaningar beror på den negativa tendensen i fråga om folkhälsan i de berörda länderna, vilken visar sig genom att allt fler smittas av överförbara sjukdomar (tuberkulos, aids, malaria) och genom de allt fler offren för våld eller naturkatastrofer. Klimatförändringarna medför också utmaningar som är svårare att kontrollera, och alla dessa utmaningar skapar ett brådskande behov av att göra utvecklingsländernas befolkning mer motståndskraftig mot systemiska sociala brister. I det syftet måste också utvecklingssamarbetet i högre grad inriktas på de centrala aspekterna av folkhälso- och utbildningssystemen. Jag anser följaktligen att det är av avgörande betydelse att dessa aspekter tydliggörs genom att vi befäster avsnitt I – Utvecklingsstrategier – i del 3 i avtalet.

Martin Kastler (PPE), skriftlig. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag kommer att rösta för detta betänkande, eftersom jag anser att det är viktigt att fördjupa samarbetet mellan EU och AVS-staterna inom ramen för partnerskapsavtalen. Jag vill emellertid påpeka att betänkandet innehåller ordalydelsen "skyddet av kvinnors sexuella och reproduktiva hälsa". Men vad ligger bakom denna fras? Betyder den för det första att man ska garantera människors fysiska och psykiska välbefinnande i förhållande till alla områden av den mänskliga sexualiteten och reproduktionen genom att till exempel bekämpa sexuellt våld och könsstympning? Betyder den för det andra att man ska ge tillgång till information om vad som har kommit att kallas familjeplanering? Eller omfattar innebörden för det tredje också abort? Tidigare har kommissionen och rådet klargjort som svar på frågor från Europaparlamentets ledamöter att denna "sexuella och reproduktiva hälsa" inte omfattar abort. Det är precis så jag uppfattar det. Jag tycker därför att det är viktigt att fastställa att frasen "kvinnors sexuella och reproduktiva hälsa" inte omfattar abort och jag föreslår att detta ska förtydligas i avtalstexten.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) I dag pågår den andra översynen av Cotonouavtalet som undertecknades 2000, och syftet med denna översyn är att införa en rad förändringar av avtalet som kommer att hjälpa oss att nå dess mål: utrotning av fattigdomen, ekonomisk utveckling och en gradvis integration av AVS-staterna i världsekonomin. Det bör noteras att sedan den senaste översynen av Cotonouavtalet 2005 har den globala

situationen förändrats på många sätt (genom den finansiella krisen, klimatförändringarna, höjda livsmedels- och energipriser etc.) som alla direkt påverkar AVS-länderna. Jag instämmer helt och fullt i föredragandens åsikt att om de förändringar av den globala situationen som har skett inte hanteras på lämpligt sätt blir det svårt att nå målet för Cotonouavtalet och millennieutvecklingsmålen senast 2015. Det är välkänt att EU och AVS-länderna i dag har enats om vilka områden och artiklar som ska ses över i Cotonouavtalet, vilket delvis även omfattar ovanstående. Det innebär tyvärr och oroande nog att Europaparlamentet, den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen och parlamenten i medlemsstaterna och AVS-länderna inte har varit delaktiga i processen med att fatta de lämpliga besluten, vilket i hög grad påverkar öppenheten och trovärdigheten hos översynen av avtalet. För att öka den demokratiska legitimiteten och egenansvaret måste Europaparlamentet, den gemensamma parlamentariska AVS-EU-församlingen och EU-medlemsstaternas och AVS-ländernas parlament få mer att säga till om vid översynen av avtalet.

9. Processuella rättigheter vid straffrättsliga förfaranden (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om

– en muntlig fråga till rådet från Sarah Ludford, Elena Oana Antonescu, Carmen Romero López, Heidi Hautala och Rui Tavares, för utskottet för medborgerliga friheter samt rättsliga och inrikes frågor, om processuella rättigheter vid straffrättsliga förfaranden (O-0155/2009 – B7-0343/2009), och

– en muntlig fråga till kommissionen från Sarah Ludford, Elena Oana Antonescu, Carmen Romero López, Heidi Hautala och Rui Tavares, för utskottet för medborgerliga friheter samt rättsliga och inrikes frågor, om processuella rättigheter vid straffrättsliga förfaranden (O-0156/2009 – B7-0344/2009).

Sarah Ludford, frågeställare. – (EN) Herr talman! Jag medger uppriktigt och fullt ut att dessa båda muntliga frågor som lades fram den 1 december förra året har överskuggats av händelseutvecklingen, men denna debatt är fortfarande värdefull när det gäller att erkänna att frågan om processuella rättigheter är tillbaka på dagordningen efter en beklaglig frånvaro under flera år och betona att detta program är brådskande och måste prioriteras.

Europaparlamentet har under de senaste tio åren konsekvent klagat på att de processuella garantierna och åtalades rättigheter inte har fått samma uppmärksamhet eller varit föremål för lika många åtgärder som åtgärderna för att öka takten i och effektiviteten hos utredningar och straffrättsliga förfaranden. Vi har ställt oss bakom det senare eftersom fler brottslingar då kan gripas. De som i princip förkastar den europeiska arresteringsordern är de som försvarar maffiabrottslingar och rånare, våldtäktsmän och terrorister på rymmen. Men det handlar om balans och om att säkra "den europeiska arresteringsordern plus", och således om rättvisa på det stora hela, genom processuella garantier som kan åtfölja förenklade gränsöverskridande straffrättsliga förfaranden. Motståndarna till den europeiska arresteringsordern vill förstås inte ha några EU-åtgärder om rättigheter heller, utan bara en "mjuk" version av den europeiska arresteringsordern.

Men tillämpningen av den europeiska arresteringsordern utan lämpliga processuella garantier har i vissa fall lett till rättsvägran, eftersom det ömsesidiga erkännandet inte har åtföljts av en stabil grund för ömsesidig tillit. Ett av dessa fall rör min väljare Andrew Symeou. Andrew har suttit fängslad i Grekland i sex månader i väntan på rättegång och är anklagad för dråp, på grund av vad som tycks bero på en förväxling av personer och tyvärr på polisbrutalitet mot vittnen, och jag anser att den europeiska arresteringsordern har missbrukats. När den europeiska arresteringsordern antogs 2002 var det enligt alla sidor under förutsättning att denna åtgärd, som skulle innebära att EU-medborgare skulle kunna ställas inför rätta och fängslas i en annan medlemsstat, snabbt skulle åtföljas av åtgärder som skulle garantera EU-medborgarnas rätt till en rättvis rättegång och att det inte skulle ske några rättegångsfel. Medlemsstaterna bröt detta löfte genom att inte godkänna kommissionens förslag från 2004 om ett skäligen brett rambeslut om processuella rättigheter, och nu är en stegvis strategi det bästa vi kan åstadkomma. Jag är tacksam för att frågan på nytt togs upp av det svenska ordförandeskapet, men det är endast en stegvis färdplan.

Vi måste se glasets halvfyllt och vara optimistiska, även om jag beklagar att rådet oroande nog endast lovar att överväga och inte lagstifta om den europeiska borgensmodellen (euro-bail), vilket kunde ha hjälpt Andrew Symeou som uttryckligen har nekats borgen eftersom han är utländsk. Domare uppmanas för närvarande att driva igenom domar och utslag från domstolar i andra medlemsstater utan att granska fakta, och det kommer att leda till ökad kritik och allmän oro om det inte införs en EU-omfattande förenlighet med processuella minimigarantier och försvarsrättigheter vid brottsutredningar och straffrättsliga förfaranden. Det är inte bara de enskilda medborgarna som oroar sig över dåligt garanterade rättigheter, utan detta avskräcker också domare och polis och åklagare från att samarbeta.

Jag råkar anse att garantin av de mänskliga rättigheterna inom ramen för den europeiska arresteringsordern borde vara ett uttryckligt villkor för utlämning, även om kommissionen starkt motsätter sig detta. Tack vare liberalerna och demokraterna anges i den brittiska genomförandelagen för åtgärden att domstolen måste vara övertygad om att ingen överträdelse av Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna (ECHR) har skett. Märkligt nog tycks de brittiska domstolarna vara tveksamma till att åberopa denna klausul för att hindra överlämnanden. Om alla medlemsstater verkligen uppfyllde sina åtaganden i enlighet med ECHR skulle det kanske inte behövas några EU-åtgärder. Problemet är inte att det saknas normer utan att de inte följs i praktiken, och många medlemsstater dras inför Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna av det skälet. Med tanke på att EU-staterna enligt fördraget om Europeiska unionen och nu fördraget om Europeiska unionens funktionssätt är skyldiga att respektera Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna är detta skamligt och oacceptabelt. Så vi behöver en EU-mekanism för genomförande som från och med nu kommer att motsvaras av kommissionens överträdelsebehörigheter och EG-domstolens tillsyn. EU:s åtgärder måste alltså vara både förenliga med ECHR och inte strida mot eller undergräva den, och samtidigt tillföra ett mervärde genom att stärka den praktiska tillämpningen.

Jag hoppas att kommissionen och rådet är eniga om att standarden för de direktiv som garanterar de grundläggande rättigheterna borde vara hög. Medlemsstaternas initiativ för tolkning och översättning, inom ramen för vilket den text lades fram som rådet enades om i oktober förra året, är mindre långtgående än kommissionens text och måste förbättras. Så det oroar oss att den första åtgärden inte håller högsta standard. Jag hoppas att vi kommer att vara mer ambitiösa och fastställa ett precedensfall för de kommande skedena genom att skapa processuella rättigheter som efter tolkning och översättning åtföljs av andra åtgärder som juridisk rådgivning, rätten till information, rätten att kommunicera med de konsulära myndigheterna etc. Jag vill därför att rådet och kommissionen försäkrar oss om att åtgärderna i färdplanen kommer att genomföras tillräckligt snabbt för att behålla drivkraften så att rätten till en rättvis rättegång verkligen kan genomföras i praktiken, vilket borde ha skett för länge sedan.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Det gläder mig att denna fråga har lagts fram av Sarah Ludford, som just talade, och av Elena Oana Antonescu, Carmen Romero López, Heidi Hautala och Rui Tavares, eftersom det här faktiskt är en fråga av överordnad betydelse om processuella garantier vid straffrättsliga förfaranden. I detta sammanhang vill jag säga att vi samtycker till att bättre profilera den fråga som ni lyft fram och vi instämmer också i att den borde harmoniseras på EU-nivå.

I er fråga angav ni inledningsvis att det svenska ordförandeskapet gjorde betydande framsteg. Det svenska ordförandeskapet gjorde verkligen stora framsteg på detta område. I oktober enades rådet om allmänna riktlinjer för texten om rätten till tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden och en månad senare, i november, antog rådet en plan för att göra framsteg genom ytterligare åtgärder i fråga om processuella garantier, som svar på Sarah Ludfords krav på åtgärder. Fru Ludford, ni nämnde själv vissa av dessa åtgärder, som exempelvis rätten till information om en persons rättigheter – upprepningen är avsiktlig – och skyldigheter vid alla straffrättsliga förfaranden i fråga om hjälp, juridisk rådgivning, kommunikation med familjemedlemmar och konsulära myndigheter, de särskilda garantier som måste införas och skyddet av utsatta åtalade personer. Detta var vad rådet åstadkom under det svenska ordförandeskapet.

Nu kanske ni tänker: Det var ju bra, men håller rådet med parlamentet om att detta arbete bör prioriteras även i fortsättningen? På det kan vi svara: Ja, det är en prioritering att fortsätta på detta sätt. Hur? Genom vilka initiativ?

Det första som det spanska ordförandeskapet kommer att göra, i samarbete med Europaparlamentet, är att försöka garantera antagandet av direktivet om rätten till tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden, som föreslagits av 13 medlemsstater. Det var inte möjligt att fortsätta med det förslag som lagts fram av kommissionen, och 13 medlemsstater har ersatt detta initiativ. Vi vill att detta initiativ ska godkännas, naturligtvis i samarbete med Europaparlamentet. Dessutom hoppas vi att kommissionen ska vidta lämpliga initiativ för de kvarstående aspekterna av processuella garantier. Vi vill verkligen att detta ska ske snarast möjligt så att vi kan inleda förfarandet för att godkänna dem, återigen genom samarbete mellan rådet och parlamentet.

Jag vill avslutningsvis säga att det spanska ordförandeskapet planerar att anordna ett seminarium i Madrid i mars, tillsammans med kommissionen och Europeiska rättsakademin, om ämnet med gemensamma normer för processuella garantier. Fru Ludford! Detta visar att vi är helt eniga med er och med dem som stöder denna fråga om att det är brådskande att reglera dessa frågor, att harmonisera dem inom hela EU och naturligtvis hela tiden hålla parlamentet informerat om hur arbetet framskrider.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Tack för denna fråga. Ni vet hur mycket jag värderar dessa processuella garantier. Det är sant att kommissionen i många år har kämpat för att se till att gemensamma minimiregler om rätten till försvar verkligen tillämpas vid alla straffrättsliga förfaranden inom EU. Detta är nödvändigt för det rättsliga samarbetet och det är en förutsättning för det mycket viktiga ömsesidiga förtroendet mellan medlemsstaterna. Kommissionen har outtröttligt arbetat för att se till att EU-rätten ska tillämpas på detta område. Dessutom stämmer det att färdplanen antogs av rådet den 30 november 2009 tack vare det svenska ordförandeskapet. Färdplanen är ett grundläggande steg mot att skapa EU-lagstiftning om processuella minimirättigheter. Medlemsstaterna har genom denna handling enats om räckvidden för denna lagstiftning och om nödvändigheten att anta sådan lagstiftning som en prioriterad fråga i fullt samarbete med Europaparlamentet. Liksom ni lyssnade jag just till Diego López Garrido, som på ett mycket bra sätt förklarade att det spanska ordförandeskapet också är inriktat på att anta dessa inledande åtgärder som kommer att ge oss en rad minimigarantier.

Det är sant att den stegvisa strategin i färdplanen i slutändan verkade vara en bra lösning. Denna strategi kommer att tillåta oss att nå vårt avsedda mål. Det stegvisa tillvägagångssättet innebär inte bara att en mer noggrann analys kan göras av varje rättighet inom ramen för lagstiftningsförslaget, utan också att varje rättighet under förhandlingarna kan granskas enskilt. Det gör att vi kan undvika köpslående mellan olika sektorer, vilket ibland utmärker lagstiftningstexter som omfattar alltför många frågor och kan göra det möjligt för vissa medlemsstater att ta över förhandlingarna för att vinna fördelar i en mycket specifik fråga. Jag är alltså övertygad om att den nya kommissionen kommer att arbeta så snabbt som möjligt för att lägga fram alla de lagstiftningsförslag som planeras i färdplanen och för att få dem antagna så snabbt som möjligt.

När det gäller rätten till tolkning och översättning, som är den första bestämmelsen i färdplanen, har kommissionen noterat det initiativ som lagts fram av ett antal medlemsstater. Jag måste säga att detta initiativ bygger på kommissionens förslag från juli 2009 och på de förhandlingar som ägde rum i rådet under andra hälften av 2009. Det stämmer hur som helst att medlemsstaternas initiativ inte är helt förenligt med Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna, eller med rättspraxisen för Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna.

Kommissionens gamla förslag, i vilket tolkning av mötena mellan en tilltalad person och försvaret gjordes obligatorisk, följs inte helt upp av medlemsstaternas initiativ, vilket begränsar denna rätt till kommunikation som sker hos polismyndigheter och vid rättegången. Dessutom omfattade kommissionens gamla förslag rätten till översättning, som är en mer omfattande rättighet i kommissionens text.

Europaparlamentet och rådet kommer naturligtvis att samarbeta på detta område och jag tror att vi kommer att kunna åstadkomma en ambitiös text om processuella rättigheter. Detta är väsentligt om vi vill skapa ett verkligt europeiskt rättsligt område. Vi kommer också att se till att texten är förenlig med standarderna i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och i rättspraxisen för Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, samt i stadgan om de grundläggande rättigheterna. Därför är jag säker på att vi kommer att kunna räkna med att parlamentet ska agera i denna fråga och jag noterar återigen att det spanska ordförandeskapet också kommer att ge oss sitt stöd.

Elena Oana Antonescu, *för PPE-gruppen*. – (RO) Även om framsteg har gjorts på området för ömsesidigt erkännande av beslut i straffrättsliga frågor har mycket begränsade framsteg gjorts när det gäller att garantera och säkra misstänkta och åtalade personers rättigheter.

Betydelsen av gemensamma normer är ett grundläggande villkor för att skapa ett ömsesidigt förtroende för medlemsstaternas rättssystem. Bristen på balans mellan misstänkta och åtalade personers rättigheter å ena sidan, och de instrument som åklagaren förfogar över å andra sidan, kan äventyra principen med ömsesidigt erkännande av beslut. Därför var det initiativ som lanserades av det svenska ordförandeskapet i juli 2009 om att lägga fram en färdplan för att stärka misstänkta och åtalade personers processuella rättigheter ett mycket viktigt framsteg.

När det gäller rätten till översättning och tolkning har en ny institutionell ram skapats i och med Lissabonfördragets ikraftträdande den 1 december. Det förslag till rambeslut som fortfarande behandlas i utskottet för medborgerliga friheter samt rättsliga och inrikes frågor måste omvandlas till ett förslag till direktiv om arbetet med denna fråga ska kunna föras vidare.

Vi oroade oss över tidsplanen och räckvidden för tillämpningen av de framtida initiativen om processuella rättigheter. Därför beslutade vi att lägga fram dessa frågor för kommissionen och rådet. Kort efter att de lades fram i december presenterade 13 medlemsstater, däribland Rumänien, ett initiativ till direktiv från Europaparlamentet och rådet. Jag är övertygad om att vi under hela processen kommer att lyckas förbättra

denna text, både när det gäller räckvidden för dess tillämpning och att garantera integriteten hos förfarandena och kvaliteten på översättningen och tolkningen.

När det gäller de övriga åtgärder som planeras i färdplanen anser vi att de är avsedda att garantera tillgången till rättigheter samt till juridisk rådgivning och rättshjälp, inrätta särskilda garantier för sårbara misstänkta eller åtalade personer och informera dem om deras rättigheter och de berörda kostnaderna. Vi vill att rådet och kommissionen ska göra tydliga åtaganden så att ett förslag till en förordning läggs fram snarast möjligt.

De befintliga skillnaderna mellan medlemsstaterna gör att gemensamma normer måste antas omgående.

Carmen Romero López, för S&D-gruppen. – (ES) Jag vill välkomna det spanska ordförandeskapet, och samtidigt betona att detta är det första initiativet om processuella rättigheter. Vi har debatterat detta ämne, men debatten lämnades öppen när det svenska ordförandeskapet avslutades.

Detta utkast till initiativ har redan lagts fram för parlamentet och en första debatt har redan ägt rum. Vi anser därför att frågan är relevant och fortsätter att vara relevant på grund av ämnets betydelse. Förbättringar kan säkerligen göras på området och vi hoppas att framsteg kommer att göras under initiativets olika skeden.

Precis som Jacques Barrot påpekade var kommissionens förslag faktiskt mer ambitiöst och vi måste därför förbättra den nuvarande texten i parlamentet. Det är dock inte på något sätt en ny text, eftersom den redan har debatterats av parlamentet och kommissionen, mot medlemsstaternas vilja.

Det svenska ordförandeskapet försökte få igång saker och ting igen med sin färdplan, men trots det är situationen fortfarande svår för medlemsstaterna. Situationen förändrades tydligt efter Lissabonfördraget, eftersom det nu är parlamentet som fattar besluten. Vi anser därför att kommissionen och rådet åter måste se över de processuella rättigheterna i det nya scenario som råder i dag.

Vi vill att dessa processuella rättigheter ska betraktas som ett paket. Vi kan inte erkänna rätten till översättning utan att erkänna rätten till rättshjälp eller rätten till information. Av det skälet måste kommissionens planer på att fortsätta att lägga fram dessa rättigheter år efter år enligt vår åsikt påskyndas så att ämnet kan behandlas snarast möjligt.

Det är sant att lagstiftningen om bekämpning av terrorism kullkastar garantierna, men om vi vill skapa ett område med rättvisa och frihet måste vi lita på våra värderingar så att vi också kan överföra dem till EU-projektet.

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Parlamentet föreslog att en europeisk arresteringsorder skulle inrättas den 6 september 2001. Vårt förslag skulle fortfarande ligga och samla damm om det inte hade varit för händelserna i New York fem dagar senare. Usama Bin Laden bidrog till att göra arresteringsordern till en verklighet, och det var jag som fick äran att lotsa åtgärden genom parlamentet.

Parlamentet insisterade vid den tidpunkten på att arresteringsordern skulle åtföljas av processuella minimigarantier vid straffrättsliga förfaranden. Kommissionen lade fram sina förslag 2002 och utlovade snabb handling. Så varför har frågan fram till nyligen legat orörd hos rådet? Varför har kommissionen inte vidtagit stränga åtgärder för att se till att alla dess förslag godkändes, i stället för att de ska godkännas separat?

Den europeiska arresteringsordern har ersatt utlämning. Den har avsevärt minskat den tid som krävs för utlämning. Den har främjat direkta kontakter mellan medlemsstaternas rättsliga myndigheter. Den har uteslutit beslut som fattas på grundval av politisk opportunistik eftersom medlemsstaterna utlämnar sina egna medborgare.

Den har i hög grad ökat rättssäkerheten på vår kontinent, men den europeiska arresteringsordern bygger på ömsesidig tillit, och det finns alltför många fall där denna tillit ifrågasätts av våra medborgare.

Två av mina väljare hålls för närvarande i förvar i Ungern i väntan på rättegång. Trots att de begärdes utlämnade för över ett år sedan, och trots att de har varit där i två månader, har de ännu inte åtalats och deras rättegång kan ännu dröja i månader. En av väljarna har förlorat sitt arbete och sin familjs huvudsakliga inkomstkälla. Båda har berövats närheten till sina anhöriga. Och ändå kan båda vara oskyldiga till de brott som de anklagas för.

Fall som detta ger det europeiska rättsliga samarbetet dåligt rykte. De vanäror regeringarna och deras brist på handling i rådet. Författarna till denna muntliga fråga har rätt: dessa fall måste omedelbart uppmärksammas inom EU.

(Talaren samtyckte till att svara på en fråga på högst en halv minut i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

Talmannen. – Tack, herr Watson. Jag tänkte kalla er den europeiska arresteringsorderns "gudfader", men jag var rädd att det skulle missuppfattas.

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Herr Watson! Ni sade att Usama Bin Laden och den 11 september var skälet till att den europeiska arresteringsordern antogs. Anser ni därmed att den europeiska arresteringsordern endast bör användas mot terrorister och mördare och vid allvarliga våldsbrott?

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Om jag får svara på det sade jag inte att Usama Bin Laden var anledningen, utan att han bidrog till att påskynda saker och ting. Arresteringsordern var aldrig avsedd att endast omfatta terroristbrott, utan alla allvarliga brott. De som motsätter sig dess användning är samma personer som faktiskt motsätter sig rättssäkerheten på vår kontinent och det skydd som den europeiska arresteringsordern ger våra medborgare.

Heidi Hautala, för Verts/ALE-gruppen. – (FI) Herr talman! Graham Watson har helt rätt när han säger att Europaparlamentet från första början insisterade på att den europeiska arresteringsordern borde åtföljas av tydliga straffprocessrättsliga miniminormer. Vi kan nu tydligt se vilka problem många medlemsstater står inför, eftersom den europeiska arresteringsordern vilar på lös grund. Den vilar i sanning på lös grund, eftersom det antas att medlemsstaterna böra kunna förlita sig på andra staters rättssystem, dvs. att rättsstatsprincipen och normer för rättvisa rättegångar är verklighet i de olika medlemsstaterna.

I likhet med andra här tidigare kan även jag ge exempel på att detta inte är fallet och hur brådskande det är att kommissionen ingriper, precis som min kollega föreslog för en stund sedan. Vi måste införa ett heltäckande system för att göra framsteg när det gäller minimirättigheter vid brottmålsförfaranden. Jag anser att vi också genom Lissabonfördraget får denna möjlighet, eftersom Europaparlamentet nu tillsammans med rådet är en helt behörig lagstiftande institution och det glädde mig mycket att höra Jacques Barrot säga att han hade förtroende för detta partnerskap mellan kommissionen och parlamentet. Kommissionen och parlamentet måste nu bilda en maktaxel för att verkligen övervinna motståndet från de medlemsstater som har varit ovilliga att göra framsteg inom detta område.

Jag lovade berätta för er vad som händer om man inte följer rättsstatsprincipen utan i stället den europeiska arresteringsordern. I Finland finns det för närvarande ett tjetjenskt par, Hadižat och Malik Gataev, som har blivit internerade. De kom från Litauen, där de i flera år förestod ett barnhem för barn som var offer för kriget i Tjetjenien, men det visade sig att säkerhetspolisen i Tjetjenien avbröt deras verksamhet under förevändning att det kan ha förekommit lindrigare fall av våld inom familjen. Det rörde sig eventuellt huvudsakligen om familjerelaterat våld och ingenting som exempelvis hade att göra med allvarliga övergrepp. Paret i Finland ansöker om asyl och Litauen kräver att de ska utlämnas. Ärendet provas nästa måndag i Helsingfors tingsrätt.

Vad i hela världen ska man göra i en sådan situation, med tanke på att man här i grunden anser att Finland bör kunna lita på att detta par kommer att få en rättvis rättegång i Litauen? Vi har mycket tydliga bevis på att detta inte har varit fallet, och enligt min mening finns det många exempel på sådana händelser, då den europeiska arresteringsordern i själva verket har saknat betydelse. Vi måste kunna göra framsteg i denna fråga, eftersom det annars kommer att bli helt omöjligt för oss att skapa det förtroende mellan medlemsstaterna som oundvikligen kommer att krävas om vi ska inleda ett rättsligt samarbete.

Janusz Wojciechowski, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Precis som Heidi Hautala nyss gjorde vill även jag ge ett exempel. En viss ung man från Polen dömdes i Storbritannien till livstids fängelse för våldtäkt i en rättegång, baserad på indicier, som ägde rum under inflytande av en omfattande förtalskampanj i pressen och som, enligt vissa observatörer, inte nådde upp till de polska normerna, i varje fall inte för en rättvis rättegång. Mannen avtjänar nu ett livstidsstraff i ett fängelse i Polen, trots att den polska lagstiftningen inte innehåller bestämmelser om livstidsstraff för våldtäkt, endast för mord – våldtäkt medför ett maximistraff på 12 år. Vi har därför en situation där en person som sitter i ett polskt fängelse har fått en dom som inte överensstämmer med principerna i den polska lagstiftningen.

Jag nämner detta exempel för att belysa problemet och som ett argument för det brådskande behovet att fastställa vissa allmänna normer, både i fråga om det straffrättsliga förfarandet och, enligt min åsikt, när det gäller bestämmelser för verkställandet av domar. Vi ställs nämligen allt oftare inför situationer då brottslingar döms i ett land och avtjänar sitt straff i ett annat. Därför stöder jag förslaget om normer och om ett direktiv.

Rui Tavares, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Herr talman! EU måste stå på två ben för att kunna fungera: Ett är medlemsstaterna och det andra är deras medborgare som representeras av sina valda företrädare i Europaparlamentet.

Men det händer ofta att medlemsstaterna, sedan de har löst sina problem, stänger dörren till sina rättssystem. Sedan de har lärt känna varandras politiska system glömmer de allt annat och glömmer att lägga grunden till förtroende hos medborgarna i EU. Det här är ett av dessa fall.

Genom EU-mandatet påskyndas saker och ting och därigenom blir livet lättare för rättssystemen i EU. Men andra rättigheter, till exempel rätten till översättning och tolkning (där vi har äran och nöjet att samarbeta med vår kollega Sarah Ludford), är väsentliga om EU-medborgarna ska ha förtroende för sina kontakter med rättssystemen i andra medlemsstater.

Jag är glad att förena mig med mina kolleger i kravet på att kommissionen och rådet ska skynda sig att utarbeta texter som, genom medbeslutandeförfarandet, ger oss möjlighet att fortsätta med denna process inom andra processuella rättigheter som gäller brottmål.

William (The Earl of) Dartmouth, för EFD-gruppen. – (EN) Jag talar i kväll därför att två invånare i min valkrets, Michael Turner och Jason McGoldrick, som redan nämnts, sitter inspärrade på avdelning 2 i centralfängelset i Budapest i Ungern. De har suttit fängslade sedan den 3 november och har ännu inte hörts i domstol. I själva verket finns det inget datum för rättegången. Förhållandena i fängelset är svåra. De är skilda åt och har ingen kontakt med varandra. De delar en liten cell med tre andra fångar. De är inspärrade i sina celler 23 timmar om dygnet. De har tillstånd till tre telefonsamtal och en dusch i veckan. De får ta mot besök av sina anhöriga en gång i månaden.

De är helt enkelt isolerade. På grund av språkhinder förvärras isoleringen. De anklagas för ett ekonomiskt brott. De är varken mördare eller terrorister. Och de är fängslade endast på grund av den europeiska arresteringsordern.

Genom den europeiska arresteringsordern försvann genom ett penndrag de garantier mot gripande som gäller i Storbritannien sedan över tusen år. Ni kan gott skaka på huvudet, herr Watson, men det vore bättre om ni bad om ursäkt. Förväxlad identitet och identitetsstöld innebär att det som har hänt Jason och Michael nu när som helst kan hända varje brittisk medborgare.

Labourpartiet, liberaldemokraterna och de konservativa röstade alla för en europeisk arresteringsorder. För att upprepa Zola och hans *"l'accuse"* anklagar jag partierna i det brittiska politiska etablissemangen: Genom att stödja den europeiska arresteringsordern riskerar alla i Storbritannien att gripas godtyckligt.

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Som ungrare och brottmålsadvokat borde jag skämmas i dag, eftersom två av mina kolleger här i EU-parlamentet, som annars företräder två olika politiska åsikter, på tal om bristen på processrättsligt skydd i brottmål har nämnt Ungern som ett tydligt exempel. Trots att jag skäms måste jag hålla med dem, eftersom jag själv har haft liknande erfarenheter. Jag ber dem och er alla, de få ledamöter som fortfarande är närvarande under diskussionen om denna viktiga fråga, att överväga följande: Om de har hört talas om sådana allvarliga överträdelser mot lagstiftningen när det gäller utlännningar som politiskt sett är helt betydelselösa för den ungerska staten och den ungerska regeringen, vad har då skett med motståndarna till den ungerska regeringen, därför att de är politiska motståndare till denna regering?

För närvarande sitter 15 personer i fängelse, som har gripits för att de har försökt opponera sig mot den ungerska regeringens korrumperade verksamhet. Som en hämnd har de åtalats, på falska grunder anklagade för terrorism. Hittills har inte ett enda bevis kommit fram. Myndigheterna anser inte att de har skyldighet att komma med några bevis. De är tagna i förvar under samma villkor som ni tidigare har fått höra talas om, avstängda från sina familjer, från allmänhetens och pressens insyn. Jag ber er att vi gemensamt ska göra något för att normalisera läget i Ungern och göra det omöjligt att dra fördel av bristen på processrättsliga skyddsregler i brottmål, framför allt av politiska skäl. Ungern måste införa sådana skyddsregler.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Herr talman! Diego López Garrido har säkert ingenting emot att mina första ord riktas till kommissionens vice ordförande Jacques Barrot. Jag vet inte om vi kommer att ha möjlighet att vara med honom under ett plenarsammanträde, innan den nya kommissionen tillträder, och därför vill jag passa på och tacka honom för hans insatser, hans intelligens och enastående samarbete med Europaparlamentet på området för rättsliga och inrikes frågor.

Jag vill ansluta mig till dem som anser att detta område är mycket viktigt. Vi vill inte bara bygga ett säkert Europa. Vi vill också bygga ett rättvist Europa och därför är varje initiativ som gäller processuella rättigheter betydelsefullt.

Vi måste vidta åtgärder för att stödja offren och främja respekten för rättigheterna för medborgare som ställs inför rätta. Jag anser att detta budskap innehåller två mycket tydliga uppmaningar, varav en är riktad till rådet och uttalad av Graham Watson, som uttryckte sig mycket bättre än jag i sitt tal.

Det är absurt att vi efter åtta år fortfarande befinner oss i detta skede av processen och endast tittar på vissa typer av rättigheter. Vi måste bli effektivare och snabbare. Detta är en uppgift för rådet och parlamentet och kommissionsledamot Jacques Barrot bör också överföra sitt inflytande till sin kollega, nästa kommissionsledamot, och till nästa kommission.

Kommissionen måste ta initiativet inom alla andra områden som har att göra med processuella rättigheter, inte bara de som gäller språk och översättning.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Frågan om grundläggande processuella rättigheter vid straffrättsliga förfaranden är en av de huvudfrågor som bör få gensvar inom området för rättsliga och inrikes frågor.

I princip innehåller förslaget till rambeslut bestämmelser om en rad grundläggande processuella rättigheter inom området för rättsliga och inrikes frågor, nämligen rätten till juridisk rådgivning, rätten till tolkning och översättning, rätten till speciell uppmärksamhet inom känsliga områden och rätten att kommunicera och samarbeta med konsulära myndigheter. Denna förteckning över grundläggande rättigheter bör anses vara strängt bindande, eftersom EU:s uppgift är att se till att medlemsstaterna respekterar bredast möjliga räckvidd för de grundläggande rättigheterna, även med tanke på medlemsstaternas medlemskap i Europarådet och med hänvisning till dess konvention.

Vi bör anstränga oss att främja lagstiftning om processuella förbindelser i straffrättsliga frågor som leder till att de tidigare nämnda rättigheterna ges till alla deltagare i straffrättsliga förfaranden, vare sig de är offer och skadelidande eller lagöverträdare, för att åstadkomma en rättvis och demokratisk dom som helt motsvarar syftet med alla påföljder, som inte bara gäller beivrande utan också social återanpassning och utbildning.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Utskottet uppmanar rådet att fortsätta arbetet med att införa gemensamma europeiska processuella rättigheter i straffrättsliga frågor. Det sekelgamla skyddet mot orättvis arrestering och fängslande som engelsmännen förr åtnjöt har avlägsnats genom ett befintligt gemensamt förfarande som kallas den europeiska arresteringsordern. Detta är inget akademiskt argument. Genom europeiska arresteringsordern förstörs oskyldiga människors liv. Invånaren i min valkrets, Andrew Symeou, är bara en av ett växande antal människor som utlämnas utan att en engelsk domstol har befogenhet att undersöka prima facie-bevisningen mot dem och förhindra att de utlämnas på orättvisa grunder. Utlämnande har nu reducerats till en rent byråkratisk formalitet. Andrew Symeou har hållits fängslad i sex månader i det ökända Korydallosfängelset, utan borgen eller utsikt till rättegång. De brittiska liberaldemokraternas politiska cynism är helt sanslös. De faller nu krokodiltårar i London över Andrew Symeous öde, trots att de har varit materiellt ansvariga för de gemensamma förfaranden som orsakade detta och medan de här arbetar för att införa mer av samma lagstiftning. De gemensamma förfarandena handlar om att sänka EU:s rättsliga normer och inte om att höja dem. Låt mig komma med ett förslag. Om ni vill ha strängare normer i de europeiska straffrättsliga förfarandena bör ni anta principen om *habeas corpus* (skydd mot frihetsberövande), rättegång med jury och huvudbestämmelserna i Magna Carta och Bill of Rights 1689 som gemensamma EU-normer.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Herr talman! Det är viktigt att vi gör så många framsteg som möjligt med inrättandet av en gemensam referensram för processuella rättigheter under rättskipningen. Det viktigaste begreppet handlar om tillit. Vi vill att EU-medborgarna som söker rättvisa ska kunna lita på att deras grundläggande rättigheter kommer att skyddas. Vi vill också att det ska finnas tillit mellan medlemsstaterna när det gäller deras samarbete och den slutgiltiga rättskipningen för var och en som ställs till svars. Slutligen måste vi alla hysa tillit till rättskipningen. Så länge vi underlåter att främja denna gemensamma ram på EU-nivå, kommer det, vare sig vi tycker om det eller inte, ibland att finnas några brott där man utnyttjar kryphålen och i slutändan kommer vi inte att kunna åstadkomma den rättskipning vi eftersträvar på grund av att det inte finns någon sådan ram.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Efter att ha lyssnat på talen vill jag säga att det gläder mig att många ledamöter, från mycket skilda grupper, är överens om behovet av att harmonisera de processrättsliga skyddsreglerna på EU-nivå och av att utarbeta en verklig EU-lagstiftning om processrättsliga skyddsregler.

Alla talare och alla grupper i parlamentet är överens om behovet av att utarbeta en verklig EU-lagstiftning om processrättsliga skyddsregler. Detta visar betydelsen och behovet av den europeiska integrationsprocessen och betydelsen av ett medborgarnas Europa, av ett europeiskt rättsligt område och av att genomföra Lissabonfördraget. Denna fråga står i centrum för det spanska ordförandeskapets program för de kommande sex månaderna och har fått otvivelaktigt stöd i alla tal jag har hört, ett stöd baserat på olika argument och betraktat ur olika perspektiv: behovet att röra sig i riktning mot harmoniserade processrättsliga skyddsregler.

Jag vill också beröra den fråga som togs upp av Monika Flašíková Beňová, som jag anser vara mycket viktig, om behovet att ta detta steg just när EU står i begrepp att underteckna Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som är fastställd i Lissabonfördraget.

Herr talman! Avslutningsvis vill jag försäkra er om att rådet och det spanska ordförandeskapet kommer att arbeta för att se till att alla dessa processrättsliga skyddsregler tillämpas i praktiken genom de direktiv som kommissionen kommer att lägga fram i vederbörlig ordning och även de direktiv som redan håller på att utarbetas, så vitt jag minns, baserat på ett initiativ från 13 medlemsstater.

Jag vill göra en sista kommentar om den europeiska arresteringsordern. Den europeiska arresteringsordern har tagits upp endast i syfte att kritiseras. Jag vill säga att den europeiska arresteringsordern är ett grundläggande exempel på EU och på samarbetet mot den organiserade brottsligheten i EU. Jag har rätt att basunera ut detta, eftersom jag kommer från ett land som Spanien, som fortfarande lider av terrorism och för vilket den europeiska arresteringsordern är ett viktigt vapen i kampen mot terrorismen.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Ministern har rätt och Carlos Coelho uttryckte sig mycket väl tidigare med orden: "ett säkert Europa, ett rättvist Europa". Ja, herr Watson, den europeiska arresteringsordern har varit mycket effektiv och mycket användbar, även om det är sant att vi samtidigt måste genomföra det europeiska rättsliga området, så att det verkligen uppstår förtroende för sättet att skipa rättvisa i EU.

I detta avseende vill jag än en gång tacka författarna och åter säga till dem att kommissionen, på grundval av den text som återspeglar rådets allmänna strategi av den 23 oktober 2009, med hjälp av parlamentet och det spanska ordförandeskapet, kommer att se till att den nya texten håller en högre kvalitet än den befintliga. Jag vill tillägga att vi naturligtvis kommer att se till att formulera alla nödvändiga lagstiftningsförslag i vederbörlig ordning så att inga initiativ behöver tas av medlemsstaterna.

Kommissionen arbetar redan på förslaget till en stadga om rättigheter. Kommissionen kommer att sträva efter att alla åtgärder som planeras i färdplanen antas så snart som möjligt. Uppskattningen att det tar ett år att genomföra varje åtgärd är bara vägledande. Om det är möjligt på grund av förhandlingarna är kommissionen glad att lägga in en högre växel. Detta är självklart.

Jag anser bestämt att åsikterna har ändrats och att vi, med det fleråriga Stockholmsprogrammet, verkligen är skyldiga att åstadkomma resultat inom detta område. Dessutom måste jag säga att jag, sedan jag fick detta ansvar, har gjort allt som står i min makt för att göra framsteg i denna fråga om processrättsliga skyddsregler och, trots att vi har valt en stegvis lösning, anser jag att vi nu har nått en bit på vägen. Jag vill tacka parlamentet och det spanska ordförandeskapet, eftersom jag är övertygad om att vi kommer att göra betydande framsteg med skapandet av ett rättvist Europa under 2010.

Talmannen. – Tack så mycket, herr kommissionsledamot. Jag är säker på att det är många utanför kammaren som vill ansluta sig till vad Carlos Coelho har sagt och tacka er för ert engagemang och ert tragna arbete som kommissionsledamot under denna period. Tack så mycket.

Debatten är härmed avslutad.

10. Människohandel (debatt)

Talmannen. Nästa punkt är en debatt om

– en muntlig fråga till rådet från Anna Hedh och Edit Bauer, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, om förhindrande av människohandel (O-0148/2009 – B7-0341/2009), och

– en muntlig fråga till kommissionen från Anna Hedh och Edit Bauer, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor och utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, om förhindrande av människohandel (O-0149/2009 – B7-0342/2009).

Anna Hedh, frågeställare. – Som vi alla vet så är människohandel ett av de allvarigaste och de grövsta brotten i världen. Därför känns det väldigt tråkigt att debattera denna viktiga fråga så här sent på kvällen inför en tom sal utan åhörare och utan journalister.

1850 blev slaveriet officiellt förbjudet i hela Europa. Trots det, nästan 200 år senare, drabbas hundratusentals människor av den moderna slaveriformen människohandel i Europa. Europaparlamentet och övriga EU-institutioner har ett oerhört stort ansvar för att bekämpa och stoppa dagens slaveri som visar sig i många olika former, till exempel tvångsarbete, sexslavhandel, handel med organ, adoption och tiggeri.

Därför är jag glad för att vi ikväll debatterar den här viktiga frågan. Jag vill passa på att tacka alla er för ett bra samarbete hittills och jag hoppas att vi tillsammans slutligen kan komma fram till en gemensam resolution i slutändan. Jag hoppas också att den nya kommissionen snarast lägger fram ett direktiv om människohandel, ett direktiv som är starkare och går längre än den gamla kommissionens förslag, som i och för sig var bra.

För att tackla problemet med människohandel måste vi ha ett helhetsperspektiv som tas i beaktande i all politik som berörs, dvs. inte bara straffrätt utan även migration. Vi måste också ha ordentliga sanktioner som verkligen avspeglar brottets grovhet och som svider i skinnet på dem som tjänar pengar på människohandeln. Vi måste se till att offren får bättre hjälp och skydd, att särskild hänsyn tas till minderåriga offer och det behövs en bättre samordning inom EU-institutionerna.

Men för att verkligen komma åt problemet med människohandel måste alla medlemsländer lägga ned stor kraft på det förebyggande arbetet och då handlar det i stort att minska efterfrågan som finns i våra länder på tjänster från offer från människohandel. Kan vi dra ned på efterfrågan så kommer också tillgången på tjänster att minska.

Till sist vädjar jag till rådet, kommissionen, Europaparlamentet, medlemsländerna och övriga EU-institutioner : Låt oss nu tillsammans få stopp på den moderna slaveriformen, människohandel i Europa!

Edit Bauer, frågeställare. – (HU) Att flera hundra tusen människor faller offer för människohandel visar tydligare än något annat hur allvarligt problemet är. Detta är antagligen så otänkbart att tolkarna sade flera hundra i stället för flera hundra tusen. Det är också mer eller mindre allmänhetens uppfattning. Man anser att detta är en marginell fråga och undervärderar både företeelsens följder och dess betydelse. Jag anser att EU har en skyldighet att intensifiera kampen mot människohandeln. Jag vill ta upp två punkter. Den första punkten gäller skyddet av offren och den andra handlar om att undanröja efterfrågan. När det gäller skyddet av offren finns det en gemenskapslagstiftning som kommissionen har lovat ompröva senast 2009. Trots att detta direktiv, 2004/81/EG, verkligen måste uppdateras, lyser denna omprövning med sin frånvaro, medan majoriteten av offren behandlas som medbrottslingar och diskrimineras ytterligare. Vi vet alla dessutom att det utan offrens hjälp är omöjligt att gripa de kriminella organisationerna, vilket ledningen för Europol också har bekräftat.

Jag vill göra er uppmärksamma på den lagstiftningsprocess som gäller en annan fråga, nämligen att undanröja efterfrågan. Människohandeln har sin egen marknad. Lagarna om tillgång och efterfrågan tillämpas där som på andra marknader. Vi ägnar oss vanligen åt tillgången och glömmar mer eller mindre efterfrågan, eller vill inte ta itu med den, trots att vi, så länge vi inte har lyckats undanröja efterfrågan, troligen kommer att kämpa förgäves för att bekämpa människohandeln. Dessutom vill jag understryka behovet av politisk samordning. Vi har funnit att vissa generaldirektorat inom kommissionen egentligen inte samordnar sin politik och att informationsflödet mellan dem också är otillfredsställande. Jag anser att det finns arbetsuppgifter för oss även i detta avseende.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru Hedh, fru Bauer! Jag håller helt med om det initiativ, den fråga och den debatt ni har väckt här i kväll. Jag anser att människohandeln är mänsklighetens största gissel. Det är därför en av de stora utmaningar vi måste ta itu med och en utmaning som vi måste ta itu med tillsammans. Detta är ytterligare ett exempel på hur viktigt det är att vi kombinerar våra insatser på EU-nivå och utanför EU för att undanröja detta gissel.

I er fråga började ni med att tala om huruvida den strategi som EU ska anta på detta område bör bygga på principen om de mänskliga rättigheterna, präglas av helhetssyn och inriktas på återvändande- och återintegreringspolitik, sociala frågor och social delaktighet. Svaret är ja. Vi håller helt med om att detta är

den rätta strategin. Vi håller också med om graden av påföljder och sanktioner – detta är en annan av de punkter som ni tog upp i er fråga – och behovet av ytterligare åtgärder för skydd av offren. Ni påpekade och betonade – och jag håller helt med er – att det är viktigt att skydda offren om vi ska bekämpa människohandeln och även att samtycke av ett försvarslöst offer eller barn är helt oväsentligt. Det måste vara oväsentligt när det gäller att bestraffa detta sätt att utnyttja människor.

Jag anser att även er tanke om efterfrågan är viktig. Det är en mycket viktig tanke som också måste beaktas. Detsamma gäller frågan om jurisdiktion.

När det gäller del 2 i er fråga anser vi att samordningen av information är helt nödvändig. Vi är därför överens om förslaget i denna fråga, som vi anser vara mycket lämpligt.

Ni frågade oss om förebyggande åtgärder. Om detta ämne kan jag säga att EU arbetar med sådana förebyggande åtgärder. Redan 2005 antog rådet en plan i detta avseende, som skulle behöva genomföras på ett effektivt sätt. Som ni vet ingår människohandel också i många överenskommelser mellan EU och tredjeländer, till exempel det strategiska partnerskapet mellan EU och Afrika. Detta är också en av prioriteringarna i stabiliserings- och associeringsavtalen mellan EU och västra Balkan. Jag bör också påpeka att hjälp med att utbilda och upplysa personer som kan komma i kontakt med offer spelar en viktig roll i kampen mot människohandeln. Exempel på sådana personer är gränspolis, poliser och säkerhetsvakter i tredjeländer.

Avslutningsvis vill jag säga att det spanska ordförandeskapet kommer att arbeta i denna riktning och att det kommer att ägna sig speciellt åt barn som berörs av människohandel, vilket är en av det spanska ordförandeskapets huvudprioriteringar. Bland andra initiativ har vi uppmanat kommissionen att i början av 2010 lägga fram en handlingsplan om ensamresande minderåriga barn som tar sig in i EU.

Slutligen efterlyser det spanska ordförandeskapet under sin mandatperiod, under denna halvårsperiod, en brådskande diskussion om ett direktiv för att bekämpa människohandeln och jag är säker på att den nya kommissionen kommer att lägga fram det omedelbart. När kommissionen lägger fram sitt förslag kommer det spanska ordförandeskapet att inleda sina diskussioner i rådet och med parlamentet. Ni kan uppfatta detta som ett uttryck för vår beslutsamhet att bekämpa denna moderna form av slaveri, som de föregående talarna så träffande beskrev det.

Jacques Barrot, *kommissionens vice ordförande*. – (FR) Herr talman! Ministern har just förklarat att denna människohandel i själva verket kan betraktas som en form av slaveri. Jag vill tacka Anna Hedh och Edit Bauer för att de har tagit upp denna fråga.

Vi måste komma fram till en heltäckande, sektorsövergripande strategi som inte är begränsad till tvångsåtgärder utan där internationellt samarbete med tredjeländer ingår. Denna integrerade strategi antogs av kommissionen efter förslaget till rambeslut som offentliggjordes i mars 2009. Detta rambeslut baseras på Europarådets konvention om åtgärder mot människohandel 2005, men det sträcker sig längre.

Naturligtvis ska vi, som ministern just sade, använda den nya rättsliga grund som erbjuds genom Lissabonfördraget för att så snart som möjligt lägga fram ett förslag till direktiv där man kommer att ta hänsyn till de diskussioner som ägde rum innan Lissabonfördraget trädde i kraft. Med detta nya förslag till direktiv hoppas vi kunna bibehålla en hög ambitionsnivå.

Vi anser att Europaparlamentet måste spela en central roll och att dess engagemang är mycket viktigt när det gäller att ytterligare stärka den europeiska rättsliga ramen av åtgärder för att bekämpa människohandeln. Jag ska därför ge er några upplysningar som svar på innehållet i frågan.

Först och främst påföljderna: Människohandel är ett mycket allvarligt brott som måste straffas i motsvarande grad. Straffen måste vara stränga och harmoniseringen av maximistrafken måste fortsätta. De varierar mycket bland medlemsstaterna, från tre till tjugo år för primära brott och från tio år till livstids fängelse för försvårade omständigheter.

Trots att jag medger att sättet att avkunna domar kan skilja sig från en medlemsstat till en annan är en så enorm skillnad mellan påföljderna oförsvarlig inom EU, och därför kommer vi att lägga fram bestämmelser om mycket stränga påföljder i det nya förslaget.

Jag kommer nu till den hjälp och det skydd som ges till offren. All den hjälp, det stöd och skydd som ges till offren för människohandeln är av stor betydelse, framför allt när det gäller bostäder, medicinskt och psykologiskt stöd, rådgivning, information, tolktjänster och rätt till advokat.

Eftersom det är något som det spanska ordförandeskapet önskar kommer vi naturligtvis också att överväga specifika och fler skyddsåtgärder för barn som är offer för människohandel. Systemet med juridisk rådgivning och advokathjälp bör vara kostnadsfritt, framför allt för barn.

Slutligen avser kommissionen att under 2010 offentliggöra sin första rapport om genomförandet av direktivet om uppehållstillstånd till medborgare från tredjeländer som är offer för människohandel och som samarbetar med de behöriga myndigheterna. Efter denna rapport kommer vi att se om det är lämpligt att ändra direktivet.

När det gäller åtgärder för att motverka efterfrågan ämnar kommissionen i sitt framtida förslag till direktiv också införa en klausul genom vilken medlemsstaterna tvingas ta initiativ inom detta område och uppmana dem att kriminalisera utnyttjandet av sexuella tjänster eller arbetskraft, när användaren vet att personen är eller har varit offer för människohandel.

När det gäller jurisdiktionen måste vi öka varje medlemsstats förmåga att inte bara åtala sina egna medborgare, utan också människor som vanligen uppehåller sig inom dess territorium och som förklaras skyldiga till människohandel utomlands. Detta är viktigt för att kunna bekämpa företeelsen med den så kallade nya maffian, dvs. kriminella organisationer som består av individer av olika nationaliteter, som inrättar centrumet för sina kriminella intressen, och följaktligen sin vanliga vistelseort, i ett EU-land.

Sedan kommer jag till datainsamlingen. Kommissionen har investerat stort i att utarbeta gemensamma indikatorer för datainsamling. Vi måste förse EU med pålitlig och jämförbar statistik. Flera viktiga projekt har genomförts och resultatet av dessa initiativ måste följas upp på lämpligt sätt och möjliggöra utvecklandet av en gemensam indikatormodell med Eurostat, med EU:s byråer, Europol, Eurojust, Frontex och byrån för de grundläggande rättigheterna.

Till sist kommer jag att avsluta med förebyggande åtgärder. Vi har ett finansieringsprogram "Förebygga och bekämpa kriminalitet", som 2010 kommer att innefatta en målinriktad vädjan när det gäller kampen mot människohandeln. Dessutom innehåller Stockholmsprogrammet särskilda åtgärder som, när det gäller det dokument som har antagits av rådet (rättsliga och inrikes frågor) med allmänna riktlinjer, gäller åtgärder för att stärka samarbetet med tredjeländer.

En mer heltäckande politik för att bekämpa människohandeln håller därför på att utformas. Kommissionen kommer alltså inom kort att lägga fram ett utkast till direktiv och det gläder mig att det spanska ordförandeskapet har utlyst en debatt som kommer att göra det möjligt för er att ytterligare berika kommissionens förslag som, enligt min åsikt, kommer lägligt med tanke på att denna företeelse tyvärr långt ifrån att avta fortfarande sprider sig i våra medlemsstater. Det är därför dags att reagera och att göra det kraftfullt.

Roberta Angelilli, för PPE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Först och främst vill jag tacka Anna Hedh och Edit Bauer för deras initiativ.

Människohandel är, som alla har sagt, ett synnerligen allvarligt brott som är knutet till sexuellt utnyttjande och olagligt arbete. Dessa brott begås av samvetslösa människor som rekryterar sina offer genom våld eller bedrägeri, kanske genom löfte om ett hederligt, välbetalt arbete eller genom hotelser, som inte bara är riktade mot offren utan också mot deras barn eller släktingar.

Som så ofta är fallet är det tyvärr kvinnor och barn som betalar det högsta priset. Man beräknar att det finns nära tre miljoner offer för människohandel i hela världen, och nästan 90 procent av dem är kvinnor och barn. Europaparlamentet fastställde 2008, i och med den första EU-strategin om barnens rättigheter, att handeln med barn har många brottsliga syften: handel med organ, olaglig adoption, prostitution, olagligt arbete, tvångsäktenskap, utnyttjande av gatutiggeri och sexturism, för att bara ge några exempel.

I detta dokument beskrevs människohandeln som ett verkligt gissel inom EU, och det sades att kampen mot människohandel och utnyttjande därför måste få en framskjuten plats på EU:s framtida dagordning, först och främst genom att man antar alla de brådskande lagstiftningsåtgärder som behövs för att garantera fullständigt skydd och stöd till offren. Under det nyligen avslutade Stockholmprogrammet talades det också om människohandel och utnyttjande av minderåriga.

Avslutningsvis och mot bakgrund av kvällens diskussion hoppas vi därför att kommissionen och rådet kommer att hålla fast vid sina åtaganden och att kommissionen kommer att utarbeta detta nya förslag till direktiv, som vi kommer att analysera mycket noggrant.

Claude Moraes, för S&D-gruppen. – (EN) Herr talman! Det som Anna Hedh och Edit Bauer har uppnått i dag, trots att de, som Anna Hedh påpekade, har talat mycket sent, är att de har kommit hit i kväll och hört den avgående kommissionsledamoten Jacques Barrot och det nya spanska ordförandeskapet använda ord som "beslutsam" och "ambitiös" för kommissionsledamoten. Det är värt att vänta till denna sena timme för att få höra det, eftersom det är många personer här i kammaren i dag, inklusive författarna, som förstår hur komplex denna brutala moderna företeelse är, men som också inser att medborgarna förväntar sig att EU tar itu med detta moderna gissel.

Jacques Barrot talade om behovet av ny lagstiftning. Vi hoppas att vi mycket snart får se kommissionens förslag. I morse under utfrågningen av den nominerade kommissionsledamoten Cecilia Malmström såg vi också ett positivt svar på vårt förslag till en EU-samordnare för kampen mot människohandel.

Om man börjar lägga samman de olika bitarna i detta pussel rör vi oss i alla fall framåt, men blotta omfattningen av det problem som beskrivs av Anna Hedh innebär att vi verkligen måste gå från ord till handling. Eftersom människohandel är en så komplex företeelse som berör så många olika områden som tvångsarbete, organiserad brottslighet, sexuellt utnyttjande och utnyttjande av barn, måste vårt svar bestå av flera delar och präglas av en helhetssyn. Jacques Barrot räknade upp mycket av det som vi skulle vilja se i verkligheten och om de olika bitarna slås ihop i ett EU-omfattande paket kommer vi att få en beslutsam politik som EU-medborgarna kommer att betrakta som en handlingsplan. För ögonblicket inser EU-medborgarna att människohandeln är ett gissel men de ser ingen enhetlig strategi och de förstår inte vad EU gör överlag.

Det gläder mig att den nominerade kommissionsledamoten Cecilia Malmström i dag betonade sitt åtagande att inom kort lägga fram ett nytt lagstiftningsförslag och det gläder mig också att det spanska ordförandeskapet inte bara lyfter fram kampen mot människohandeln utan också besläktade frågor som våld mot kvinnor. Det är viktigt att alla dessa frågor förenas för att visa verklig beslutsamhet och engagemang i detta förslag. Trots att det är sent är vi nu i behov av att orden omsätts i handling. Frågeställarna har utträttat ett gott arbete för oss i dag.

Nadja Hirsch, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman! Först och främst vill jag tacka föredraganden för hennes engagemang och utmärkte samarbete, eftersom detta är en mycket viktig fråga. Som vi redan har sagt är människohandel kanske den värsta formen av brott. Europols siffror, som citeras i frågan, visar att det inte har skett någon förbättring inom detta område. I själva verket är det tvärtom. Särskilt inom området för tvångsarbete stiger siffrorna, medan siffrorna för handeln med kvinnor är oförändrade. Det framgår följaktligen tydligt att det finns ett akut behov, framför allt av konsekventa åtgärder.

För att lyckas med sådana åtgärder är det först och främst nödvändigt att anta en integrerad strategi inom de mest skilda områden. Framför allt gäller det att öka medvetenheten – även inom Europas befolkning – om att människohandel äger rum mitt i Europa, i varje land. Vi måste framför allt börja arbeta med utbildning i detta avseende, som vi till exempel gjorde inför världsmästerskapet i fotboll i Tyskland, för att belysa frågan om tvångsprostitution och för att visa att detta faktiskt händer överallt och även för att väcka debatt hos allmänheten, så att det uppstår en medvetenhet som leder till att offren får hjälp.

Min andra punkt gäller skyddet av offren. Just när människor räddas från en sådan dramatisk situation måste även medlemsstaterna se till att det finns tillgång till medicinsk och psykologisk vård för dem så att de får hjälp att återvända till sina ursprungsländer när det är lämpligt eller så att de kan beviljas asyl eller ges andra liknande möjligheter här att hitta ett nytt hem och att börja ett nytt liv.

Judith Sargentini, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) I dag fanns det ett reportage i en nederländsk tidning om en sparrisodlare som hade anhållits därför att hon var misstänkt för människohandel och för att hon använde romer som slavarbetare, med andra ord, EU-medborgare. Människohandel är inte bara något som händer medborgare från länder utanför EU utan också medborgare från länderna inom unionen. En välintegrerad politik om kampen mot människohandeln får inte bara begränsas till att anhålla sådana människohandlare och att kraftfullt ta itu med dem som begår sådana brott. Den måste också på lämpligt sätt inriktas på offren. Deras rättigheter och deras framtid måste högprioriteras. Offren för människohandeln bör aldrig få intrycket att de är ensamma eller att de har lämnats i sticket. Vi måste stödja dem på alla sätt: rättsligt, medicinskt, socialt, samhällsmässigt och ekonomiskt. Vi bör eventuellt också kompensera dem. Förmågan på dessa offer att utnyttja sina rättigheter och att utnyttja de möjligheter som ingår i vår lagstiftning är avgörande i varje nytt direktiv. Diego López Garrido och Jacques Barrot yttrade sig positivt i detta avseende.

Kommissionsledamoten sade också att de som utnyttjar tjänster av människor som har utsatts för människohandel bör vänta sig strängare påföljder. För min del anser jag absolut inte att hårdare påföljder

för sådan verksamhet är fel, men jag undrar verkligen hur vi hjälper offren om vi ytterligare kriminaliserar deras verksamhet, deras arbete – eftersom det gäller arbete även om det är slavarbete. Hur hjälper det offren om de måste vara rädda för att det arbete de utför vid denna tidpunkt kriminaliseras ytterligare? Jag skulle uppskatta ett svar på denna fråga.

Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen anser att offren för människohandel har rätt till uppehållstillstånd, permanent uppehållstillstånd under vissa omständigheter, för att garantera att de inte behöver vara rädda för att skickas tillbaka till det land där allt började och för att garantera att de har möjlighet att väcka åtal mot människosmugglaren, eftersom de känner sig trygga i vetskapen om att deras vistelse i landet är laglig. Det får nämligen inte finnas den minsta möjlighet att någon skickas tillbaka och sedan åter träffar människosmugglaren. Ert nästa ramdirektiv, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande, måste handla om att ge offren ökat inflytande. Genom detta direktiv måste de få rättigheter och en ny framtid. Detta är vad jag skulle vilja se.

Zbigniew Ziobro, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman! Det är ytterst besvärande att det moderna Europa, där det råder frihet och respekt för de mänskliga rättigheterna, har blivit en plats där så många människor förtrycks och utnyttjas. Detta är så mycket mer upprörande eftersom kvinnor och barn är mest utsatta och särskilt hjälplösa.

Som justitieminister och allmän åklagare i Polen övervakade jag många undersökningar där det avslöjades att sådana saker händer i EU, att de sträcker sig utanför vissa länders gränser och att de ibland är mycket grymma till sin natur. Huvudsyftet för människohandeln är sexuellt utnyttjande eller påtvingat slavarbete. För att effektivt förhindra och få slut på dessa företeelser är det viktigt att det finns professionella brottsbekämpande organ i vissa EU-medlemsstater, som helst ska vara centraliserade och garantera att bestämda och effektiva åtgärder vidtas samt ansvara för ett gott internationellt samarbete. EU-institutionerna bör spela en viktig roll, framför allt när det gäller den sista punkten.

Dessutom finns det två andra frågor. Eftersom enskilda länder är medvetna om att människohandel ofta bedrivs av organiserade kriminella organisationer bör enskilda länder garantera att det finns tillräckligt stränga påföljder för sådana allvarliga brott för att avskräcka och isolera förbrytarna, inklusive påföljder som innebär att tillgångar tas i beslag, vilket skulle drabba den ekonomiska anledningen till deras verksamhet.

Cornelia Ernst, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Människohandeln är i själva verket den moderna tidens gissel, och den har sin grogrund i fattigdom och okunnighet. Den värsta formen av den är handel med barn som ofta är förknippad med sexuellt utnyttjande. Vi i gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster anser att åtgärder omedelbart måste vidtas från kommissionens sida. En av de viktigaste förutsättningarna för att framgångsrikt kunna bekämpa människohandeln är att stärka offrens rättigheter. Endast om detta lyckas – och inte bara genom straffrättsliga åtgärder – är det över huvud taget möjligt att bekämpa människohandeln. Detta kräver mycket tydliga regler för att garantera att människohandeln inte leder till påföljder som drabbar offren. En av de saker som dessa offer behöver är effektivt skydd både före, under och efter de rättsliga förfaranden där de framträder som vittnen. Detta måste ha hög prioritet, särskilt under den period då fallen omprövas, och även i de fall då vittnesmål tas tillbaka. Det finns ett akut behov av långsiktiga program för vittnesskydd.

En annan sak som jag anser är viktig är att alla offer för människohandel, inte bara barn, måste få gratis rådgivning. När det gäller barn är det också nödvändigt – jag återkommer till denna punkt – att det blir möjligt att anlita jurister som är barnspecialister. Det är nödvändigt att omedelbart stärka de förebyggande åtgärderna, t.ex. utbildning av jurister, poliser, domare och rådgivare. Det gläder mig att det spanska ordförandeskapet har för avsikt att ta itu med denna fråga.

Mario Borghezio, för EFD-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Under utfrågningen av den nominerade kommissionsledamoten i dag uppfattade jag ett mycket starkt engagemang för att bekämpa människohandeln.

Det gläder mig att en enhetlig uppfattning har kommit till uttryck här. Man kunde inte höra samma enhällighet för många år sedan när några parlamentsledamöter – däribland jag själv – påtalade de risker som en omfattande olaglig invandring skulle innebära, bl.a. ett betydande uppsving för de kriminella organisationer som utnyttjar denna arbetskraft och riskerna för människohandel och t.o.m. organhandel. I dag har alla upptäckt denna företeelse, och det är naturligtvis tillfredsställande att det finns ett engagemang som alla står bakom.

Det är emellertid viktigt för oss att inse att orsaken fortfarande är densamma. Orsaken, upphovet och grogrunden för denna människohandel har bara ett namn, eller ett huvudnamn, en huvudorsak: den olagliga

invandringens omfattning och det sätt på vilket den utnyttjas av lokala, europeiska och även icke-europeiska brottsorganisationer eftersom vi nu också har en människohandel som lätt kan styras av organisationer utanför Europa.

Låt oss nu ta detta som utgångspunkt. Vi bör ha den väl underbyggda uppfattningen att denna ytterst allvarliga och skamliga företeelse är en underliggande orsak till eller en biverkan av den omfattande olagliga invandring som inte har kontrollerats på rätt sätt. EU bör ha modet att nämna saker och ting vid deras rätta namn.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! Även jag vill gratulera författarna till denna mycket viktiga fråga. Vi lever i en modern tid då man skulle kunna förvänta sig att människohandeln har försvunnit från vårt samhälle. Tyvärr talar siffrorna ett annat språk. Det beräknas till exempel att över 1 800 000 barn och ungdomar varje år faller offer för människohandel runtom i världen. Enligt FN:s siffror har vi 270 000 offer i Europeiska unionen. Enbart i Grekland har antalet offer för människohandel i prostitutionssyfte ökat med 40 000 om året. I denna siffra ingår kvinnor och barn men inte andra former av människohandel.

De två grundläggande parametrar jag vill rikta uppmärksamheten mot – utan att underskatta betydelsen av andra parametrar – är följande: för det första är EU:s regelverk otillräckligt när det gäller att bekämpa denna brottslighet som är gränsöverskridande och förvärras av den olagliga invandringen, vilket med rätta har påpekats. Därför måste vi satsa på en heltäckande strategi, och det direktiv vi väntar på är mycket viktigt i detta sammanhang, vilket också helt riktigt har påpekats.

För det andra har man upptäckt en särskild lucka i skyddet av offren, särskilt när det gäller stödstrukturer. Därför är det nödvändigt – och det gläder mig att jag har fått höra detta från det spanska ordförandeskapet – att ställa upp med resurser och infrastruktur för att förbättra befintlig infrastruktur och skapa ny infrastruktur samt naturligtvis att ge lämplig utbildning till personal som kan ge ett sådant stöd.

Denna moderna form av slaveri kan inte och får inte ha någon plats i en europeisk union som bygger på principen om respekt för mänskliga rättigheter och mänsklig värdighet.

Silvia Costa (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill uttrycka min stora tillfredsställelse över att vi i dag tar itu med denna viktiga fråga. Jag riktar ett varmt tack till frågeställarna, och jag vill också uttrycka min tacksamhet över det omfattande samarbete som vi har upplevt mellan alla politiska grupper och de två utskotten.

Det gläder mig också mycket att jag har fått höra synnerligen seriösa åtaganden både från kommissionen och från det spanska ordförandeskapet, och jag hoppas verkligen att det nya direktivet snart kommer att utformas i en riktning som det verkar råda stor enighet om.

Jag tror att vi alla är medvetna om att det är komplicerat att analysera siffrorna på detta område, men – för att uttrycka det kortfattat – vi talar om nästan 300 000 människor, 79 procent kvinnor av vilka många är minderåriga, som varje år är offer för människohandel i vårt civiliserade Europa. Tyvärr har siffrorna stigit under de senaste åren. Även av denna anledning måste vi göra mycket stora framsteg med tanke på EU:s nya ansvarsområden och även med tanke på det som vi redan har godkänt i Stockholmsprogrammet för att åstadkomma en del nya insatser.

Det var ett stort framsteg när vi på EU-nivå godkände den bestämmelse som redan har varit i kraft i t.ex. Italien sedan 1998 och som gör det möjligt att utfärda uppehållstillstånd till offren. Vi måste emellertid också göra framsteg när det gäller att skydda offren socialt och underlätta deras återinträde på arbetsmarknaden. Vi måste dessutom förhindra att det tillkommer kunder – vilket vi bör ta på största allvar – och vidta mer seriösa och effektiva åtgärder när det gäller påföljder, och som kommissionsledamoten sade måste dessa åtgärder harmoniseras på EU-nivå.

Framför allt anser vi att offrens samtycke till att bli utnyttjade måste anses irrelevant med tanke på den omfattande utpressning som förekommer i dessa sammanhang.

Avslutningsvis ska jag bara göra ett kort tillägg: vi behöver inte bara särskilt skydd för minderåriga utan framför allt alla former av stöd till människor som kommer till Europa och som redan tidigare har drabbats av olika former av människohandel under sina resor, de allt längre och alltmer tragiska resor de gör innan de når våra kuster och våra territorier.

Antonyia Parvanova (ALDE). – (BG) Herr talman, mina damer och herrar! Även jag vill gratulera författarna, kommissionen och det spanska ordförandeskapet till deras djärvhet som gör det möjligt för oss att äntligen finna en seriös lösning på detta problem. När vi talar om människohandel är det ytterst viktigt att vi tänker

på att utforma en permanent politik på EU-nivå. En sådan politik kommer att bidra till en mer samordnad strategi och möjliggöra att medlemsstaternas insatser får större effekt i tillämpningen av lagstiftningen och när det gäller skydd och stöd till offren för denna form av människohandel.

Genom utnämningen av en samordnare på EU-nivå för kampen mot människohandeln, en samordnare som arbetar under direkt överinseende av kommissionsledamoten för rättsliga frågor, grundläggande rättigheter och medborgarskap, kommer man att garantera att alla medlemsstater tillämpar en enhetlig, sammanhängande politisk strategi för att ta itu med detta allvarliga problem. Samordnarens uppgift kommer att vara att identifiera problemen med människohandel och dess bakomliggande orsaker, vidta förebyggande åtgärder, utforma och stärka strategier på EU-nivå, däribland aktivt samarbete och samråd med organ för det civila samhället, anordna informationskampanjer och vidta åtgärder för bättre skydd av och hjälp till offren samt dessutom att stödja dem i återanpassningsprocessen.

För att kunna ta itu med detta globala, gränsöverskridande problem på ett framgångsrikt sätt krävs det en samordnad strategi på EU-nivå för att vägleda och stödja medlemsstaterna i deras gemensamma insatser att bekämpa människohandeln effektivt. Tack så mycket för er uppmärksamhet.

Marina Yannakoudakis (ECR). – (EN) En människa som är andras egendom och ett hjälplöst offer för andras dominerande inflytande – detta kanske ni menar är en definition av människohandel, men i själva verket är det en definition av slaveri.

Människohandeln är dagens slaveri. Handel med människor, vare sig det gäller kvinnor, män eller barn, är ett brott som ökar i alla medlemsstater. Extrem fattigdom, splittrade familjer och våld i hemmet är några av orsakerna till människohandeln. I Storbritannien finns uppskattningsvis 5 000 offer, av vilka 330 är barn.

ECR-gruppen välkomnar denna debatt. Nationella myndigheter, rättsvårdande myndigheter och gränskontrollorgan måste samarbeta. Mekanismerna för stöd till offren måste förstärkas. Initiativen måste vara kraftfulla, de måste tas av medlemsstaterna och stödjas av EU.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). - Om inte det fanns någon efterfrågan på att exploatera människor som billig arbetskraft, om det inte fanns någon efterfrågan på organ, om det inte fanns någon efterfrågan på att köpa sexuella tjänster, i en sådan värld så skulle vi heller inte ha människohandel.

Efterfrågan är ett nyckelord när det gäller kampen mot människohandel. En annan viktig faktor är att människor i stora delar av världen lever i fattigdom och under omänskliga förhållanden och att de därför lätt faller offer för dem som vill handla och köpa människor.

Alltså behövs det både insatser för att minska efterfrågan och naturligtvis behöver vi förebyggande åtgärder genom att förbättra levnadsförhållandena för många människor i de delar av världen där offren rekryteras.

Jag och förenade vänstern tackar Anna Hedh och Edit Bauer och kollegerna utskotten LIBE och FEMM. Jag skulle däremot vilja se lite olika differentierade förslag på hur man kan stödja offren för människohandel. Det behövs olika åtgärder och stöd till dem som fallit offer för tvångsarbete jämfört med dem som fallit offer för sexslavhandel.

Teresa Jiménez-Becerril Barrio (PPE). – (ES) Enligt en rapport från FN var år 2009 ungefär 270 000 människor offer för människohandel inom Europeiska unionen. Mot bakgrund av dessa siffror måste vi se till att EU först och främst satsar på skydd av offren med särskild inriktning på situationen för kvinnor och barn, som är mest sårbara.

Vi kan inte fortsätta att stå vid sidan om och förhålla oss likgiltiga till det som sker, det sexuella utnyttjande som pågår inför våra ögon. Därför stöder jag helt parlamentets krav att stödet till offren bör ges villkorslöst och att kraftfullare metoder och strängare straff måste tillämpas, såsom Jacques Barrot just har sagt.

Sedan vill jag uppmana det spanska ordförandeskapet, kommissionen och rådet att utnyttja all EU-lagstiftning som står till deras förfogande, både nuvarande och framtida lagstiftning, för att skydda offren för människohandeln. Jag anser att det föreslagna EU-system för skydd av offren som jag personligen krävde av det spanska ordförandeskapet under debatterna om Stockholmsprogrammet och som slutligen har förverkligats, kommer att vara ett effektivt instrument för att bekämpa sådana brott. Jag hoppas att det spanska ordförandeskapet liksom hittills kommer att agera kraftfullt för att se till att detta system erbjuder offren särskilda skyddsåtgärder som kommer att fungera i hela EU.

Jag hoppas att vi som har ansvar för att vidta åtgärder mot de allvarligaste problemen i vårt samhälle kommer att ta krafttag för att åstadkomma en verkligt effektiv lösning av det ytterst allvarliga problemet med människohandel och att våra ord inte kommer att vara tomma löften. Detta är vi verkligen skyldiga offren.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Först och främst vill jag uttrycka min uppskattning till våra parlamentskolleger Anna Hedh och Edit Bauer för att de har tagit ett helhetsgrepp på detta ämne trots den begränsade tid de har haft till sitt förfogande.

Jag stöder frågan och jag vill tillägga ett antal kommentarer och påpekanden i sakfrågan. Människor i allmänhet har vanligen inte en aning om människohandelns enorma omfattning. I fråga om lönsamhet ligger människohandeln faktiskt på tredje plats bland olagliga verksamheter i världen. Att denna enorma affärsverksamhet främst berör kvinnor och barn gör den ännu omänskligare. Vår reaktion på den måste vara kraftfull och målinriktad. Vår kamp måste vara lika effektiv på alla punkter i människohandelns triangel – kampen måste gälla både tillgång och efterfrågan och även dem som bedriver människohandel. Tillgången finns särskilt där det råder omänskliga levnadsförhållanden, fattigdom – särskilt bland kvinnor, arbetslöshet, våld mot kvinnor och ett omfattande förtryck och instabilitet som gör människor desperata. Därför bör vi göra allt som står i vår makt för att hjälpa de människor som faller offer för brottslig människohandel både inom och utanför unionen till ett mer värdigt liv.

På efterfrågesidan krävs det stränga påföljder. De som tjänar på att utnyttja desperata eller manipulerade människor inom den grå ekonomin måste få sitt straff. De som tillhandahåller sådana tjänster och de som utnyttjar dem medvetet bör också drabbas av påföljder.

Till sist vill jag framhålla att de som bedriver människohandel förtjänar att få straff som fungerar avskräckande – den organiserade brottsligheten på detta område måste vara en prioritet för sådana organisationer som Eurojust, Europol och Frontex.

Cecilia Wikström (ALDE). - Slaveriet är ännu inte avskaffat, som många av mina kolleger redan har understrukit. Dagens slaveri stavas sexhandel och den pågår här och nu. Kvinnors, flickors och pojkers kroppar säljs som köttstycken över disk som vilken vara som helst, och det sker hela tiden.

Människor fråntas sina allra mest grundläggande mänskliga rättigheter och blir vår tids slavar runt om i våra medlemsstater. Detta torde vara Europas allra största tillkortakommande och misslyckande och det måste angripas genom att tillgång och efterfrågan begränsas och stoppas.

I mitt hemland Sverige är det förbjudet i lag att köpa sex och den lagen har varit verksam i 10 år i år. Lagen är viktig, för samhället visar genom den att ingen människa är till salu. Slavhandeln till Amerika förbjöds 1807 i lag, men den pågår fortfarande mitt ibland oss i Europa. Det är dags att den förpassas in i historiens mörka gömmor. Det är vår tid och vårt ansvar att göra allt och med dessa ord vill jag tacka författarna Anna Hedh och Edit Bauer för deras mycket fina arbete som kommer oss alla till del.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr talman! För några minuter sedan framhöll företrädaren för gruppen De gröna med rätta att människohandel – att sälja levande människor – inte är något externt problem som har importerats av Europeiska unionen. Det är också ett internt problem. Medborgare i mitt land säljs också till åtskilliga medlemsstater i EU. Det är ett mycket betydande och allvarligt problem. Jag är övertygad om att det i denna fråga krävs kraftfulla, samordnade insatser, inte bara av EU-institutionerna utan också av enskilda medlemsstater. Här vill jag nämna en händelse som ägde rum för några år sedan när polis och myndigheter i Italien efter att ha fått vissa informationer från Polen satte stopp för flera fall av människohandel som innebar att polska arbetare olagligt utnyttjades som arbetskraft i Italien. Även detta är människohandel, och vi får inte tåga om det.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Mina damer och herrar! Varje år utnyttjas över en miljon människor för att utföra slavarbete, och 90 procent av dem utnyttjas för att tillhandahålla sexuella tjänster. Bara 3 000 offer har fått stöd, och endast 1 500 fall har prövats inför domstol trots att detta betecknas som ett brott i hela Europeiska unionen. Undersökningar har visat att vinsterna från människohandeln är större än vinsterna från smuggling av och handel med narkotika. Denna typ av organiserad brottslighet har vuxit i och med unionens utvidgning österut. Trots det har vi fortfarande inte någon gemensam strategi, och det sker ingen samordning av de åtgärder som vidtas av de olika institutionerna och av medlemsstaterna, som inte bör motsätta sig en harmonisering av respektive lagstiftningar även om detta inte är förankrat i fördragen.

Därför ber jag det spanska ordförandeskapet att slutföra förhandlingarna med medlemsstaterna om de gemensamma definitionerna av straff och påföljder. Jag vill understryka att man i det nya direktiv vi väntar

på också mer effektivt bör bekämpa efterfrågan på olagliga sexuella tjänster. Det är i själva verket oroväckande att särskilt utnyttjandet av barn har ökat. När det gäller barn ligger siffran på nära 20 procent. Det finns inte heller några effektiva förebyggande åtgärder eller någon undervisning som är inriktad på både barn och föräldrar. Känner ni till att bara 4 procent av föräldrarna till utnyttjade barn har medgett att deras barn lockats till möten via Internet? År 2008 upptäcktes inte mindre än 1 500 webbplatser där barn utnyttjas sexuellt. Vad vi utan tvivel är skyldiga att ge EU-medborgarna är en ny, samordnad strategi och en harmonisering av lagstiftningen så att vi också kan bekämpa efterfrågan och naturligtvis även själva människohandeln. Därför uppmanar jag kommissionen att så snart som möjligt lägga fram ett omfattande lagstiftningsförslag för Europaparlamentet som möjliggör en effektivare kamp mot människohandeln.

Britta Thomsen (S&D). – (DA) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka författarna för detta viktiga initiativ, för EU står inför en stor utmaning när det gäller att förhindra och bekämpa människohandel. Människohandel är en snabbt växande, lönsam affärsverksamhet, och den är attraktiv därför att straffen är milda i jämförelse med andra former av inkomstbringande organiserad brottslighet, t.ex. handel med narkotika och vapen. Följaktligen måste vi komma åt dem som ligger bakom.

Offren för människohandel är de mest sårbara och försvarslösa människorna, och de behöver vårt skydd. Vi får inte skicka tillbaka dem i armarna på dem som bedriver människohandel. De måste erbjudas uppehållstillstånd. Vi måste också uppmärksamma efterfrågan på de tjänster som tillhandahålls av offren för människohandel. Dessutom måste vi vidta olika åtgärder som t.ex. att kriminalisera köp av sexuella tjänster och att skärpa påföljderna mot dem som utnyttjar arbetskraft som tillhandahålls genom människohandel. Det gläder mig därför att kommissionen överväger att kriminalisera utnyttjande av offren för människohandel.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D). – (LT) Händelser som nyligen har ägt rum i Litauen, då en organiserad liga greps för att ha tjänat pengar på människohandel, har ännu en gång visat att denna brottslighet är en utbredd företeelse som håller på att bli ännu mer omfattande under den ekonomiska och finansiella krisen. För närvarande är nästan 90 procent av offren för människohandel kvinnor och barn, av vilka de flesta blir offer på grund av fattigdom och för att de helt enkelt försöker tjäna pengar för att kunna överleva. Människohandel är ett fasansfullt brott som är oerhört förödmjukande för den mänskliga värdigheten. Det finns ingenting värre än att bli såld till slaveri. Därför är det mycket viktigt att stärka samarbetet mellan medlemsstaterna och med tredjeländer, att inleda en dialog med de icke-statliga organisationerna och att uppmana kommissionen att inrätta en EU-samordnare för dessa frågor. Det är också nödvändigt att garantera människohandelns offer trygghet och fullständig integrering. Medbrottslingarna, de som organiserar och ger ekonomiskt stöd till denna fruktansvärda brottslighet, får inte slippa ifrån sitt ansvar.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Jag vill gratulera författarna till denna fråga, Anna Hedh och Edit Bauer. Jag skulle vilja säga att människohandel är en av de mest lönsamma formerna av internationell organiserad brottslighet. Enligt olika rapporter och källor berör människohandeln uppskattningsvis mellan 700 000 och 2 miljoner människor i hela världen, enligt vissa ännu fler, och av dessa är mellan 300 000 och 500 000 människor offer för människohandel enbart i Europeiska unionen.

Det nuvarande regelverket förefaller otillräckligt. Därför stöder jag helhjärtat att man inom den närmaste framtiden beslutar om effektiva åtgärder för att mer kraftfullt kunna förhindra och bekämpa människohandeln. Det bör införas strängare påföljder mot de direkt ansvariga, inbegripet juridiska personer, och även mot dem som utnyttjar de tjänster som offren tillhandahåller. Å andra sidan anser jag fullt och fast att det krävs en högre skyddsnivå för offren, parallellt med rättvis och tillräcklig ersättning, oavsett i vilken medlemsstat de befinner sig eller var brottet har begåtts. Det skydd, stöd och den hjälp som ges får inte leda till ytterligare diskriminering, och jag vill också säga att man särskilt måste uppmärksamma bestämmelserna om minderåriga som lätt blir offer på grund av sin sårbarhet och lättrogenhet.

Avslutningsvis vill jag säga att människohandel också ofta bedrivs för att få tillgång till mänskliga organ.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Herr talman! Det är mycket viktigt att vi här i dag diskuterar ämnet människohandel eftersom detta är ett ämne som fortfarande är tabubelagt och eftersom det i vårt högt utvecklade samhälle särskilt är kvinnor som ofta faller offer för sådan människohandel. Jag tänker i första hand på prostitution men också på barn. Mycket ofta vill vi inte se det. För att få fram ett framgångsrikt program mot människohandel måste vi prioritera utbildning och åtgärder för ökad medvetenhet, och senare kommer vi också att behöva pengar. Detta bör vi ta med i beräkningen redan från början eftersom målet inte bara kan vara att gripa förövarna och utdöma rättvisa straff. Vi måste också eftersträva ett skydd för offren som förhindrar att de blir offer ännu en gång, men vi måste också ha resurser för att återanpassa dem

till samhället. Vårt mål måste vara att utplåna de trauman som barnen har upplevt och att prioritera integreringen av kvinnorna på vår arbetsmarknad, en laglig arbetsmarknad.

Catherine Bearder (ALDE). – (EN) Herr talman! Europeiska unionen borde ha agerat i denna fråga för länge sedan, och därför glädde det mig att höra Diego Lopez Garridos kommentarer om barn och kommissionsledamotens påpekanden. Det glädde mig också att höra vad den nominerade kommissionsledamoten Cecilia Malmström sade på förmiddagen, nämligen att hon kommer att prioritera utarbetandet av ett nytt direktiv på detta område.

Jag vill uppmana både rådet och kommissionen att titta på det nya stödsystemet för offer, särskilt de drabbade barnens behov, eftersom deras behov skiljer sig mycket från de drabbade vuxnas. Enbart under förra året misstänktes 325 barn i Storbritannien vara offer för människohandel. Många av dessa barn var brittiska medborgare och handeln med dem bedrevs inom Storbritannien. Det var alltså inte fråga om någon import, om uttrycket tillåts.

Det finns barn i min region som utsätts för människohandel, men vi ser att många barn inom människohandeln även sedan de registrerats av de sociala myndigheterna helt enkelt försvinner därför att de fortfarande står under människohandlarnas kontroll. För dem är det blott alltför lätt att åter låta dessa barn ingå i människohandeln. Detta sker runtom i EU och vi måste sätta stopp för det. Offren för människohandel har ingen talan, de är sårbara och de lutar på att Europeiska unionen ska föra deras talan, sätta stopp för denna avskyvärda brottslighet och ta sig an offren.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Tiggeri, prostitution, stöld och inbrott – det är till sådan tveklaktig verksamhet som människohandlare och människosmugglande ligor behöver folk, i första hand kvinnor och barn. Detta handlar om svårövervakad kriminell verksamhet, och mörkertalet är mycket stort. Jag vill även passa på att påpeka att mitt hemland Österrike är särskilt hårt drabbat, eftersom det är populärt både som transitland och som slutmål. Vi måste därför vara medvetna om att de allra flesta människosmugglande ligor verkar genom att föra människor från östra och sydöstra Europa till Centraleuropa, och att offren inte enbart rekryteras i tredjeländer utan även kommer från medlemsstaterna. Faktum är att det har skett en ökning av sådana fall och att våra kontroller vid de yttre gränserna knappt fungerar.

Mot bakgrund av denna utveckling och det faktum att dessa resor bevisligen ofta sker via buss – kriminell turism – måste man ställa sig frågan om det inte skulle vara vettigt under rådande omständigheter att inte bara utarbeta rapporter genom Europol, Frontex och andra organ, utan även återinföra gränskontroller i de relevanta gränsregionerna och upphäva Schengen under en begränsad tidsperiod där detta är nödvändigt.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Jag gratulerar författarna till den framlagda frågan och er, herr kommissionsledamot, till ert svar.

Jag vill lyfta fram ett av de många ämnen som har med detta problem att göra. I resolutionsförslaget konstateras att barn är särskilt sårbara och därför löper större risk att falla offer för människohandel. Samtidigt står det att 79 procent av de identifierade offren för människohandel är kvinnor och flickor. Emellertid nämns ingenting om föräldrar bör spela en primär roll när det gäller att skydda barn från människohandel. Ofta vet föräldrar inte ens vilka risker deras barn utsätts för, eller intresserar sig inte alls för vad barnen gör på fritiden. Som en förebyggande åtgärd har jag upprepade gånger föreslagit en EU-omfattande kampanj med namnet "Vet du var ditt barn är nu?". Denna kampanj bör väcka föräldrar till insikt om vilka risker deras barn löper. Det är min fasta övertygelse att vi bara kan skydda barn från människohandel om vi samarbetar med föräldrarna. Tyvärr nämns inte föräldrar någonstans i resolutionsförslaget.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Herr talman! I samband med dagens debatt är det nödvändigt att betona tre punkter som kräver särskild uppmärksamhet. Alltför få brottslingar ställs inför rätta. Även om antalet brottmål som rör människohandel har ökat, är det fortfarande många gånger lägre än antalet brott som begås.

Offren får inte lämpligt stöd, skydd eller ersättning. Med tanke på människohandelns uppskattade omfattning inom EU bör det noteras att bara några länder har vidtagit åtgärder som kan sägas vara en verklig reaktion.

För det tredje övervakas inte situationen tillräckligt. Det är uppenbart att detta problem inte enbart berör Europeiska unionen. Det är därför av avgörande betydelse att EU samarbetar ännu närmare med relevanta internationella organisationer för att skapa en ny standard i kampen mot detta fruktansvärt farliga fenomen.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Jag anser att denna omfattande debatt har belyst att vi står inför ett enormt problem, ett problem som innebär en enorm utmaning. Jag är glad att denna debatt har ägt

rum just i dag, när jag för första gången har talat inför Europaparlamentet, vilket verkligen är en ära. Jag är glad att det inträffade just under dessa två viktiga debatter som har förts nu i kväll i detta betydelsefulla och mäktiga parlament.

Jag anser att det inte räcker att bara tala om eller reflektera över detta stora problem. Det måste angripas med full kraft, för det är ett mycket allvarligt problem och de fiender vi står inför är mycket starka. Det krävs därför en stark politisk vilja för att ta itu med problemet. Här i kväll har det sannerligen visats prov på denna starka politiska vilja! Jag kan försäkra er att även det spanska ordförandeskapet kommer att visa att det avser att gripa sig an denna fråga, i samarbete med alla de andra EU-institutionerna.

Jag anser att vi även kan fastslå att detta är ett problem som måste behandlas från ett europeiskt perspektiv. Ni har redogjort mycket tydligt för hur detta händer inom EU. Nadja Hirsch lade fram det klart och tydligt, och Georgios Papanikolaou och Antonia Parvanova talade om ämnets gränsöverskridande natur. Detta försiggår inom EU och vi måste agera på samlad front inom EU för att bemöta det. Det har upprepats många gånger, och jag upprepar det nu: Det är viktigt att kommissionen så snart som möjligt föreslår ett direktiv för att ta itu med problemet på detta sätt. Jag tycker att Zuzana Roithová uttryckte detta mycket kärnfullt i sitt anförande.

Jag anser att de tre huvudsakliga aspekter som bör behandlas och betonas i den förordning som kommer att utfärdas av EU, och i det arbete som kommer att utföras av EU, måste vara följande: Den första är skydd för offren. Skydd för offren är av central betydelse och helt klart en av de mest omdiskuterade frågorna här i kväll. Författarna till frågan, Judith Sargentini, Cornelia Ernst, Britta Thomsen och andra talare tog upp vikten av skydd för offren, som vanligen framför allt är kvinnor och barn – de mest sårbara. Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Karin Kadenbach och Catherine Bearder uttryckte också mycket värtaligt behovet av att införa ett system för skydd av offren. Detta är ett mycket viktigt instrument och prioriteras av det spanska ordförandeskapet.

Skydd för offren kommer alltså på första plats. För det andra måste vi ha outtröttligt förföljande av och stränga påföljder för människohandlare – Zbigniew Ziobro framförde detta mycket kraftfullt i sitt anförande. För det tredje måste vi beakta frågan om efterfrågan på dessa tjänster. Detta är svårt att komma till rätta med, men det är en del av problemet och jag anser därför att det måste tas med bland de tre huvudsakliga aspekter som enligt min åsikt bör ligga till grund för vår övergripande strategi. Som jag sade förut, det spanska ordförandeskapets engagemang är och förblir orubbligt för detta så viktiga ämne.

Jacques Barrot, kommissionens vice ordförande. – (FR) Herr talman! Jag anser att denna debatt har gjort mycket för att klarlägga utarbetandet av det framtida direktivet. Herr minister! Jag kan naturligtvis bekräfta att kommissionen avser att lägga fram detta direktiv nu under våren.

Jag vill upprepa Claude Moraes synpunkter och säga att vi måste använda de allra modernaste metoderna för att bekämpa detta plågoris, som också ofta utförs med hjälp av de allra modernaste metoderna, och att vi måste bekämpa alla former av utnyttjande.

Ni sade nyss att det fanns tre pelare: offren, påföljdernas stränghet och problemet med efterfrågan. Jag vill betona frågan om offren och skydd för offren, eftersom vi redan i rambeslutet hade förhandlat fram ovillkorligt stöd för alla offer, immunitet mot åtal och rätt till juridisk rådgivning. Vidare avser vi att i det framtida direktivet behandla bostadsbehov, medicinsk och psykologisk vård, rådgivning och information på ett språk som offret förstår, samt alla former av ytterligare stöd.

Som svar till Anna Záborská vill jag tillägga att när det gäller barn som faller offer för människohandel kommer kommissionen att ta upp frågor som rör förebyggande av detta plågoris, liksom skydd, återvändande och återanpassning av dessa barn, i en handlingsplan om situationen för underåriga utan medföljande vuxen. Detta var för övrigt ett krav som framfördes starkt av det spanska ordförandeskapet.

Vi kommer alltså att lägga fram en handlingsplan, som kommer att antas av kollegiet våren 2010, så att den kan granskas av rådet och Europaparlamentet. I handlingsplanen kommer flera åtgärdsområden att föreslås som svar på de huvudsakliga utmaningar som orsakas av detta fenomen, som påverkar underåriga utan medföljande vuxen som anländer till Europeiska unionen i olika sammanhang. Handlingsplanen kommer att utgå från barnets bästa.

Anna Záborská har emellertid rätt: familjer måste bli mer involverade i att kontrollera i synnerhet barnens Internet-användning, vilken som sagt utsätter dem för nya risker.

Herr minister! Precis som ni sade så saknas inte den politiska viljan i Europaparlamentet. Jag anser att kommissionen redan har gjort en del gott förberedande arbete till detta förslag till direktiv. Förslaget kommer att läggas fram inom kort, och jag vill tacka Europaparlamentet för att det bidragit inte bara med sitt fulla stöd utan också med en hel rad mycket intressanta idéer som har framförts under denna debatt. Jag vill ännu en gång tacka samtliga talare. Jag anser att Europaparlamentet har en avgörande roll att spela i kampen mot detta stora plågoris.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under sammanträdesperioden februari I.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) De som sysslar med människohandel gör ingen åtskillnad mellan män, kvinnor eller barn, så länge de kan tjäna pengar på handel med dem. Ofta är det barn som är i störst fara. Enligt Internationella arbetsorganisationen (ILO) finns det för närvarande ungefär 218 miljoner barnarbetare. Det är emellertid omöjligt att ge en definitiv siffra, eftersom dessa barn används för prostitution, slaveri, tvångsarbete och så vidare, och för dessa områden finns inga exakta siffror tillgängliga. EU måste brådskande ta itu med människohandel på arbetsmarknaden. Jag finner det uppmuntrande att detta är en fråga som prioriteras av det spanska ordförandeskapet. Jag hoppas även att rådsmedlemmarna kommer att arbeta tillsammans för att frågor som har med människohandel och barnarbete att göra ska hamna i centrum för EU:s lagstiftning, och särskilt att dessa frågor ska tas upp i samband med handelsavtal. Till följd av sin viktiga roll i världshandeln och sitt engagemang för att skydda de mänskliga rättigheterna har EU ett ansvar för att bekämpa människohandel och barnarbete.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Människohandel är förkastlig överallt i världen, men särskilt skamlig inom Europeiska unionen med tanke på vår höga grad av inre samarbete och våra resurser. I synnerhet handeln med unga kvinnor för användning inom sexhandeln är en kvarleva från Europas fragmenterade förflutna och måste förpassas till den europeiska historien. Under den nya kommissionens femåriga mandatperiod måste EU åta sig att öka gränssäkerheten, och att uppmana nationella regeringar att göra mer för att bekämpa sexhandeln, särskilt när den omfattar unga kvinnor som har förts in av människohandlare från ett annat land. För närvarande finns det visserligen lagar om detta i de flesta länder, men de upprätthålls helt enkelt inte.

Vasileica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Att denna debatt har inletts så snabbt efter Lissabonfördragets ikraftträdande är inte bara lyckosamt sett ur ett lagstiftningsperspektiv. Det är även ett absolut krav, på grund av en situation som har förvärrats av den ekonomiska krisen. Fattigdom, förlorade arbetstillfällen, bristen på framtidsutsikter för unga människor, bristen på korrekt information om riskerna och bristen på en miniminivå av sexualundervisning är några av de faktorer som bidrar avsevärt till de potentiella offrens sårbarhet. Jag anser att det krävs en slagkraftig informationskampanj, särskilt bland minderåriga från missgynnade områden och grupper, för att förbättra effektiviteten i de förebyggande åtgärderna. Vi kan inte heller tala om att specifikt bekämpa kvinnohandel utan att överväga kraftfulla åtgärder mot kriminell verksamhet och mot de nätverk som styr denna handel, som är extremt livlig på Balkan och i Medelhavsområdet. Jag vill betona att det behövs avskräckande åtgärder för att minska efterfrågan på prostitution, vilket är det mest direkta sättet, genom antagande av åtgärder för att straffa kunderna. Jag borde nämna att det också krävs bättre finansiering för de program som är avsedda att bekämpa människohandel. Jag kräver att det antas lagstiftning om stränga påföljder och efterlyser ett närmare samarbete mellan medlemsstaterna och de behöriga EU-institutionerna: Europol, Frontex och Eurojust.

Kinga Göncz (S&D), skriftlig. – (HU) Trots att det för närvarande finns två gällande EU-rättsakter som behandlar människohandeln och dess offer, betraktar medlemsstaterna i Europeiska unionen i praktiken ofta dessa personer som olagliga invandrare. Det är mycket viktigt att man skiljer mellan dessa två kategorier. Olagliga invandrare är ofta tvungna att lämna sitt land på grund av ekonomiska eller sociala omständigheter, och de inreser olagligt till EU:s territorium, men dock till följd av ett eget beslut. De som anländer genom människohandel har inte fattat ett fritt, välgrundat beslut om allt detta. De ska behandlas helt och hållet som offer.

EU:s medlemsstater måste erbjuda offren lämpligt skydd. De bör inte bara garanteras rättsligt eller fysiskt skydd, utan även medicinsk och psykologisk vård och social rehabilitering. De som samarbetar med myndigheterna bör få uppehållstillstånd för hela den tid som utredningen av människohandeln tar. Det är dessutom viktigt att kommissionen använder sig av informationskampanjer för att göra personer som kan befinna sig i riskzonen medvetna om sina rättigheter, sina möjligheter och farorna både inom EU och i

tredjeländer. Kommissionen måste också göra allt som står i dess makt för att se till att medlemsstaterna i vederbörlig ordning införlivar och genomför den relevanta EU-lagstiftningen på detta område. Med tanke på att frågan om människohandel faller inom flera kommissionsledamöters ansvarsområde, däribland kommissionsledamöterna med ansvar för rättvisa, frihet och säkerhet, för yttre förbindelser, och för sysselsättning, socialpolitik och lika möjligheter, vore det väl värt att överväga att utnämna en samordnare som skulle kunna upprätthålla kontakter på ett effektivt sätt så att problemet hanteras på lämpligt sätt.

Zita Gurmai (S&D), skriftlig. – (EN) Kvinnor och barn är människohandelns huvudsakliga offer. När rådet utarbetar ett nytt rambeslut om människohandel måste kvinnor och barn stå i centrum för åtgärderna. Därför instämmer jag i de anföranden där det framhölls att uppgifter om könsspecifikt våld måste samlas in i hela Europeiska unionen så snart som möjligt. Skyddet för offren kostar pengar, och dessa livräddande pengar bör spenderas på ett klokt sätt. Vi bör ha i åtanke att utan pålitliga och jämförbara uppgifter kommer vi inte att kunna tilldela resurser till rätt plats på rätt sätt. Vi måste också vara medvetna om att olika medlemsstater, och framför allt olika kulturer, hanterar problemet på olika sätt. Det finns medlemsstater där skyddet för offren är välorganiserat och lätt att nå för alla, som i Spanien, och det finns medlemsstater där det knappt existerar. Detta innebär att vi inte bara behöver fördela resurserna på ett klokt sätt, utan även utarbeta praktiska och statistiska lösningar (nämligen åtminstone en europeisk minimistandard) för att lösa latensproblemet, och för att rikta uppmärksamhet mot denna fråga där det behövs.

Jim Higgins (PPE), skriftlig. – (EN) Problemet med människohandel har funnits med oss länge, men i stället för att komma till rätta med frågan ställs medlemsstaterna nu till svars för sitt individuella och kollektiva misslyckande med att bekämpa detta utnyttjande och denna degradering av kvinnor. Visserligen underlättar den fria rörligheten människohandel genom att gränskontrollerna avskaffas, men å andra sidan vore det rimligt att tro att vi genom det ökade polissamarbetet skulle kunna hantera problemet. Vad som är uppenbart är att den politiska viljan saknas. Europarådets konvention om åtgärder mot människohandel från maj 2005 har bara ratificerats av nio länder. Två tredjedelar av de kvinnor som blir föremål för människohandel för prostitution kommer från Östeuropa, och ändå har länder som Tjeckien och Estland inte undertecknat konventionen. Frånsett att den politiska viljan saknas, saknas även viljan från polisens sida. Antalet fällande domar är löjligt litet i förhållande till problemet – polisen ser inte människohandel som ett brott.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) FN har uppskattat att det fanns runt 270 000 offer för människohandel i Europeiska unionen 2009. EU måste börja engagera sig i denna fråga så snart som möjligt och inrätta lagstiftningsinstrument som omfattar såväl förebyggande som bekämpande av människohandel, liksom skydd för människohandelns offers rättigheter. I framtida EU-lagstiftning kommer det att bli nödvändigt se över nivån på påföljderna för människohandlare så att de står i proportion till brottets grovhet. Internationellt rättsligt samarbete, samarbete mellan alla organ för skydd av minderåriga och för mänskliga rättigheter, inrättande av särskilda fonder för utdelande av ersättning och effektivt skydd för offer är samtliga områden som måste stärkas. Vidare anser jag att Eurojust, Europol och Frontex måste involveras ännu mer i kampen mot människohandel och i skyddet för offren, liksom i insamling av uppgifter och sammanställning av statistik om detta fenomen.

11. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

12. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 24.00.)